

„...egyszerre lenyűgöző és rémisztő, finoman kidolgozott, megkapó karakterekkel.”
(teenreads.com)

RACHEL WARD
SZÁMOK

A KÁOSZ

Rachel Ward

SZÁMOK 2

A KÁOSZ

Rachel Ward: Numbers: The Chaos

© 2011 by Rachel Ward

Fordította: Sámi László, Bajkán László

ADAM

2026. június

Már korán reggel kopognak az ajtón, pedig még csak most virrad.

– Kinyitni! Kinyitni! Kiürítési parancsot kaptunk. Öt perc múlva mindenkinek el kell hagynia a lakását!

Hallani, ahogy végigjárják a lépcsőházat. Kopogtatnak az ajtókon, mindenkit ugyanazzal a parancssal ébresztenek. Én, mondjuk, nem aludtam egész éjszaka, a dédnagyanyámat meg ültő helyében nyomta el az álom a széken. Most ébred, nyújtózkodik, szitkozódik.

– A fenébe is, Adam! Hány óra van? – nyúzott az arca, öreg is már, túl öreg legalábbis a lilára festett hajához.

– Fél hat, dédi. Megjöttek.

Rám néz, fáradtan és óvakodva. – Akkor itt az idő. Hozd a holmidat! Visszanézek rá, és csak arra tudok gondolni, hogy *nem megyek innen sehova. Veled meg aztán pláne nem.*

Már vártuk amúgy, hogy jöjjenek. Négy napja kempingezünk összepakolva a lakásban, nézzük a vizet az utcán. Egyre emelkedik. Mindenkit figyelmeztettek, hogy a tengert már nem tudják feltartóztatni a védőgátak. Nem bírják a terhelést, jóval azelőtt épültek, hogy a tengerszint megemelkedett. Még néhány vihar meg a tavaszi áradás és kész. Azt hittük, hogy majd az árvíz, ahogy jön, úgy el is vonul. De nem így történt. Az özönvíz ott maradt az utcákon.

– Így nézhetett ki Velence is szerintem, mielőtt elvitte az ár – merengett a dédnagyanyám az ablaknál. A cigarettacsikket meg kipöckölte, bele a nagy vízbe. Lassan úszott lefelé a sugárút helyén. Dédi utánanézett, és meggyújtott egy másik szálát.

Az árvíz napján elment az áram, aztán a csapvíz is barna színű lett, ihatatlan. Az utcán megafonos emberek gázoltak a felgyült vízben, figyelmeztettek mindenkit, hogy ne igyunk a csapból, hanem hoznak majd

innivalót meg élelmet is. Aztán nem hoztak. Azt ettük, ami éppen volt otthon, de áram nélkül nem ment a mikro, a hűtőben meg megromlott a tej. Egy fél nap múlva szabályosan éhezünk. Amikor a dédnagyanyám kibontotta az utolsó doboz cigijét, akkor már tudtam, hogy gáz van.

– Na, még egy szálat elszívok, aztán mennünk kell innen, Adam.

– Én nem megyek sehová – ellenkeztem. Ez volt az otthonom. Ennyi. Ennyi maradt az anyám után nekem.

– Itt nem maradhatunk, így semmiképpen sem.

– Mondtam, hogy nem megyek – jelentettem ki újra. – Te visszahúzhatsz Londonba, ha tetszik. Úgyis mindig ezt akartad!

Mert ez volt az igazság. Sose érezte itt jól magát. Eljött Londonból, amikor anya beteg lett. Aztán itt maradt Westonban, hogy gondoskodjon rólam, de sose találta itt a helyét, olyan volt, mint egy partra vetett hal. Köhögött a tengeri levegőtől. A végtelen fényes ég elől meg mindig bemenekült a házba, mint egy csótány.

– Ne beszélj velem így – utasított rendre –, pakolj össze inkább!

– Hagyjál már békén! Nem te vagy az anyám, nem te mondod meg, hogy mit csináljak! Nem pakolok! – tiltakoztam, és csak azért se álltam neki csomagolni.

Pedig csak öt percet kaptunk rá, hogy elkészüljünk. A dédnagyanyám persze sűrög-forog, telerakja a kukás zsákot a cuccaival. Járkál be a szobájába, hoz még egy pár ruhát, azt is belegyűri, meg egy kifényesített kis fadobozkát a hóna alatt. Hihetetlen gyors még mindig. Rajtam meg egyre jobban úrrá lesz a pánik. Én nem mehetek el innen! Még nem állok rá készen. Ez így nincs rendjén!

Megragadom az egyik széket és igyekszem nekitámasztani a bejárati ajtónak. A kilincs alatt van a támlája, de túl kicsi, ettől még le lehet nyomni a kilincset. Fogom, amit találok és mindent az ajtóhoz hordok barikádnak. A kanapét, rá egy konyhaszéket, aztán a dohányzóasztalt. Kifáraszt ez a kapkodás, zihálok, folyik rólam a víz.

– Adam, te meg mi a francot csinálsz?!

A dédnagyanyám elkapja a karomat, belevájja a sárga körmeit, úgy

igyekeznek megakadályozni, hogy elbarikádozzam a lakásunkat.

– Engedj el, dédi! Én nem megyek innen sehova! – rázom le magamról.

– Ne csináld, Adam! Légy észnél! Szedd össze a holmidat! Szedd össze, amire szükséged lehet!

Rá se hederíték.

– Adam, nem lehetsz ennyire szörnyen ostoba! – üvölti és újra a karomba vési a körmeit.

Kopognak az ajtón.

– Kinyitni!

Hirtelen mindketten ledermedünk, ránézek a dédnagyanyámra. Látom a szemében a számokat: 2054220. Hihetetlen, hogy még majdnem harminc éve van hátra, pedig nagyon nem úgy néz ki. Ha ránézel olyan, mint aki bármelyik pillanatban elpatkol.

– Kinyitni!

– Adam, kérlek...

– Nem, dédi, nem!

– Álljanak félre az ajtóból! Álljanak félre!

– Adam...

Odakintről halljuk, ahogy felfeszítik a zárat. Aztán már ránk törik az ajtót könnyedén. Két katona áll kinn a folyosón, az egyiknél feszítővas, a másiknál fegyver. És ránk szegezi. Tekintetük gyorsan végigpásztazza a lakásunkat.

– Hölgyem – kezdi a fegyveres –, arra kell kérnem, hogy mozdítsák el a bejáratot elzáró akadályokat és haladéktalanul hagyják el az épületet!

– Adam – bólogat a dédnagyanyám –, vidd arrébb azt a kanapét, légy szíves.

Megbabonázva nézek a fegyver csövébe. Le se tudom venni róla a tekintetemet. Csak egy másodperc vagy még annyi sem, és vége lehet ennek az egésznek. Ez az. Most véget vethetek mindennek. Elég lesz annyi, hogy megindulok a fegyveres fickó felé. És végem. Ha eljött az idő, ha úgymint ma van a napja, akkor legyen! *Csak tudnám, mi lehet a számom! Vajon ma van*

a halálom napja?

A puskacső szép tiszta. Pontosan rám szegeződik. Vajon látni fogom a golyót, amikor elhagyja a fegyvert és felém süvít? És látom-e majd a füstöt a puskacsőben?

– Húzzanak a francba! – üvöltök – Vigye innen a kibaszott puskáját, és húzzanak a büdös francba innen!

És ekkor aztán felgyorsulnak az események. A fickó ledobja a földre a feszítővasat és megemeli a kanapét, mint egy rugby játékos, a másik meg befordítja álló helyzetben a falhoz, hogy be tudjanak hatolni a lakásba. A két férfi beront, de a dédnagyanyám megelőzi őket, és iszonyatos erővel felképel, mielőtt odaérhetnének hozzám a katonák.

– Idefigyelj, te ostoba kölyök – sziszegi – megígértem az édesanyádnak, hogy vigyázni fogok rád és gondoskodom rólad. És ez így is lesz! Én vagyok a dédnagyanyád, te meg azt teszed, amit mondok. Úgyhogy hagyd abba ezt a marhaságot! Elmegyünk innen, akár tetszik, akár nem. És vigyázz a szádra! Nem beszélhetsz ilyen kurva csúnyán, mondtam már ezerszer!

Ég az arcom, de akkor sem adhatom fel. Még nincs vége. Ez a hely az otthonom. Nem vihetnek el innen csak úgy.

De igen, elvihetnek. És meg is teszik.

A katonák megragadják kétoldalt a karomat, és kirángatnak a lakásból. Küzdök velük, nem hagyom magam, de ketten vannak ellenem, és nagyon erősek is. Annyira hirtelen történik most is minden. Észre sem veszem, és már a folyosó végén tuszkolnak, aztán lefelé a tűzlépcsőn. A lépcső alján belöknek egy gumi mentőcsónakba. A dédnagyanyám is beszáll mellém, ledobja a kukás zsákot, amiben a cucca van, és átölel. A csónak meg elindul az elárasztott utcán, lassan a csobogó vízen.

– Jól van, Adam – próbál nyugtatni. – Minden rendben lesz.

Mások is vannak a csónakban, az arcuk megtört és kifejezéstelen, van, akit néma sírás fojtogat. Én dühös vagyok, megalázott. Nem értem, mi ez az egész.

Nem hoztam magammal semmit sem. Nem hoztam a jegyzetfüzetemet sem. Úrrá lesz rajtam a pánik. Vissza kell mennem a füzetemért! Nem mehetek el

innen a füzetem nélkül! Mikor volt nálam utoljára és hova is tettem le?

Érzem, hogy valami nyomja az oldalamat. Belenyúlok a zsebembe. Itt van, hát persze. Nem tettem én el sehova. Itt van nálam. Mint mindig.

Egy kicsit lenyugszom, és megértem végre, hogy ennyi volt. Tényleg itt hagyjuk Westont. Lehet, hogy soha nem teszem be lábamat a lakásunkba újra. Összeszorul a torkom. Nem tudom elfojtani magamban ezt az érzést, a sírás kerülget. A kormányos éppen engem néz. Nem szabad sírnom előtte, meg a dédnagyanyám előtt se, meg ez előtt a sok idegen előtt pláne nem. Nem adom meg nekik azt az örömet, hogy sírni lássanak. Inkább a kézfejembe mélyesztem a körmeimet. Csordultig tele a szemem könnyel. Egyre mélyebbre nyomom a kezembe a körmömet, a fájdalom érzése már mindennél erősebb bennem. Nem akarok sírni. Csak azért se! Nem fogok sírni! Nem! Nem!

Az ideiglenes szálláson regisztráltatnunk kell magunkat. Két sorba állítják a kilakoltatott embereket, az egyik sorban azok állnak, akiknek még van hova menniük. A másikba pedig azok, akiknek már nincs. Se a dédnagyanyámnak, se nekem nincs még *chip* a bőrünk alatt, úgyhogy személyi igazolvánnyal kell regisztráltatnunk magunkat. Dédi kitölt még két űrlapot is, kéri, hogy vigyenek minket Londonba. Aztán rá tűznek valami számozott papírt a kabátunkra, mint a maratoni futóknak. A végén aztán az egész társaságot betereleik egy nagy terembe, hogy várjunk türelemmel.

Ételt osztanak, meleg ételt meg innivalót is. Sorba kell érte állni. Összefut a számban a nyál, ahogy közeledünk a sor elejéhez. Már érezni is az étel illatát. Már csak négyen vannak előttünk, amikor belép egy katona a terembe, és üvöltözni kezd. Sorolja a számát azoknak, akiknek indulnia kell. Nekünk is mennünk kell, megérkezett a londoni busz. Itt kell hagynunk az ételt.

– Dédi...? – annyira kész vagyok, hogy egyszerűen nem mehetek el éhen, valamit muszáj szereznem.

– Elnézést – kezdem –, legyen szíves!

Nem reagál senki se. Úgy tesznek, mintha meg se hallanák. Próbálom újra kijátszani a sort, a katona meg újra üvöltöni kezdi a számokat. Semmi.

Annyira úrrá lesz rajtam a kétségbeesés, hogy már semmivel sem törődöm: előrevetem magam két ember között. A kezemmel tapogatózom, és az ujjaim végre rátalálnak valamire. Egy darab pirítós az. Magamhoz akarom húzni, de valaki megragadja a csuklómat, és fájdalmasan megszorítja.

– Sorba kell állni! – oktat ki szigorúan. – Britek vagyunk. És a britek tudják, hogyan kell sorban állni.

– A dédimamámnak viszem. Nagyon éhes, és már mennünk kell a buszhoz.

Végigmérem a fickót, aki megfogott. Középkorúnak néz ki, de meglehet már ötven éves is. A haja ősz, és az arca fáradt. És a szemében... ott van a szám: 202711. Hat hónapja van hátra. Megérezem a halálát is előre, brutális lesz. Erőszakos halál, fejbe verik, és ömlik a vér...

Visszaejtem a műanyag tálba a pirítóst, és megpróbálok óvatosan lelépni.

A férfi elengedi a csuklómat, rám néz, valamit biztos észrevehett rajtam, mert meglágyul az arca. Felveszi a pirítóst, és a kezembe adja.

– Vidd el a dédimamádnak! – biztat. – Na, menj, le ne késd a buszt!

– Köszönöm – mormolom neki.

Olyan éhes vagyok, hogy legszívesebben megenném ott helyben az egészet, de a férfi még mindig engem néz, meg a dédnagyanyám is, úgyhogy inkább odaviszem a pirítós dédinek. Felszállunk a buszra és megfellezzük az ételt. Nem is szólunk egymáshoz. Én két falatra megeszem az egészet, a dédnagyanyám meg inkább tartogatja. Még akkor is a pirítóst majsolja, amikor kiérünk a városból. Elérjük az autót, kétoldalt az alacsonyabban fekvő földek mind víz alatt vannak. Mérföldekre ellátni és mindenütt csak víz. A napfényben úgy csillog az ezüstös víztükör, hogy képtelenség hosszabb ideig nézni.

– Dédi, mi van akkor, ha az egész világot elárasztja a víz? Akkor mi lesz? Akkor mit fogunk csinálni?

Letöröl egy apró morzsát a szája széléről, és csak azután válaszol.

– Akkor, Adam, majd építünk egy hatalmas bárkát. Csak mi ketten, jó lesz? És minden állatból viszünk magunkkal egy párat. – Nevet, és megfogja a kezemet, észreveszi rajta a vörös foltokat, a körmeim nyomát.

– Hát ezzel meg mi lett?

– Semmi.

Csak néz rám, összeráncolt homlokkal, és megdörzsöli egy kicsit a kezemet.

– Semmi gond, Adam. Nemsokára Londonban leszünk. Ott minden rendben lesz. Ott más a helyzet, vannak védőgátak meg minden. Ott tudják, mit kell csinálni egy ilyen helyzetben. Nagyszerű lesz a jó öreg Londonban lenni újra.

A dédnagyanyám felveti a fejét, a szemét becsukja, sóhajt. Látszik rajta, hogy boldog. Ő végre tényleg hazamehet. De én nem. bírok megnyugodni. Le kell írnom a füzetembe, amit láttam, mielőtt elfelejtem. A férfit ott a sorban, a számát, a halála körülményeit. Még mindig kiráz a hideg, ha erre gondolok. Egész életemben ezzel kellett együttélnem, hogy látom az emberek számait. És néha a számok meg az emberek a legkevésbé sem illenek össze, és ettől zaklatott leszek. Ha leírom, akkor megnyugszom valamennyire.

Előveszem a füzetemet a zsebemből és papírra vetek mindent, amire csak emlékszem: a férfi személyleírását (jobb lenne, ha tudnám a nevét is), a mai dátumot, a helyszínt, a férfi számát és a halála körülményeit. Gondosan ügyelek minden részletre, és minden egyes leírt betűvel nyugodtabb leszek. Végre kész van, itt van a füzetemben minden. Később még előveszem és megnézem majd újra.

Mire elteszem a jegyzetfüzetemet a dédnagyanyám már régen elaludt, jó mélyen alszik. Nézem a többi utast, van, aki megpróbál aludni, de jó páran ugyanolyan feszültek, mint én és egyszerűen képtelenek lehunyni a szemüket. Ültő helyemből hat-hét embert is látok, akik éber tekintettel figyelnek. Idegenek. Néha elkapom a tekintetüket, mielőtt szótlanul elfordulnak tőlem.

És ennyi elég is nekem. Egy pillantás, egy rövid szemkontaktus. És már észre is veszem a számaikat. A sok különböző számot, a sok különböző ember sok különböző halálának dátumát.

Csak hogy most nem erről van szó! Mert ezek a számok nem annyira különbözőek! Öt szám kezdődik így: 20271... Kettő meg ráadásul pont ugyanaz: 202711!

A szívverésem felgyorsul és zihálni kezdek. Elő kell vennem a zsebemből

a füzetemet újra! Remeg a kezem, de sikerül fellapoznom a megfelelő oldalt végre.

Ennek a hét embernek, ugyanúgy, mint annak a fickónak ott a sorban, aki a kezemet elkapta, már csak hat hónapja van hátra!

Mindannyian januárban halnak meg.

És mindannyiukat Londonban éri utol a végzet.

SARAH

2026. szeptember

Tudod, hogy miért vagy itt, ugye? Ez nem olyan hely, mint amiket eddig megszoktál, de nincs más választásunk. Itt nem tűrik el, hogy elkéssz, hogy ellógj az iskolából, hogy visszabeszélj. Itt mindent újra kezdhetsz. Itt mindent jóvá tehetsz. Sarah, kérlek, ne okozz nekünk csalódást. Csak magadnak ártasz vele, ha nem szeded össze magad.

Bla-bla-bla. Mindig ugyanaz. Már oda se figyelek rá, leperereg rólam. Meg se hallom, túlságosan fáradt vagyok ehhez. Az elmúlt éjjel is alig aludtam, de amikor elnyomott az álom, akkor megint előjöttek a rémségek. Az iszonyat. Nem is bírtam visszaaludni. Ébren figyeltem a ház éjszakai neszeit, amíg csak meg nem virradt.

Nem szólok hozzá. Még csak nem is köszönök neki, amikor kiszállok a Merciből. Csak becsapom a kocsiját. Tudom, hogy ezzel sikerül felhúznom megint, és ettől egy kicsit jobban érzem magam.

A Mercedes látványára persze mindenki felkapja a fejét, mint mindig. A sulis udvarán ritkán látni ilyen menő kocsit, mint az apámé. Most akkor néznek engem. Nagyszerű. Már most kiszúrtak, hogy nem olyan vagyok, mint a többiek. Pedig ez itt az első napom. Amúgy meg, miért is izgat ez az egész?

Hallom, hogy füttyögnek meg beszólogatnak. *De jól nézel ki!* Hat-hét srác megáll az udvaron és úgy bámul rám, végigmérnek tetőtől talpig. Mint a prédára éhes farkasok. Most akkor ettől mit várnak? Legyek tőle elájulva? Érezzem magam megalázva? Basszák meg! Bemutatok nekik és megyek tovább.

Ahhoz képest, hogy állami iskola, nem is olyan rossz a hely. Legalábbis nem olyan lerobbant, mint amire számítottam. Persze csak azért ilyen modern, mert újjá kellett építeni. Felgyújtották a 2022-es zavargások idején. Forest Greennek hívják és elég jó hírnévnek örvend. Kemény sulis. Teljesen magam alatt voltam, amikor anya meg apa beírtak ide.

De aztán arra gondoltam, hogy *kit érdekel?* Az egyik sulis olyan, mint a másik. Börtön. Az iskola is, meg az otthonom is börtön. Mit számít az, hogy hol vagyok. Minden a fejben dől el úgy is. És a gondolataimmal úgysem tudnak mit kezdeni, azokat nem tudják leellenőrizni, meg féken tartani.

Amúgy meg küldhetnek akárhová, úgysem leszek ott sokáig. Előbb-utóbb úgyis lelépek. Úgy tervezem. Mert teljesen más dolgokon jár már az eszem, nem a sulin. Legalábbis *egy* nagyon nagy dolgon. Egyelőre persze még nem olyan nagy, de egyre nagyobb lesz. És ezért kell most már magamra gondolnom. Mindent meg kell terveznem előre!

A magam életét kell élnem!

Nem várhatok tovább.

Le kell lépnem!

ADAM

Nem én kezdtem. Én nem csináltam semmit.

A dédnagyanyám még figyelmeztetett is reggel, amikor a suliba indultam, hogy nehogy baj legyen. Eszem ágában sem volt nekem bármibe is belekeveredni. Úgy volt, hogy csak bemegyek, felíratom magam és kész, indulok is haza dédihez.

Tudtam, hogy rengeteg huszonhetes lesz ott, mert mindenütt rengeteg huszonhetes van. Egész nyáron a huszonheteseket figyeltem. Bele is írtam őket a füzetembe. Bárhol jártam, mindenütt ugyanazt tapasztaltam. *Londonban a Kilburn High Roadon 84 huszonhetest láttam. Az italdiszkontban, ahol sherryt vettünk dédinek 12-t.*

Annyi huszonhetes van most már mindenfelé, hogy le se írom őket részletesen. Egyszerűen lehetetlenség. Csak azt írom fel, hogy hányat látok egy helyen. Ha valamilyen különleges esettel találkozók, akkor azért jegyzetelek, vagy ha tudom, hogy hívják az illetőt. Az jó, ha leírom, amit látok. Jobban leszek tőle, egy kicsit. Vagy legalábbis eddig még mindig jobban lettem tőle. De most itt Londonban elég nyomasztó a helyzet. És ahogy telik az idő, egyre inkább úgy érzem, hogy hibát követtünk el. Be se kellett volna tennük a lábunkat ebbe a rohadt városba. Veszélyes ez a hely. Rengetegen fognak meghalni.

Szóval úgy vagyok vele, hogy csinálom, amíg bírom, nem érdekel semmi, nem keveredek bele semmibe, legyen boldog a dédnagyanyám. De csak addig, amíg rá nem jövök, hogy lehet lelépni innen. Olyan helyet kell találnom, ahol nincsenek huszonhetesek. Ha van olyan hely, ahol senki nem hal meg 2027 januárjában, akkor oda kell mennem. Ott legalább nekem is nagyobb az esélyem a túlélésre. Mert a saját számomat, azt persze nem tudom. Csak úgy tudhatnám meg, ha találnék valakit, aki hozzám hasonlóan látja az emberek szemében a számokat. De elég biztos vagyok benne, hogy én vagyok az egyetlen, aki erre képes.

A suliban elég nagy tömeg gyűlt össze, mindenki a regisztrációt várja. Én nem szeretem az ilyen zsúfoltságot, sohasem szerettem – nézni ezt a rengeteg embert, meg a rengeteg halált. Erőt veszek magamon és mégis beállók a sorba. A sor végére persze. De az emberek csak jönnek, egyre többen jönnek. Már be is állnak mögém a sorba, bekerítenek, összeszorítanak. Érzem, ahogy úrrá lesz rajtam a kétségbeesés. Kiver a veríték. Azt nézem, hogyan menekülhetnék el innen. De mindenütt csak számokat látok, huszonheteteket. Tele van velük a fejem. Zaj, káosz, vergődő emberek, törött csontok, sötétség és rémület.

Össze kell szednem magam. Az anyám megtanított rá, hogyan csináljam.

– Lélegezz mélyeket! – mondta. – Az orrodon át vedd a levegőt és a szádon át fújd ki! Az emberekre ne is figyelj oda! Nézd inkább a földet! Az orrodon át vedd a levegőt – kettő, három, négy – és a szádon át fújd ki – kettő, három, négy!

Úgyhogy nézek lefelé a földre inkább. Nézem a lábakat, meg a táskákat. Ha nem látom a számokat, akkor jobb. Jó lesz ez. De még zihálok, kapkodom a levegőt. *Lélegezz mélyeket! Az orrodon át vedd a levegőt és a szádon át fújd ki! Gyerünk, fog az menni! Nem megy.* Csak egyre rosszabb. Mindjárt elhányom magam... Vagy elájulok... Hátulról meg valaki jól belém könyököl. Lökdösnek, alig bírok megállni a lábamon.

Lélegezz mélyeket! Mi a francért nem működik?

Nyomakodnak körülöttem, lökdösnek. A hátamnál levő srác mindjárt kitúr a sorból. Érzem, ahogy el akarnak taposni, szétrúgni, darabokra szagatni. Lehet, hogy itt ez így megy, de akkor sem adom meg magam. *Menj a francba!* Fordulásból belekönyökölök a mögöttem levő fiú oldalába.

– Baszd meg! Mit akarsz?! – üvölti. Alacsonyabb nálam a srác, rövide van nyírva a haja, a foga meg olyan, mint a patkánynak.

A szemébe nézek, látszik rajta, hogy a legszívesebben azonnal megütne. Figyelnem kellene, koncentrálni, hogy kivédjem az ütéseit, de a tekintetünk összetalálkozik, és egyszerűen nem bírok másra figyelni. A szám a fiú szemében... Teljesen belém égnek a számok, pedig nemegyszer kerültem már hasonló helyzetbe. Már csak három hónapja van hátra. 2026126. És

megérezem a halála körülményeit is, felvillan egy penge, forró, fémes búzt érzek, meg vérszagot. Teljesen rosszul vagyok, meg sem bírok moccanni. A fiú számát látom csak magam előtt. Egy pillanatra összeszorítom a szememet, hogy ne is lássam, és megpróbálom kitörölni ezt az egészet a fejemből. Megrázom magam és újra ránézek a sráca, épp jókor, hogy lássam az arcomhoz közeledő öklét.

Valaki megpróbálhatta lefogni a verekedőt, mert az ütése elég gyengére sikerül, és csak a fülem mellett talál el. Mindenesetre arra jó, hogy visszazökkenjek a valóságba. Elragad a hév, és erőből gyomorszájon vágom a srácot. Összegörnyed, de nem adja fel, ököllel az oldalamba vág, kétszer-háromszor el is találja a bordáimat. Körülöttünk mindenki sikoltozik meg kiabál, de ez szinte el sem jut a tudatomig, nem számít. Csak az számít, hogy kettőnk közt mi van.

Megütöm. Megütöm újra. Fájdalmat akarok neki okozni. Azt akarom, hogy tűnjön el innen. Hogy minden tűnjön el – ez a srác, meg a többiek, az egész iskola, a dédnagyanyám meg London is.

– Abbahagyni! Nyugalom, fiúk! Azonnal hagyjátok abba!

A biztonsági őr jön, akkora, mint egy elefánt. Átgázol a tömegen és nyakon ragad mindkettőnket. A patkányfogú tiltakozni próbál.

– Én nem csináltam semmit! Ez a gyerek jött nekem, kilökött a sorból! Mit tehettem volna?

– Fogd be a szádat! – torkolja le a biztonsági, és a nagyobb nyomaték kedvéért meg is rázza a nyakánál fogva.

A tömeg szétnyílik előttünk, ahogy az iroda felé vonszol minket. Keresztüllök egy fémdetektoron, aztán még meg is motoznak, mielőtt a titkársági folyosóra érünk. Az irodában az igazgatóhelyettes fogad.

– A mai napon tanúsított viselkedésetek alapján nem lenne szabad felvennünk benneteket ebbe az iskolába – kezdi.

Olyan nyakkendős típus a fickó, aki nem tud veled normálisan beszélni. Lenéz, lekezel, le akar alázni. Nyomja most is rendesen, de oda se bírok rá figyelni. Csak azt látom, hogy korpás a haja, lehullik a korpa a vállára, meg ki van szálalódva a zakója is.

– Szégyenletes, hogy már az első napon verekezésbe keveredtek! Szégyenletes! Mit tudtok felhozni a mentségetekre? Halljam!

Kiderül, hogy a patkányfogút Juniornak hívják, és úgy néz ki, került már hasonló helyzetbe egy párszor, ismeri a dörgést, tudja, mit kell ilyenkor mondani.

– Semmit, uram. Borzasztóan sajnálom, uram.

– Nos, bármilyen problémátok is van egymással, azt akarom, hogy egyszer s mindenkorra felejtsetek el! Béküljete ki, fogjatok kezét, fiúk!

Ránézek a patkányfogúra, de csak a számot látom, a halála dátumát. A halála körülményeit. Az éles fájdalmat, a pengét, ahogy valaki leszúrja majd. Junior megrémül, elviselhetetlen a fájdalom, és én is ott vagyok.

– Fogd már meg a kezemet, te barom! – sziszegi Junior.

Magamhoz térek. Az irodában vagyunk. A tanár, Junior meg én.

Tartja a kezét, hogy fogjam meg. Kezét rázunk, Junior összeszorítja az ujjaimat. Próbál fájdalmat okozni nekem, de rajtam nem látszik semmi.

– Vigyék vissza őket a regisztrációhoz! Nem akarlak még egyszer meglátni itt benneteket az irodában! Megértettétek?

– Igen, uram.

A sor végére kell állnunk, Junior mögöttem van. Hozzám hajol és fülembé sziszeg: – Elkövetted életed legnagyobb hibáját, seggfej!

Megpróbálok elhúzódnai tőle, hogy ne is kelljen rá figyelnem, de beleütközöm az előttem álló lányba.

– Bocsánat! – mondom neki.

A lány megfordul, körülbelül tizenöt centiméterrel alacsonyabb nálam, a haja szőke. Először csak haragosan végigmér, de aztán rémülten elkerekedik a szeme.

– Úristen! – suttogja döbbenten, a hangjában ott van a borzalom.

Tudom, hogy kicsit furcsán nézek ki, meg hogy néha zavarja az embereket, ahogy rájuk bámulok. A számok miatt van, megigéznek a számok, amiket az emberek szemében látok, ezért bámulok mindenkit. De ezt a lányt itt a sorban egyáltalán nem bámultam. Nem is értem, mi a baja.

– Mi van? – szegezem neki a kérdést.

Közben a lány teljesen megfordul, szemtől szembe állunk egymással. Néz rám, le sem veszi rólam a szemét. Kék szeme van, gyönyörű szép, ilyen kéket még sohasem láttam. De retteg, a szeme alatt a félelem karikái sötétlenek, az arca sápadt és elgyötört.

– Te vagy az – kezdi elhaló hangon. – Tudom, hogy te vagy az!

Ha lehet, még jobban elsápad, megbotlik, és igyekszik eltávolodni tőlem. Kiáll a sorból, közben végig rám tapad a riadt tekintete, ahogyan hátrál tőlem el. És közben megszűnik körülöttünk az egész világ, és én sem látok mást, csak őt. Ezt a gyönyörű lányt, a számot a szemében, a halála dátumát, és ez az egész majd szétveti az agyamat.

Több mint ötven év áraszt el, egy lehetséges, ragyogó jövőben. És ott van a gyönyörű lány, kiúszik ebből a kegyetlen világból, és körülveszi a szeretet és a fény. És én érzem, egész testemmel érzem, hogy ő is itt van bennem, a fejemben, mindenütt. A fény, a szeretet és a lány, és én is ott vagyok – vele. Ő én vagyok, és én vagyok ő. Hogyan lehetséges ez?

A lány megfordul, és futásnak ered a folyosón. Az egyik biztonsági őr rákiált, de ő csak rohan tovább.

– Nézd, hogy menekül! – rikoltja Junior mögöttem. – De úgysem jut messzire!

Juniornak igaza van. Az ajtók zárva vannak, és a lány hiába rángatja kétségbeesetten a kilincseket, innen lehetetlen kijutni. A mozgásérzékelők is észlelték a rendbontást, a biztonsági őrök pedig villámgyorsan utána vetik magukat. Megragadják kétoldalt és bármennyire is tiltakozik, elvonszolják az iroda felé. Sikoltozik és rúgkapál, hiába. Az arcát eltorzítja a düh és a reménytelenség, ám amikor egy pillanatra újra összetalálkozik a tekintetünk, akkor valami mást is észreveszek rajta.

Ez a lány retteg, iszonyatosan.

Tőlem fél.

SARAH

Azt akarják tudni, hogy mi a bajom, hogy miért szaladtam el. Na, most erre mit lehet mondani? Mit mondhatnék el nekik? Akármit is mondok, megszállottnak fognak tartani. Nem mondhatom el, hogy találkoztam a fiúval, aki a rémálmaimban kísért éjszakánként. Minden egyes éjszaka ugyanazok az iszonyatos képek törnek rám: valami égő pokolban vagyunk csapdába ejtve, és ez a fiú egyszerűen kiragadja a kezemből a gyermeket, elveszi tőlem a gyermekemet és beviszi a lángok közé.

És most itt van. Hirtelen megjelenik az új iskolámban. Maga az ördög, aki eddig csak a rémálmaimban létezett – most megelevenedve itt van.

És épp ezért tudom, hogy ez az egész nem csak egy rémisztő álom, hanem a valóság.

Szépen kezdődik ez az iskola. Az apám már bemutatott, elmesélte nekik, hányszor rúgtak ki, vagy tiltottak el innen-onnan. Most meg ez az elrohanás, hadd higgyék, hogy idióta is vagyok. Nem is mondok inkább semmit se. Nem magyarázkodom, nem kérek elnézést senkitől. Megkapom a szokásos leszidást és kész. Úgyis köztudott, hány iskolában volt már velem valami probléma. Örüljek, hogy egyáltalán ide hajlandóak felvenni. Úgy kellene gondolnom rá, hogy itt most végre kapok egy újabb esélyt, egy újabb lehetőséget, itt most újra kezdek tiszta lappal.

De én csak itt állok, és mindössze arra tudok gondolni, hogy *nem tudtok ti semmit se rólam*. És érzem, hogy a hasamra feszül a szoknyám. *És ezt nem tudja senki sem. A teljes igazságot senki sem ismeri.*

Visszavisznek a regisztrációhoz, és beállítanak a sorba, párba egy másik diákkal, aki elég rendesnek néz ki. Neki kell figyelnie rám, hogy biztosan eljussak a tanterembe és ne kezdjek el megint összevissza rohangálni. Végigmérem a folyosón az embereket, hol lehet rémálmaim démonja? Nem látom sehhol.

Az osztályterem ajtajában megállók egy pillanatra. Bekémelek, ez lesz hát az osztályom. Ha itt van az a fiú, akkor én egy percet sem maradok tovább.

De nincs itt. Akkor minden rendben. Keresek egy padot és leülök végre. Bejön a tanár, és mindenfélét mond, semmit nem értek belőle, egy szót sem. El sem jut a tudatomig, csak a fiúra tudok gondolni. *Tényleg ő az? Miért van itt? És ki ő tulajdonképpen?* Ahogy telik az idő, egyre inkább azt gondolom, hogy csak képzeltem az egészet. Lehet, hogy kezdek megőrülni? Lehet, hogy csak az agyam keveri össze az éjszakákat és a nappalokat?

Szünetben aztán újra meglátom a fiút.

Ott ül magában a kémia épület melletti kis kőfalon. Úgy állok, hogy egész jól megfigyelhetem, de ő nem vesz észre engem. Félreteszek minden örültséget és rémképet, ami nyomaszt, és megpróbálom szemügyre venni őt, egyfajta semleges nézőpontból akarom megfigyelni.

Először is az látszik rajta, hogy nem bír megülni egy helyben egy percig sem. Ott ül a falon és rázza a lábát. Néha a fejét is rázza, mintha valami zenét hallgatna, pedig nincs is rajta fülhallgató.

Nem csodálkozom azon, hogy egyedül van. Van benne valami megfoghatatlan, valahogyan más, mint a többiek. Fura egy figura, annyi szent. De miért is félek tőle? Mit árthat ő nekem? Csak egy bekattant srác, ennyi az egész. Semmi közöm hozzá.

Előhúz egy füzetet a zsebéből és elkezd jegyzetelni, teljesen ráhajol a papírra. Nem tudom, mit írhat éppen, de annyi bizonyos, hogy nem akarja, hogy más is lássa, mit vet papírra. Szóval titkai is vannak. Ez tetszik nekem. Az is tetszik, hogy van füzete, hogy *papírra* ír. Én rajzolni szoktam. *Papírra* ceruzával. Szeretem fogni a ceruzát, megérinteni a papírt. Ma már csak nagyon kevesen írnak és rajzolnak papírra. Mindent kiszorítanak a számítógépek, az érintőképernyő, komputeres grafika, a hangfelismerés. Ez a srác más. És ez tetszik nekem. Szeretném tudni, mit jegyez fel a füzetébe.

Írás közben most félrefordítja a fejét. Jóképű, sőt kifejezetten szép arcvonásai vannak. A mélyen ülő szemek, a határozott arcéi, az ajkainak görbülete. Tetszik a bőre, krémesen barna és finom, tiszta... de ez így nem stimmel. A rémálmaimban a fiú, akitől rettegek nem így néz ki: az arca sebhelyes, hatalmas forradás éktelenkedik a fél arcán.

Ez nem lehet Ő.

Semmiképpen sem.

Megrázom a fejemet. Tiszta hülye vagyok. Rögtön az első napon bolondot csináltam magamból: ettől a fiútól kellett úgy megijedni? Nem vagy te normális, Sarah!

Azt hiszem észrevehett a szeme sarkából, mert rám néz és elteszi a füzetét. Közben végig engem bámul. Mintha valamin rajtakaptam volna. Rám tapad a tekintete és én sem fordulok el tőle, és ahogy egymás szemébe nézünk, érzem, hogy a gyomrom összeszorul, az egész lényem befogja a fiú jelenlétét. Nekünk közünk van egymáshoz, érzem, hogy létrejön közöttünk a kapcsolat. Örültségnek hangzik, de így van. Én ismerem ezt a fiút, és ő is ismer engem. Oh, Istenem! Mi történik velem?

ADAM

– Jól ment minden, Adam?

Dédi ott ül a konyhában, mikor hazaérek. Gondoltam, hogy ott fog gubbasztani. Ő már csak ilyen, akárhol vagyunk Londonban vagy Westonban, talál magának egy helyet és ahhoz ragaszkodik, az az övé, ott ül egész nap, issza a teáját meg cigizik.

– Jól – vonom meg a vállamat.

A dédnagyanyám nem igazán szokott kimozdulni itthonról, mégis mindenről tud. A suliról persze nem akarok elmesélni neki mindent, még nem. Nem kell, hogy tudja, máris szereztem magamnak egy ellenséget, meg azt se, hogy találkoztam egy lánnyal.

Junior amúgy nem izgat, a fenyegetéseitől sem félek. Volt már dolgom ilyen verekedős barmokkal nem egyszer. Ha azt akarja, hogy megint egymásnak essünk, hát én állok elébe. Nincs mitől tartanom. Viszont a szám a fiú szemében, az már más tésztá. Le is írtam a füzetembe, de egyszerűen nem megy ki a fejből. Csúnya halála lesz, érzem, és nem is soká. Hiába próbálom meg elterelni a gondolataimat, mindig ezen jár az eszem. Nehéz ezzel szembenéznem, de olyan érzés mintha én is ott lennék a helyszínen, amikor Junior meghal. Sőt, úgy érzem, én vagyok az, aki a kést tartja...

Még most is, itthon a dédnagyanyámmal, még itt is kiráz a hideg, ha csak rágondolok. Kiver a veríték, félek, hogy nekem is végem lesz azon a napon, nemcsak Juniornak. Mi van, ha az én számom és az övé megegyezik? Mi van, ha nem is a Junior halálát érzem, hanem a sajátomat?

Elég elkésztő, hogy nem ismerem a saját számomat. Már mindent kipróbáltam, hogy meglássam: tükrökben, ablakban vagy kirakatban visszaverődő képeket, vízfelszínt. Semmi sem működött. A számokat csak egymás szemében láthatjuk meg. Szükségem lenne valakire, aki látja őket. De azt hiszem, én vagyok az egyetlen, aki erre képes.

Legjobban mégis a huszonhetesek izgatnak. Annyian vannak! Elég nagy

esély van rá, hogy én is közéjük tartozom. Az iskolában is százával vannak. Csak az osztályomban tizenhárom számoltam meg.

– Adam! Kérdeztem valamit!

– Tizenhárom... – felelem gondolkodás nélkül. A francba. Mit zagyválólok itt össze-vissza, azt se tudom, mit kérdezett a dédnagyanyám.

– Tizenhárom micsodát, drágám? – tudakolja dédi.

– Oh, semmit se! Csak eszembe jutott valami... matekfeladat...

Összehúzott tekintettel néz rám, kifújja a füstöt a plafon felé. Témát kellene váltani, előszedem a táskámból a kis hordozható *notebook*ot, amit a suliban kaptam a regisztrációkor. Órákon már kipróbáltam, de nekem még sohasem volt számítógépem ezelőtt, az anyám egyszerűen nem engedte, úgyhogy sokkal lassabb vagyok, mint a többiek. Láttam, hogy kinevettek.

Dédi megnézi a gépet, de nem igazán érdekli. Rámszállt, és ez az ingyen notebook nem elég nagy szám, hogy eltérítse a céljától.

– Szereted a matematikát, Adam, ugye? – kérdezi. – Szereted a számokat?

Szeretem a számokat!?! Persze! Imádom! A dédnagyanyám meg csak néz rám, és hirtelen azt sem tudom, hogy valójában mire is kíváncsi. Olyan, mintha tudna a számokról. Pedig én senkinek sem beszéltem róla, csak az anyámnak, meg egyszer egy tanárnak a suliban, amikor még kicsi voltam. De akkor még azt se tudtam, mit jelentenek. Anya mindig azt mondta, hogy ez a mi titkunk, a mi közös titkunk, amiről csak mi ketten tudunk. És én így is kezeltem ezt mindig. Nem beszéltem róla soha senkinek. Amikor anya meghalt, azt hittem, én vagyok az egyetlen, aki tud a számok létezéséről. Most már nem vagyok ebben annyira biztos.

– Szeretem a számokat? Hát, nem igazán – felelek neki. – De azért elég fontosak.

– Fontosak. – helyesel a dédnagyanyám. – Nagyon fontosak.

Nézzük egymást egy-két percig, de nem beszélgetünk. Szól a rádió, valami kormányközleményt nyomnak a kyoto-i eseményekről, a szomszédban meg csahol a kutya, mint mindig, köztünk meg a csend. Szinte érezni az elektromos feszültséget körülöttünk.

– Adam, én tudom, hogy te más vagy, mint a többi ember – megborzongok a

dédnagyanyám szavainak hatására. – Már akkor észrevettem rajtad, amikor megszületted.

– Mit?

– Egy gyönyörű fiút láttam, és látok most is. És ők ott vannak benned – az édesanyád meg az édesapád, Adam. Oh, Istenem, annyi minden van benned az én Terryből. Néha, esküszöm, azt hiszem, hogy ő van itt velem újra. Olyan, mintha Terry sohasem...

Be sem fejezi a mondatot, a szeme csillog, piros egy kicsit.

– És még? Ezen kívül? – tudom, hogy van még valami. Nagyot nyel és a szemembe néz, mélyen, áthatóan, ahogyan csak ő tud.

– Az aurád, Adam. Még soha nem láttam ehhez foghatót. Ragyogó vörös és arany színű. Oh, Istenem, te kiválasztott vagy, Adam. Túlélő. Bátorság és erő van benned. És ez a bátorság meg ez a spirituális erő rajtad áramlik keresztül. Nem véletlenül kerültél ide, ezt le merem fogadni.

Megkockáztatom, hogy rákérdezzek arra, ami igazán fontos neked.

– És a számok? Mi van a számokkal?

– Én nem látom a számokat, Adam. Én nem vagyok olyan, mint te, vagy az édesanyád.

Szóval tudja.

– Honnan tudsz a számokról?

– Édesanyádtól. Azt mindig is tudtam, hogy a születésed előtt ő látta a számokat, aztán amikor kiderült, hogy te is képes vagy erre, akkor felhívott.

Hirtelen úgy érzem, hogy el kell mondanom neki mindent. Azt, hogy mivel küszködtem egész nyáron, a huszonheteseket.

– Dédi, fél London meg fog halni jövőre! Nem én találtam ki, látom a számokat az emberek szemében.

– Tudom – bólint dédi.

– Honnan tudod?

– Az édesanyádtól. Figyelmeztetett, hogy 2027-ben valami történni fog, sokan fognak meghalni.

A kezembe temetem az arcomat. A dédnagyanyám tudta! Az anyám is tudta!

Remegni kezdek, nem azért mert félek, hanem mert dühös vagyok. Miért titkolták el ezt előlem? Miért hagytak magamra a félelmeimmel?

– Miért nem mondtátok el nekem? Az anyám se mondta el, te sem!

A harag átjárja a testemet, a karjaimban és a lábaimban is érzem a remegést, szétfeszít a düh, belerúgok a konyhaszekrénybe.

– Ne csináld, Adam!

Szét akarok verni valamit, megint belerúgok a konyhaszekrénybe, leesik az ajtaja.

– Adam, hagyd abba!

A dédnagyanyám odalép mellém, megragadja a karomat. Próbálom lerázni, de erősen szorítja a csuklóm, erősebb, mint gondolnám. Rángatom, hogy végre megszabaduljak tőle, de nem hagyja. Míg végre aztán hirtelen elenged és egy szemvillanás alatt képen töröl.

– Ezt nem teheted! – üvölti. – Nem csinálhatod ezt az én házamban!

És ettől magamhoz térek. Kívülről látom az egész szituációt, mintha nem is én lennék. Egy tinédzser, aki a dédnagyanyjával verekszik a konyhában. Égő. Elönt a szégyen.

– Dédi, ne haragudj! – igyekszek bocsánatot kérni. Ég az arcom, megdörzsölöm a pofon helyét. Azt se tudom, hogy mit csináljak. – Annyira sajnálom.

– Tudom, hogy sajnálsz – nyugtat, és feltesz egy teát. – Ha megnyugodtunk, és hajlandó leszel rám figyelni, akkor még beszélünk majd róla.

– Jó – egyezek bele.

– Megcsinálod a teát, Adam? Nekem muszáj rágyújtanom.

Leül a székére, remegő kézzel húzza ki a dobozból a cigarettát, és elkezd pöfékelni. Én közben megcsinálom a teát és leülök vele szemben.

– Dédi, mondj el nekem mindent! Mondj el mindent, amit csak tudsz a szüleimről! Tudnom kell mindent! Jogom van hozzá...

Dédi csak néz meredten maga elé, úgy tesz, mintha az asztallap mintázatát tanulmányozná. Aztán amikor lepöccinti a hamut a cigarettájáról, akkor felnéz. A szemembe fúródik az átható tekintete. Kifújja a füstöt és így szól:

– Igen, Adam, jogod van hozzá, hogy megtudd az igazságot. És azt hiszem, ennek épp most van itt az ideje.

És a dédnagyanyám végre beszélni kezd...

SARAH

Ki akarja nyitni az ajtót. Visszatartom a lélegzetem. A sötétben hallom, ahogy a kilincs megcsikordul, de az ajtó nem nyílik ki teljesen. Kitámasztottam a szék támlájával. Rángatja, de nem mozdul. Először finoman, aztán egyre vadabbul. El tudom képzelni az arcát, a zavarodottságát, ahogy dühös lesz és haragba fordul. Felhúzó az térdem és ráteszem az államot, teljesen ülő pozícióban vagyok már az ágyban. Reménykedve összeszorítom az ujjaimat.

Néhány másodpercig csend van. Aztán újra meghallom őt. Nem hiszi el, hogy nem juthat be hozzám. Megpróbálja újra. Az ajtó nem nyílik ki. *Bejött! Rohadtul bejött!*

Átkulcsolom a karjaimmal a felhúzott lábamat, szorosan, egyre szorosabban, és ringatni kezdem a testemet. Aztán kiáltani szeretnék, táncolni és tombolni, de nem tehetem. Csend van a házban és nem ébreszthetem fel a többiek: Marty és Luké a szomszéd szobában alszanak békésen, anya pedig a földszinten. Nekem is aludnom kellene. Most már biztonságban alhatok. Kinyújtom a lábamat és elnyúlok a paplan alatt. Fáradt vagyok, az álom azonban elkerül, ki tudja, meddig fekszem ott ébren. Győztesnek érzem magam, de mégis valahogy félek. Megnyertem egy csatát, de a háború még nem ért véget. Az eső kopogni kezd az ablakpárkányon.

Muszáj aludnom, már szinte fáj az ébrenlét. Nyolc órája fekszem itt a sötét ürességben, de amikor végül sikerül elszenderednem, akkor sem bírok pihenni. A rémálom újra itt van. Kísért engem minden éjszaka. Narancssárgák a lángok.

Élve elégek. Csapdába esve reszketek, elzárja előttem az utat a törmelék.

Sárgák a lángok.

A csecsemő sikolt. Itt halunk meg mind a ketten, a gyermekem és én. És megjelenik a sebhelyes arcú fiú. Tűzből és lángból áll ő maga is. Sötét alakja lépked az iszonyatos hőségben a lángnyelvek között.

Fehérek a lángok.

A fiú kiragadja a csecsemőt a karjaimból, elveszi tőlem a gyermekemet, elindul a lángok közé és eltűnnek végül a tűzben.

Még mindig sötét van, amikor felébredek. A pólóm és a lepedőm tiszta víz, kiver a verejték. És megjelenik egy dátum a fejemben, neonfényel vetül a szememre belülről. 2027. január 1. Ezt még soha sem álmodtam. A dátumot még soha sem láttam, ez új. A srác hozta be, a sebhelyes arcú fiú.

Az a furcsa srác az iskolában nem lehet más csak a sebhelyes arcú fiú a rémálmaimban. Ő lesz az. Tudom. A fejemből valahogy kijutott a napvilágra és most teljes fizikai valóságában megjelenik nekem. De hogyan lehetséges ez? Hogyan csinálta? Ez hülyeség! Ilyen nincs! Ilyen dolgok nem szoktak megtörténni.

Kinyújtom a kezem, hogy felkapcsoljam a villanyt. Hunyorgok egy kicsit, amíg a szemem megszokja a fényt. Észreveszem a széket az ajtókilincs alatt. Hát az az igazság, hogy olyan világban élünk, amikor ilyen dolgok történnek. Igen, ilyen dolgok történnek nap, mint nap.

ADAM

Híresek voltak! Anya és apa! Fogalmam sem volt róla, hogy híresek voltak. Egy pár hétig 2009-ben az egész ország róluk beszélt és őket kereste. Körözte őket a rendőrség, azt hitték elkövettek valamit, pedig csak rosszkor voltak rossz helyen. És mindez csak azért történt, mert anya is látta a számokat.

Dédi megtartott egy pár régi újságcikket, kivágta őket a napilapokból meg a magazinokból, teljesen beleborzongok, amikor végignézem. Anya és apa, akik annyira fiatalok voltak, még fiatalabbak, mint én most, és ott vannak a címlapon. Szinte még gyerekek voltak, amikor megszülettem. Vagyis apa igazából nem is látott engem soha, és nem is tudott rólam. Mikor anya megtudta, hogy gyereket vár, akkor apa már meghalt, lezuhant a bath-i apátság tetejéről.

Bárcsak tudtam volna mindezekről a dolgokról. Akkor megkérdezhettem volna anyát, akkor beszélgethettünk volna vele... de ő csak azt mondta, hogy a számok a mi titkaink. Arra kért, hogy senkinek ne beszéljek a számokról. Soha senkinek nem mondtam meg a számát. Egyedül neki. Amikor az iskolában lerajzoltam őt.

És mit tettem? Milyen lehetett így neki, az a néhány év, ami még hátravolt az életéből? Így, hogy tudta napra pontosan mikor fog meghalni? Most megkaptam a választ, legalábbis részben. Mert a dédnagyanyám átadott nekem egy borítékot, amikor befejezte anya és apa történetét.

– Az édesanyád arra kért, hogy adjam majd át neked ezt a borítékot, amikor eljön az ideje. Úgy gondolom, hogy most érkezett az idő.

Az én nevem van ráírva a borítékra, anya írta rá. Megismerem a kézírását. Még a szívem is megáll, úgy izgulok. El se hiszem, hogy ez lehetséges. Valami, amit anya küldött. Nekem.

A dédnagyanyámnál volt egész idő alatt. Hogy tarthatta magánál...? Nem volt hozzá joga! Kezd előnteni a harag újra.

– Mióta tartogatod magadnál ezt a levelet?

– Édesanyád egy pár héttel a halála előtt adta át nekem.

– És eddig kellett tartogatni? Miért nem adtad ide?! Az enyém! Rajta van a nevem!

– Mondtam már neked – kezdi nagyon lassan, mintha egy idiótának magyarázna édesanyád arra kért, hogy őrizzem meg, neked. És akkor adjam át, ha eljött az idő.

– És te azt hiszed, hogy most jött el az idő, ugye?! Mert te tudod, hogy mi a legjobb nekem, mi?

Néz rám, egyenesen a szemembe néz. Ő is érzi, mekkora feszültség van bennem, szinte vibrál köztünk a levegő, de nem hátrál meg.

– Igen, Adam. És édesanyád is így gondolta. Ő megbízott bennem.

– Tizenhat éves vagyok! – üvöltök rá. – Nem kell, hogy te dönts helyettem! Nem kell, hogy megmondd, mi a legjobb nekem, tudod?! Semmit se tudsz rólam!

– Többet tudok rólad, mint gondolnád, Adam. Most nyugodj meg végre, ülj le és nyisd ki azt a borítékot. Olvassuk el!

A boríték. Féktelen dühömben szinte el is feledkeztem róla.

– Csak én olvashatom el! Neked ehhez semmi közöd! – A mellkasomhoz szorítom a levelet.

A dédnagyanyám csalódottan néz rám. Szerette volna tudni, mit tartalmaz a boríték. De aztán vállat von, és meggyújt egy újabb cigarettát.

– Persze, Adam. A levél neked szól. Olvasd csak el. Ha végeztél, szeretnék veled beszélgetni. Itt leszek a konyhában.

Felmegyek a levéllel az emeletre. Ülök az ágyon, végre egyedül. Szétnézek a szobámban: hirtelen belém hasít, hogy amúgy ez nem is az én szobám. Alig van itt egy-két dolog, ami az enyém, ami tényleg csak hozzám tartozik. Ez a szoba az apámé volt, itt minden az övé, itt minden róla szól. Az apámról. Egy srácról, aki még nálam is fiatalabb volt, amikor meghalt. Egy tizenötéves fiúról, aki semmit se tudott rólam. Én meg itt ülök a szobájában. Mint valami kegyhelyen. A dédnagyanyám ragaszkodott hozzá, hogy minden úgy maradjon, mintha az apám még mindig itt lenne. Aztán a szoba így is maradt tizenhat évig, amíg Westonban voltunk. Amikor Londonba kellett

jönnünk, nem volt más lehetőség, ez lett az én szobám. Elég nehéz volt dédinek megemészteni, hogy most már én fogok beköltözni ide. Ez van.

Az ölemben a boríték, nézem egy darabig. Anya kézírása. Az ő kezében volt ez a boríték. Maradt még belőle valami rajta? Végigsimítom az ujjaimmal. El akarom olvasni végre a levelet, de mégis kivárok még egy kicsit, olyan izgalmas ez a várakozás. Hiszen ha megismerem a levél tartalmát, akkor kész, annyi, akkor már nincs más, akkor már nincs tovább. Akkor már semmi mást nem adhat nekem anya. Semmi mást. Akkor majd tényleg el kell búcsúznunk egymástól.

Nem akarom, hogy véget érjen. Pedig tudom, hogy már réges-régen véget ért, anya elment, de valami itt maradt belőle.

– Anya... – kezdem, furcsa idegen hangon.

Azt akarom, hogy itt legyen velem. Kinyitom a levelet. És itt van, anya.

Ahogy olvasni kezdem, már hallom is a hangját, látom Őt, ahogyan ott ül az ágyban felhúzott térdekkel, és írja a levelet – nekem. Már nincs haja, nincs rajta súly, nem nyomasztja semmi sem. Olyan sovány, hogy felismerni is nehéz az arcát. De ő az. Anya.

Adam, kedvesem,

Úgy írom most neked ezeket a sorokat, hogy tudom, csak akkor jutnak majd el hozzád, amikor már én nem leszek. Annyi mindent szeretnék elmondani neked, de mindenből csak egy dolog a fontos, csak egy dolog számít igazán. Az hogy szeretlek, hogy nagyon szeretlek téged. Mindig szerettelek, és mindig is szeretni foglak.

Remélem, emlékszel rám, de ha már kezdesz elfelejteni, akkor se aggódj. Nem számít, hogyan néztem ki, hogy milyen volt a hangom, semmi sem számít igazán, csak az, hogy emlékezz a szeretetre. Arra, hogy szeretlek, csak ez fontos igazán.

Bárcsak láthatnám, ahogyan felnősz, de ez most már nem lehetséges. Dédit kértem meg, hogy vigyázzon rád. Ő egy angyal, a te dédnagymamád, légy hozzá mindig őszinte és jó, ne bosszantsd fel, és ne beszélj neki vissza!

Adam, valami nagyon fontosat szeretnék még elmondani neked: nem tudok veled lenni, hogy vigyázzak rád, ezért kérlek, fogadd meg, amit tanácsolok: maradj Westonban, vagy valami hasonló nyugodt helyen. Ne menj Londonba! Adam, mielőtt megszülettéél én is láttam a számokat. Te és én ugyanolyanok vagyunk – olyan dolgokat látunk, amiket senkinek sem lenne szabad megtudnia! Én megszegtem a szabályt, beszéltem a számokról az embereknek. És mi lett az eredménye – csak a baj. Neked nem szabad ugyanezt tenned! Senkinek se beszélj a számokról, Adam! Soha! A számok csak bajt okoznak – én tudom, Adam, higgy nekem!

London pedig egyáltalán nem biztonságos: 202711. Ezt láttam lépten-nyomon Londonban. Ott nőttek fel, tudod, és mással sem találkoztam, rengeteg embernek van ott a szemében ez a dátum! Keress egy olyan helyet, Adam, ahol az embereknek jó számaik vannak. És maradj ott velük. Ne menj Londonba! Ne hagyd, hogy dédi oda vigyen! Vigyázz rá, őt se engedd a fővárosba költözni! Neked kell rá vigyáznod, Adam!

Én elmegyek, Adam. Szinte elviselhetetlen számomra ez az egész, az hogy itt kell hagynom téged, hogy el kell búcsúznom tőled. Nincs annyi szó az egész világon, ami elég lenne, hogy elmondjam, mennyire szeretlek. Egész életemben a legjobb dolog az volt, hogy te megszülettéél nekem. A legjobb, a legeslegjobb! Ezt ne felejtse el!

Örökre szeretni foglak,

Anya

xxxxxx

Könnycsepp gördül végig az államon, a papírra csöppen. A tinta szétfolyik a könnyben, elmossa anya csókjait.

– Neeem!

A hüvelykujjammal letörölöm a papírt, de csak még inkább elmaszatom a tintát. Aztán szerencsére végre előkerül egy gyűrött papír zsebkendő is és fel tudom itatni vele a nedvességet a levélről. Közben a szememből patakzanak

a könnyek, végigcsorognak az arcomon, az ágy végére teszem anya levelét, biztonságos távolságra, és hagyom...

Ki tudja, mióta nem sírtam már. Anya halála óta soha. Most egyszerűen abba sem tudom hagyni a zokogást. Mintha átszakadt volna a gát. Valami nálamnál nagyobb erő kerített a hatalmába. Elveszítettem az uralmat a testem fölött, és most csak rázkódom zokogva... Aztán végre összetekeredem és magamat ringatom, azt sem tudom, meddig. Amíg egyszer csak meg bírok állni, és vége. És nincs tovább. Nincsenek könnyek sem...

Körbenézek, mintha most látnám először ezt a szobát. Érzem, hogy előnt újra a harag és a düh, itt lüktet bennem, szétfeszít.

„Ne menj Londonba! Ne hagyd, hogy dédi oda vigyen!”

Tudtam én, hogy nem szabad idejönnünk. Kivágom az ajtót és elindulok lefelé a lépcsőn. Dédi ott ül a konyhában, előtte egy csésze finom tea, a szájában cigaretta.

– Anya nem akarta, hogy Londonba jöjjünk! Soha nem akarta! Azt akarta, hogy Westonban maradjunk! Tudtad te ezt, dédi? Tudtad?! Ugye, te tudtad?!

Megmarkolom a konyhaasztalt, szinte elfehérednek az ujjaim, üvöltök a dédnagyanyámra torkom szakadtából. Dédi megdörzsöli a homlokát, a szeméit is behunyja, de aztán kinyitja újra, rám néz, a szemembe néz, és úgy mondja:

– Édesanyád mondott valami ilyesmit.

– Mondta, elmondta neked! És te mégis idehoztál engem ebbe a rohadt városba!

– Igen, mert... – kezdi. Azt hiszi, vitába szállhat velem, azt hiszi, meg tudja magyarázni, azt hiszi, bármit is képes vagyok megérteni ebben az idegállapotban. Most, amikor kiderült róla, hogy hazudott nekem! Hazudott nekem! Hogyan bízhatnék meg benne?!

– Anya is figyelmeztetett! Én meg mondtam neked, hogy eszem ágában sincs idejönni Londonba!

– Adam...!

– Anya megbízott benned! És én is...!

– Tudom, de... – nem tudja befejezni a mondatot, a keze a hamutálat keresi, remegnek az ujjai, elnyomja a csikket. A tele hamutálba. Bűdös és koszos az egész, undorító itt minden. Felkapom a hamutálat és nekivágom a falnak. Az üveg csörömpölve hullik a padlóra, a hamu meg a csikkek szállnak szerte szét.

– Adam! – üvölt a dédnagyanyám. – Ebből elég legyen!

De nem elég. Egyáltalán nem elég. Megmarkolom az asztallapot és felborítom az egészet, odavágom a mosogató mellé, hadd törjön szét minden, a porcelán, a teáskanna meg a bögrék.

– Jézus Mária! Hagyd ezt abba, Adam! Ne csináld!

– Fogd be a szádat! A francba!

– Hogy mersz így...

A hamutál nem elég, az asztal nem elég. Nem a tárgyak tehetnek róla, nem ők a hibásak, hanem a dédnagyanyám!

Mennem kell, le kell lépnem innen, ezt már nem tehetem. Tudom, hogy mi következik, és az már mégiscsak sok. Ezt nem szabad. Ezt nem tehetem! De mégis... Ha egyszer elkezdtem... Ha elkezdtem, akkor már lehetetlen abbahagyni!

– Utállak, te szemét! Gyűlöllek!

És elrohanok végre, kirohanok az ajtón, a hideg levegő az arcomba vág. Le kell hogy hűtsön, megállók belélegezni. De nem bírok egy helyben állni, rohannom kell! Szétvet az energia, a düh, a harag, a kétségbeesés. Megyek tovább, rohanok. Elkezd zuhogni az eső, jeges cseppek csapódnak az arcomra.

Most mi van, miért kellett elfutnom? Nem menekülök, legalábbis nem a dédi elől. Az elől menekülök, amit tenni készültem a dédnagyanyám ellen. És jobb ez így. Mind a kettőnknek jobb. El kellett jönnöm. Legjobb lenne, ha soha vissza se mennék.

SARAH

Nem vihetek magammal sok holmit. Mindig ő visz el a suliba, és azonnal észrevenné bármilyen nagyobb táskát. Így hát, csak annyi jöhet szóba, amennyi a hátizsákomba belefér, meg némi készpénz. Ha van elég pénz nálam, később vehetek bármi mást, ami csak kell.

Nyilván megnézik majd a számlámat, amikor lelépek. Megkérlik a rendőrséget, vagy valakit, hogy figyelje, mikor mennyit költöttem, és hol használtam a kártyámat. Tehát csak készpénzt vihetek magammal. Amennyit csak össze bírok szedni.

Már hetek óta csenegetem a tízeurósokat anyu pénztárcájából. Egyszerre mindig csak egyet, hogy észre ne vegye. Tudom, hogy apu a dolgozószobájában tartja a készpénzt. De nem merek bemenni oda – az ő birodalma, ott az ő szaga érződik mindenben. Még amikor tudtam is, hogy nincs a házban, és csak órák múlva jön haza, akkor se bírtam soha rávenni magam, hogy belopózzak.

Most azonban más a helyzet. Holnap lelépek. Kiveszem a tankönyveket az iskolatáskámból – jól megleszek nélkülük is –, és gondosan összehajtogatva bepakolok helyettük egy pár bugyit, a kedvenc pólóimat, néhány nadrágot. Végignézek a szekrényben sorakozó farmerjaimon. Nagyon szeretnék magammal vinni egyet – általában nem is hordok mást –, de ezek már nem jönnek rám, még a kedvencemet sem tudom összegombolni magamon, pedig azt annyit hordtam és mostam, hogy már egészen megpuhult és megereszkedett az anyaga. Semmi értelme olyasmit magammal vinnem, amit azután úgysem tudok felvenni.

Összeszámolom a pénzt, amit sikerült félretennem: nyolcvanöt euró. Ennyi nem elég. Tudom, hogy Martynak és Luke-nak is van valamennyije. Lophatok-e a saját fivéremeimétől? Nos, megtehetném – ha nem volnának épp most is a saját szobájukban. Többre lesz szükségem. Apu pénze lesz a megoldás.

Ma este nincs itthon, valami klienseket szórakoztat egy üzleti vacsorán.

Anyu a nappaliban bámulja a tévét. Elosonok az ajtó előtt, és tétovázva megállók. Van ennek más módja is, vagy nem? Úgy értem, nem muszáj megszöknöm. Bemehetnék, leülhetnék mellé a kanapéra, és elmondhatnám neki az egészet. Arra mégiscsak lépnie kellene valamit, nem igaz? Felhívna a rendőrséget? Kidobná aput? Vagy összeszedné a holminkat, és elvinne minket valahová, engem és a srácokat?

Vagy talán azt mondaná, hogy fogjam be? A szobámba zavarna, amiért ilyen szörnyű hazugságokat beszélek? Vagy csak vállat vonna, és azt mondaná, hogy a dolgok már csak ilyenek; hogy ő már csak ilyen?

Valahol tudat alatt érzem, hogy máris tudja. Hogy is lehetne, hogy *ne* tudja? De még ő sem tud a babáról. Arról senki sem tud. Épp ezért lépek le. Ez a baba az *enyém*. Apu sosem fogja látni. Sosem teszi rá a kezét. Az enyém. Itt növekszik bennem. Biztonságban fogom tartani.

Nem tudom, hányadik hétnél járok. A havi vérzésem már réges-rég vacakol, így aztán észre sem vettem, mikor szűnt meg teljesen. De most már az összes ruhám olyan szűk lett, hogy nem sokáig tarthatom titokban. Ideje indulnom.

Arra számítok, hogy a dolgozószoba ajtaja zárva lesz, de mint kiderül, tévedek. A kilincsgomb elfordul, és az ajtó simán, olajozottan kinyílik. Teszek egy lépést a szobába, és szinte tüstént émelyegni kezdek. A helyiségben minden óra árulkodik: golfos oklevelek a falon, mahagóni asztal és székek. Csaknem inamba száll a bátorságom, de erővel kényszerítem magam, hogy odalépjek az asztalhoz. Sorra próbálom a fiókokat. Mind zárva. A francba! Valószínűleg magánál tartja a kulcsot, így hát erről ennyit. Ha megpróbálnám feltörni a zárat, rögtön észrevenné, és azzal vége a játszmának.

A dolgozószobában van egy kandalló is, a kandallópárkányon bekeretezett családi fotók sorakoznak, szépen elrendezve; boldog, mosolygós arcok, látszólag maga a tökéletes család. A kamera sosem hazudik. Vagy mégis?

Az egyikén csak én vagyok rajta egyedül, valamelyik régi nyaraláson készülhetett a kép. A cornwalli parton állok, csíkos fürdőruhában. A hosszú, szőke hajam a vállamra omlik. Hunyorogva nézek a kamerába a vakítóan éles napfény miatt, és egyenesen belemosolygok a lencsébe. Imádtam aput.

Ő volt az én hősöm – az igazi férfi, nagy, erős és vicces. Mindent tudott, és mindent meg tudott tenni. És én voltam az ő hercegnője. Hétéves voltam, amikor a kép készült, és tizenkettő, amikor elkezdett éjjelente meglátogatni.

Mi történhetett? Miért kezdte el ezt az egészet? Miért nem maradhatott az élet olyan, mint ezen a fotón – aranyló, napfényes és ártatlan?

Előrenyúlok, és leemelem a képet. Régóta nem éreztem úgy magam, mint az a lány a képen: akár két külön személy is lehetnék, egymásnak vadidegenek. Pár hosszú pillanatig mélyen a szemébe nézek, majd megölelem és magamhoz szorítom a keretet. Babusgatni akarom. Kényeztetni. Biztonságban tartani. Számomra már túl késő, gondolom magamban, de a bennem lakó gyermek számára még nem az. Újrakezdhetjük – élhetjük úgy az életet, ahogyan azt valójában kellene.

Egyszerre észreveszek egy kulcsot a kandallópárkányon szemmagasságban. Az én képem mögé rejtette! Érte nyúlok, és visszahelyezem a fotómat a helyére. Kétségbeesetten ragaszkodnék ahhoz a képhez: annyira magammal akarom vinni! Ám tudom, ha bármi megváltozna, vagy elmozdulna a helyéről, azt észrevenné, és kérdezősködni kezdene. Ezt nem kockáztathatom meg. Nagyon óvatosnak kell lennem.

A kulcs beleillik az asztalfiókokba. A pénze a legfelsőben van. Három göngyöleg bankjegyet találok, feltekerve és összegumizva. Vegyem el mindet és reménykedjek, hogy nem nézi meg késő éjjel vagy holnap reggel? A kezem tévovázva inog a kihúzott fiók fölött. Végül csak egy tekercset nyúlok le, a leghátsót, hogy ha mégis kinyitná és belekukkantana, minden úgy fest majd, ahogyan kell. Csak akkor jön rá, hogy valami nem stimmel, ha teljesen kihúzza a fiókot.

A zsebembe csúsztatom a pénzköteget, visszatolom és bezárom a fiókot, majd a kulcsot visszadugom a képem mögé, pontosan oda, ahol eredetileg volt.

– Ég veled! – biccentek a fotón mosolygó lánynak. Bezárom magam mögött a dolgozószoba ajtaját, és felmegyek az emeletre. A táskám cipzáras zsebébe rejtem a pénztekerceszt, és újra átnézem a holmimat.

Igen, minden a helyén van. Készen állok!

ADAM

– Válasszatok párt, és üljete le egymással szemben az asztal két végébe! Hatvanperces portrékat fogunk készíteni. Gyerünk, rendeződjete párokba!

Persze, újra a suliban vagyok. Miért, mit vártál? Amikor nem megyek haza, dédi felhívja a zsarukat, és bejelenti, hogy eltűntem. Soha nem hittem volna róla, hogy ilyesmit tesz, de mégis megteszi. Másnap reggel meg is találak. Bevisznek az őrre, ujjlenyomatot vesznek, lefotóznak, egy vattás pálcikával DNS-mintát vesznek a számból, majd egy váratlan, gyors szűrés a nyakam oldalába, és már belém is ültettek egy mikrochipet. Mire felocsúdnék, hogy mire készülnek, már túl is vagyunk az egészen.

– Hé! Mi a franc? Húzzanak már a búsba! – De már túl késő tiltakozni. Már ott van bennem, egy parányi mikrochip, ami minden infót elárul rólam annak, akit csak érdekel.

– Ezt nem tehetik, seggfejek! Nem csináltam semmit!

– Bejelentették, hogy eltűntél. Még kiskorú vagy. Mostantól nem lesz olyan könnyű megszöknöd. Így bármikor megtalálunk.

Amikor a dédi megjön, hogy hazavigyen, nem szólok hozzá. Még csak rá se bírok nézni. Hazafelé a buszon megpróbál kibékülni velem.

– Nézd, mind a ketten kijöttünk a sodrunkból, és olyan dolgokat vagdostunk egymáshoz, amiket nem kellett volna. De ez akkor sem ok arra, hogy így eltűnj! Aggódtam érted. Nem tudtam, merre vagy. Össze kell tartanunk, Adam. Most már csak mi vagyunk egymásnak...

Már csak mi vagyunk egymásnak. Így igaz, de én nem akarom őt. Ő nem az édesanyám. Alig ismerem őt, és amit tudok róla, az nem tetszik. – Elmondjam, mit tettek velem?

– Kicsodák?

– A zsernyákok. Elmondjam, mit műveltek? DNS-mintát vettek tőlem, dédi. Belém ültettek egy mikrochipet! Csupán azért, mert begyűjtötték. Mert bejelentetted nekik, hogy eltűntem!

– Valóban? Sajnálom, Adam! Nem tudtam, hogy ezt teszik majd. De azért

mindez mit sem számít, ha nem keveredsz semmilyen kalamajkába, nem?

– A kutyákkal művelnek ilyet, dédi!

– Mindenki ezt teszik, nem? Sorban haladnak. Végül terád is rád került volna a sor, most egyszerűen csak idő előtt kaptad meg a sajátodat.

Összeszorítom az ajkam, hogy ne kelljen semmit mondanom erre, és inkább az ablak felé fordítom a fejem. Nincs semmi értelme beszélnem vele, az égvilágon semmi értelme. Hisz úgysem érti.

Hát, visszajövök a suliba. Inkább, mint hogy otthon punnyadjak, övele.

Csikorgó széklábak lármája kél, ahogy a diákok helyet cserélnek egymással és párokba rendeződnek. Felállók, készen arra, hogy mozduljak, de valahogy mindenki kerüli a tekintetem. Senki nem akar az én partnerem lenni. A terem másik végében egy lány áll egymagában: ő az – a piszkosszőke hajú csaj! Sarah.

– Oké, ti ketten, keressetek egy szabad asztalt!

Sarah rám emeli a tekintetét, és ez olyan, mintha töröket dobálna felém a termen át. Olyan ellenséges a pillantása, szinte vegytiszta gyűlölettel teli. Nos, talán mégsem olyan tiszta, mert keveredik benne, amit már korábban is láttam – a félelem. Akármit is tud, vagy vél tudni rólam, az valami rossz dolog lehet. Nagyon rossz.

– Ne Őt, tanárnő! – tiltakozik. – Kérem, ne akarja, hogy mellette kelljen ülnöm!

A többiek közül néhányan felénk fordulnak: érzik, hogy valami jó kis balhé készül.

A tanárnő felsóhajt.

– Erre nincs időnk! Ha csak nem akar valaki társat cserélni, együtt kell dolgoznotok. Valaki? Bárki?

A diákok egységesen, tagadólag rázzák a fejüket, és csak még beljebb húzzák maguk alatt a széküket.

– Akkor hát, üljetek le!

– De én nem akarok mellette ülni!

– Vagy leülsz mellé, vagy jelteni foglak.

Ez azt jelenti, hogy hazatelefonál a szüleinek. Szobafogságot jelent. Sarah egy pillanatra némán mérlegeli az esélyeit, majd leül egy üres asztálhoz. A szeme villámokat szór. Felkapom a táskám, odasétálok, és leülök vele átellenben. *Csak lazán, gondolom magamban, ne mondj semmi ostobaságot! Ne csinálj semmi furcsát! Viselkedj kedvesen és normálisan!*

– Szia! – köszönök neki. – Adam vagyok.

– Tudom, ki vagy! – feleli ő az asztalra szegezett tekintettel, ám azután futólag felém kapja a pillantását, és újra elcsípem a számát.

És én újra teljesen leledvekedek tőle.

Egy másodperc törtrésze alatt megszűnik körülöttem az egész világ, és csak én maradok meg az ő halálának pillanata.

Érzem minden idegszálamban, minden sejtemben, az elmémben csakúgy, mint a testemben – ezt a mindent elsöprő melegséget, egy békés utazás ígéretét, ami kivezet ebből az életből, át egy másikba. Ott vagyok vele, tudom, hogy így van. Karom átöleli őt, haja illata betölti orrom. Ott fekszek mellette, egyszerűen csak ott vagyok – vele, érte. Hirtelenjében nem is tudom, Sarah vagy anyu fekszik-e mellettem. És az sem világos, vajon épp távozni készül, vagy most érkezett? Melyik oldalon vagyok? Itt vagy odaát?

– Hagyd abba! Ne bámulj!

Hirtelen visszazökkenek a Forest Green suli tantermébe.

– Rád kell néznem, hogy lerajzolhassalak – nyögöm ki.

– Nem látok semmilyen rajzot előtted.

Lepillantok az asztalra. Ő máris rajzolt egy ovális körvonalat, és finom vonalakkal jelezte a szemem, orrom és szám leendő helyét a papíron.

– Igen – biccentek zavartan. – Persze. – Beletűrok a táskámba a tolltartómért, magam elé csúsztatok egy üres lapot, és nekilátok vázlatosan papírra vetni arca körvonalát. Vállig érő, enyhén hullámos haja van. A szeme nem nagy, de átható tekintetű, gyönyörű, rövid pillákkal szegélyezett. Orra egyenes, erős kinézetű, nem holmi kis felfordított gombocská, mint sok más lányé, mégsem rontja el az arca Összképét. Minél tovább nézem, annál inkább úgy érzem, semmi nem ronthatná el a számomra.

Igyekszem a tőlem telhető legügyesebben papírra vetni, amit látok. Azt

akarom, hogy tetsszen neki a művem. De munkám nem méltányos vele szemben – annyi látszik ugyan, hogy egy lány arca, de nem az övé. Nem adom fel, újra meg újra kiradírozok és átjavítok egyes részleteket, de egyszerűen nem akar összejönni. És amikor felpillantva meglátom az ő rajzát, teljesen felhagyok minden próbálkozással. Ő úgy alkot, mint egy igazi művész, ügyes árnyékolással és finom vonalakkal ad formát a képnek. Valahogy sikerült teljesen kikapcsolnia az érzéseit. Úgy néz rám, mintha valami élettelen tárgy volnék csupán.

Az általa rajzolt arc egy fiatalemberé, nem egy fiúé. Állkapcsa és arccsontja erős, kiugró, a szája körül pedig lágy és finom. A legjobban azonban a szemei ragadnak meg: egyenesen rám merednek a papírról, engem fixíroznak, senki mást. Valamit csinált velük, amitől szinte látni lehet bennük tükröződni a fényt, és ez eleven szikrát ad nekik, valósággal életre kelti őket. Egy igazi személyt rejtenek, valakit, aki érez: örül, szenved, fél és remél. Sarah lerajzolta, ahogy kinézek, de jóval többet is annál – megrajzolta azt, aki igazán vagyok.

– Tyú! – ámulok. – Ez lenyűgöző.

Megáll, csak épp nem rám néz, hanem az ábrázolására tett nyomorúságos kísérletemre. A papír fölé helyezem a kezem, igyekeztvén eltakarni azt.

– Az enyém szemébe való – állapítom meg. – Bárcsak jól le tudnálak rajzolni, az arcodat, a vonásaidat. Bárcsak méltó módon megörökíthetném!

A tekintete ekkor felém villan, ám ahelyett, hogy elmosolyodna, vagy akár elpirulna, összevonja a szemöldökét.

– Mármint... én csak... megpróbáltam... Izé... Úgy értem... – küszködve igyekszek megtalálni a helyes szavakat. – Csak azt akartam mondani, hogy nagyon bájos arcod van...

Jobb lett volna, ha befogom a számat. Ez úgy hangzott, mintha sértegetném. Félrefordítja a tekintetét, és szorosan összeszorítja a száját; mintha ezzel igyekezne megfékezni magát, nehogy visszavágjon valami csípőst.

– ...és hogy fantasztikus munkát végeztél a portrémmal. Úgy tüntettél fel, mintha... Nos, úgy festek, mint aki...

– ...gyönyörű – fejezi be helyettem. Most újra engem néz, és bár még

mindig ráncolja a homlokát, a tekintetét az enyémbe fúrja, és engem ismét eláraszt a száma, és eltelek azzal a csodás meleggel és békével. Csak én és Ő, senki más: csak én és Ő.

Azután valami bámulatos dolgot tesz.

– Nem értem – mondja. A hangja halk és feldúlt, mintha önmagában beszélne, és átnyúl az asztal fölött, és felemeli a kezét, és jobbról gyengéden az arcomhoz ér. A szám is tátva marad a döbbenettől. Amikor kifújom a levegőt, a szám sarkában összegyűlik egy kis nyál, és kicsordul a hüvelykujjára.

– Sarah – suttogom.

Még mélyebben az enyémbe mélyeszi a tekintetét, és már nyitja a száját, hogy válaszoljon... ám azután valaki a terem végében elismerően füttyent egyet, ő pedig elrántja a kezét. Körülnézek: az egész osztály minket bámul.

Visszafordulok Sarah felé; elkelve némi segítség. Ő azonban ismét kikapcsol. Elrakja a ceruzáit a tolltartójába, dühösen felkapja a táskáját, közben elpirul. Megszólal az óra végét jelző csengő, és mindenki szedelőzködni kezd.

– Fejezzétek be otthon a képet, ez a házi feladat a hétre! – próbálja a tanárnő túlkiabálni a zsidóajt.

Összepakolom a holmimat a táskámba, és hátrasimítom a hajamat.

– Sarah! – mondom újra, ám amikor fölnézek, csak az üres szék látványa fogad. Hátrahagyta a tolltartóját és a rajzlapot, és eltűnt.

SARAH

Húszezer CCTV szkennel kamera van Londonban, lencséik sosem pislogó szemekként pásztázzák az utcákat a nap huszonnégy órájában, a hét minden napján. Követnek téged, lefotóznak, beolvassák és naplózzák a chiped adatait: ki, hol, mikor. Régen azt hittem, könnyű eltűnni: csak elhúzol, elvegyülsz és eltűnsz a tömegben. Ám amikor megpróbálsz, rájössz, hogy szinte lehetetlen. *Szinte.*

Magabiztosnak érzem magam, amikor a nap végén kisétálok a suliból. Van pénzem és ruhám. Anyuéknak azt mondtam, hogy a tanítás után a kameraklubba megyek. Elégedettek voltak – annak jeleként értelmezték, hogy végre kezdek beilleszkedni. Ezzel nyerek egy plusz órát.

Egyenesen a könyvtárépületbe megyek, ott is a nyilvános WC-be. Bezárkózom az egyik fülkébe, leveszem az iskolai egyenruhám, és átöltözök a saját cuccaimba. Eredetileg úgy terveztem, itt hagyom az egyenruhát – hiszen soha többé nem lesz rá szükségem –, ám az utolsó pillanatban meggondolom magam, és mégis a táskámba gyömöszölöm. Olyan kevés ruhát hoztam, hogy jól jöhet még egy extra réteggént. Két perccel később már ismét az utcán vagyok. Az úton egy busz közeledik. A megállóhoz futok és felszállók, a busz végében találok egy üres helyet. Leülök, és kibámulok az ablakon.

Nem nagyon izgat, merre megy a busz, csak az a fontos, hogy elvisz innen, még hozzá jóval gyorsabban, mint ahogy gyalog mehetnék. A szívem hevesen ver a mellkasomban, ezért lehunyom a szemem egy percre, és igyekszek lenyugodni. Megcsináltam! Elszöktem hazulról! Elszöktünk! Még nem vagyunk teljesen biztonságban, de minden egyes perccel, minden másodperccel egyre távolodunk – a házunktól, a sulitól, *tőle* és Adamtól.

Adam.

Azzal, hogy olyan közel ültem hozzá, lerajzoltam, szemügyre vettem, igazán megnéztem, most biztosabb vagyok, mint valaha, hogy valóban ő az: a fiú a rémálmaimból. De ilyen közélről nem is olyan félelmetes. Fura alak,

annyi szent, és izgága: nem tud nyugton ülni egy percre sem. És olyan különösen tud bámulni az emberre, mintha egyenesen a veséjébe látna. Ám ahelyett, hogy ezzel kiakasztott volna, csak azt érte el, hogy viszonzni akarjam azt a nézést.

A rémálomban rettegek. Ott van velem a lángok között, és kiveszi a kezemből, ami a legdrágább számomra az egész világon: elveszi tőlem a kisbabámat, és besétál vele egyenesen a lángtengerbe. Ám ez a rémálombeli Adam sebhelyes, arca egyik fele torz, csúf és utálatos. Az iskolai Adamnek viszont egyszerűen csodálatos a bőre – sima, meleg, selymes és kávébarna. Amikor hozzáértem, amikor kinyújtottam a kezem az asztal fölött és megérintettem az arcát, pontosan olyan érzést keltett, amelyet a látvány ígért. Tökéletes. Egyszerűen tökéletes az arca, és egy örült pillanatig elképzelem a saját arcomat közel az övéhez, ahogy a tekintetünk egymásba olvad, és az ajkunk összeér...

A busz hirtelen rándul egyet, és kinyitom a szemem. Egyenesen egy szkener mered rám a plafonról. A francba! Hát persze. Mindegyiken van ilyen. Le kell szállnom. Most rögtön. Jelzek, és odaállok az ajtó mellé. *Gyerünk, mi lesz már!* A következő megálló mintha mérföldekre esne. Végül mégis fékezünk, megállunk, és a nyíló ajtók közötti résen máris kint vagyok, és olyan gyorsan nekiiramodok, ahogy csak tudok. Próbálok nem szaladni – az emberek felfigyelnének rá, és emlékeznének rám. Ezen az úton kábé százméterenként van egy szkener, a sarkon pedig egy nagy nyilvános információs képernyő. Az ilyen kivetítőkre ki szokták rakni az elveszett emberek fotóit. Már láttam ilyet azelőtt. Soha nem gondoltam azonban, hogy olyan emberek is lehetnek, mint én – olyanok, akik nem akarják, hogy rájuk találjanak. Lehet, hogy holnap az én arcom is felkerül egy ilyenre? Amint tudok, befordulok egy mellékutcába.

Miközben lépkedek, jár az agyam. *Hogy fogom ezt végigcsinálni?* Ha hotelbe megyek, vagy akár egy olcsó panzióba, kérni fogják a személyimmet. Szükségem lesz hamis iratokra, vagy pedig csak olyan helyre mehetek, ahol senki nem kéri, hogy azonosítsam magam. A radar alatt kell maradnom, és eltűnni szem elől.

Ez azonban nem olyasmi, amit az ember egyedül, kapcsolatok nélkül

megtehet.

Hirtelen ráébredek a helyzetem rideg valóságára: egy tizenhat éves lány, aki eddig egy elegáns, zárt lakóparkban élt, most terhesen kóborol London egy idegen negyedében, a zsebében kétezer eurónyi készpénzzel. Mégis, mi a francot képzeltem? Hogy gondoltam, hogy sikerül elboldogulnom?

Az órámra pillantok. 16:40. Kábé tíz perc múlva anyu elkezd azon tűnődni, hol a csudában lehetek. Nincs időm! Az utca végében egy vonat zakatol el. Igen. Vonaton messzebb juthatnék. Ha sikerülne felszállnom egyre anélkül, hogy észrevennének, ötven, száz vagy akár kétszáz mérföldnyire lehetnék estére, bárhol Angliában. Van pénzem. Meg tudom csinálni.

Ennyi. El kell jutnom Paddingtonba.

Az, hogy nem tudom pontosan, hol vagyok, nem segít az ügyön. Kockáztatnom kell – visszamegyek a főútra és felszállók egy másik buszra. Anyu nem fogja hívni a zsarukat legalább este hatig, ugye? Addigra pedig kereket oldhatok.

Igen, Paddington a cél.

Amikor újra a főúton vagyok, nem kell sokáig buszra várnom. Felhajtom a gallérom, bár tudom, nem sokat számít, és lehajtom a fejem. Eljutok a paddingtoni állomásra, veszek egy üveg kólát, és megpróbálom kifürkészni, merre vannak a szkennerek. Találok egy helyet, ahonnan jól szemmel tarthatom az indulási peront, és kisütöm, merre menjek anélkül, hogy észrevennének. De persze észrevesznek. Ahogy mindent leellenőrzök, rájövök, hogy valaki figyel.

Odajön hozzám egy pasas.

– Új vagy itt? Kell valami szállás?

– Nem, kösz, semmi gond – rázom a fejem. – Egy barátomra várok.

Tetőtől talpig végigmér, és elvigyorodik.

– Én lehetnék a barátod.

Túlságosan közel áll hozzám. Teljesen belemászik a képembe.

– Nem! – ismétlem nyomatékosabban. – Mondom, minden rendben.

– Na, ne izélj már! – erősködik. – Ez nem a legjobb hely ahhoz, hogy

egyedül lófrájl. – Most már a szagát is érzem: olcsó arcszesz verseng a szájából áradó alkoholbúzzel.

– Húzz már a picsába, és hagyj békén! – Szavaim bátrabban csengenek, mint amennyire magabiztosnak érzem magam. Átvágok a csarnokon, már nem törődök a szkennerekkel, csak szeretnék minél messzebb kerülni a fickótól.

Vennem kell egy jegyet, fel kell szállnom egy vonatra, el kell tűnnöm innen. Nem tudom biztosan, hogy hová, ez van. Hogy hová kellene mennem. Egy csaj ácsorog a jegypénztár közelében. Alig valamivel idősebb nálam. Bördzseki, teleyuggatott fülében végig fülbevalók csüngnek. Figyeli, ahogy közeledek, miután faképnél hagyom az ápolatlan külsejű fickót, aki leszólított.

Megállók, és belekortyolok a kólába.

– Betegek, mi? – kérdi.

– Kicsodák?

– Az itteni pasasok. Azt hiszik, csak mert egyedül vagy, máris leszólíthatnak. Perverz állatok.

– Ja! – bólintok. Odatartom neki az üveget.

– Kösz! – biccent, és meghúzza.

– Tartasz valahová?

– Ja, ki Londonból.

– Valami jó helyre?

– Bárhová.

– Kérni fogják a személyidet, amikor jegyet veszel, ugye tudsz róla?

– Óh! – Nem tudtam.

– Ha meg kell húznod magad valahol, nekem van kéróm. Maradhatsz pár napot, amíg rendeződnek a dolgaid. Van egy kanapém...

– Ez komoly?

Bólint.

– Persze. Én is voltam már ebben a helyzetben. Pontosan tudom, milyen érzés. Kell egy hely, ahonnan elindulhatsz. Valami biztonságos zug.

Nem ismerem őt. Nem tudom, hol a lakása. De tetszik nekem, tetszik a hozzáállása. Olyan, mint én, ő maga mondta.

– Hát, de csak egy pár napig...

– Csak egy pár napig.

Visszanyújtja nekem a kólásüveget.

– Amúgy Meg vagyok – jegyzi meg.

– Sarah.

– Gyere! – int. – Húzzunk el erről a húspiacról!

Követem őt az állomáson keresztül. Elnyel minket a nyüzsgő tömeg, az emberek százai és ezrei, de már minden oké, mert már nem vagyok többé egyedül.

Van egy kapcsolatom: valaki, aki ismeri a dűrgést, és van hová mennem.

ADAM

Eltűnt.

Másnap nagyon izgatottan megyek a suliba. Meg fogom keresni őt, és beszélni fogok vele. Már alig várom. De nem mutatkozik, sem aznap, sem másnap. Kérdezősködni kezdek felőle – más diákoknál a tanulmányi csoportjából –, de senki nem tudja, hol lehet. Egyáltalán, senki nem tud róla szinte az égvilágon semmit.

Kikészít a dolog. A köztünk lévő kapcsolat, az a szikrázó elektromosság – csak ezen jár az eszem, semmi másra nem tudok gondolni. Miközben éjjel fekszem az ágyamon, érzem kezének finom érintését az arcomon, és ettől kiver a víz. Nem álmodtam. Valóságos volt, ahogy valóságos a golyóimba hasító fájdalom, amikor arra gondolok, hogy meglátom, megérintem, átölelem...

Ez így annyira nem fair! Ő az egyetlen ember a suliban, aki ért engem, aki annak lát, aki valójában vagyok, erre tessék, most nyoma vész.

– Hova lett a barátnőd?

– Elég volt egy pillantást vetnie rád, és elhúzott a búsba!

– Óh, szegény srác, teljesen egyedül maradt!

Nem tetszik, amiket mondanak, nem szeretem az ostoba, korlátolt beszólásaikat, de próbálok nem figyelni rájuk. Nem fontosak. Itt semmi sem fontos.

Ülök az órákon, és úgy érzem, csak vesztegetem az időmet – a tanárok francot se tudnak. Azzal töltik a napjaikat, hogy töriről meg földrajzról, irodalomról és a tudományról süketéinek vég nélkül, miközben jól tudom, hogy pár hónapon belül az egész mindenség ránk szakad. Csak szavak, üres szavak – tektonikus mozgás, globális felmelegedés, olajhiány, vízhiány – nem látom, hogyan kapcsolódik mindez ahhoz, ami itt és most Londonban történik. Odakint máris elkezdődött valami, valami, ami mindent meg fog változtatni, és végez a teremben jelenlévők felével. Az iskola erről nem beszél.

Meg kell találnom Sarah-t. Ő tud valamit, ebben biztos vagyok. Valahol ott van kinn, és úgy nem fogom megtalálni, ha csak ülök itt a babérjaimon. A tanárnő épp feltölt egy világtérképet a nagy vetítővászonra, és azt kéri, másoljuk le a Föld tektonikus lemezeinek alakját az alaptérképre, amit átküldött a palmneteinkre.

Belenyúlok a táskámba, hogy előkotorjam a saját palmnetemet, és helyette Sarah tolltartóját húzom elő. Még akkor vettem magamhoz, miután úgy kirohant a rajzteremből: gondoltam, megőrzőm, és majd másnap visszaadom neki a rólam készített rajzával együtt. Most kicipzárázom és belekukkantok. Csak ceruzák, tollak meg radírok vannak benne, mégis olyan érzés, mintha valami privát, személyes dolgot lesnék meg. Már épp vissza akarom cipzárázni, amikor valamin megakad a tekintetem – valami írás van a belső oldalán, fekete golyóstollal. A neve és címe, jól olvashatóan. Végigfuttatom rajta az ujjam, ahogy anyu levelével tettem, azt remélve, hogy így találok valamit belőle, a lényéből. Párszor elolvasom, és a szavak megragadnak a fejemben. Az óra hátralevő részében újra meg újra elismétlem magamban őket, és mire kicsengetnek, már tudom, mit fogok tenni.

Ahelyett, hogy hazamennék, lecsekkolom Sarah lakcímét a palmnetemen, és az odavezet a helyszínre. Hampsteadig több mint hat kilométer, és bő egy órámba telik, míg gyalog odaérek, de nem bánom a hosszú sétát. Úgy érzem, ez a helyes cselekedet. Jó érzés, hogy végre teszek egyáltalán valamit.

Ám amikor a környékre érek, kezdek elbizonytalanodni. A házak itt különállóak, nagyok, elektromos kapukkal. Valóban itt él Sarah? Tudom, hogy flancos kocsiban hozzák a suliba, hallottam, ahogy a többiek beszélnek róla, de ez itt valami más. Meg tudom érteni, miért akar inkább itt maradni, mint hogy abba a lepukkant suliba járjon. Ha valami ilyen helyen élnék, hát én soha ki se tenném a lábam hazulról, az tuti.

A hatos szám egy magas téglafal mögött rejtőzik, aminek a tetejére két biztonsági kamerát szereltek. A kapu erős, tömör fém, így lövésed sincs, mi lehet mögötte. A kapu oldalában interkom rács, alatta hívógomb. Ez az egyetlen módja, hogy bejussak, megnyomom hát a gombot. Csaknem azonnal megszólal egy női hang.

– Igen?

Megköszörülöm a torkom.

– Ööm, Sarah-hoz jöttem. Az egyik barátja vagyok az iskolából.

– Melyik iskolából?

– A Forest Greenből.

Hosszú szünet. Azután a kapu lassan kitárul. Ezt invitálásnak veszem; belépek, és nekivágok a kavicsos felhajtónak. A háztól egyenesen eláll a lélegzetem. Fehérre van meszelve, elől hatalmas, impozáns oszlopok támasztják alá a tornác tetőszerkezetét. Az ajtó mellett egy fekete Mercedes parkol, mellette egy tűzpiros Porsche. Jézusom! A családja nem csupán tehetős, egyenesen szuper-gazdag!

Ahogy közelebb érek, a bejárati ajtó kinyílik, ám nem a nő az, akivel az interkomon beszéltem. Egy férfi áll ott. Jókora pasas, magas, és még magasabbnak tűnik, mert a lépcsősor tetején áll, én pedig az alján. A lábán fekete házicipő, fényes és drága. Sötét öltönytadrágot és feltúrt ujjú patyolatfehér inget visel. Nyaka körül lazán fityeg a nyakkendője. Úgy néz rám, mintha valami kártevő rágszáló lennék, amit a macska vadászott le a kertben, és közben észreveszem a számát. 202711. Ismét egy januári. Sarah apja.

Nem hívbe.

– Tudsz valamit Sarah-ról? – kérdi. – Láttad őt?

Akkor hát itt sincs. Elszökött.

– Nem – felelem. – Nem láttam napok óta. Azt hittem, itt van. Beszélni szerettem volna vele.

– Beszélni?

– Igen, mi... izé, barátok vagyunk. – Olyan bénán hangzik, ahogy kimondom.

– A barátod, *neked*? – kérdi hitetlenkedve. Nem hisz nekem, vagy nem akar. Nem szimpatikus az ürge, nem tetszik a tónusa.

– Igen – felelem. – Egymás mellett ülünk rajzórán.

– És te bírod őt, igaz? – Hová akar ez kilyukadni?

– Ja. Mint mondtam, barátok vagyunk.

Kilép az ajtóból, és megindul felém a lépcsőn.

– Csak néhány napig járt oda, most pedig megszökött itthonról. Mit műveltél vele az iskolában? Mit mondtál neki?

– Semmit! Semmit nem mondtam. Egyszerűen csak barátok vagyunk, ez minden.

Veszem a testbeszédét, és vágom, hogy pucolnom kéne innen. Hátrálni kezdek, de nem vagyok elég gyors. Egyik keze előrelelendül, nyakon ragad, és a tornác egyik oszlopához szögez. Előrehajol, egészen közel tolja az arcát az enyémhez, és a testsúlyát is beleadja a szorításba, hogy szó szerint fuldoklani kezdek.

– Fogdostad őt, igaz? Hozzáértél a mocskos kezeddal a lányomhoz?

– Nem! – préselem ki nagy nehezen. – Nem, soha!

– Nem bírtad megállni, hogy le ne tapizd, igaz? Gusztustalan vagy! Undorító!

A száma itt van egészen az arcomban. Huszonhetes ő is, de nem úgy, mint a többiek: az ő halála valahogy más – a belsejéből tör elő, a fájdalom szétsugárzik a testében, végig a karján, és összezúzza őt.

– Gary? Mi az?

A válla mögött észreveszek egy nőt az ajtónyílásban. Biztosan Sarah anyukája. Háziköntöst visel, mezítláb van.

– Mi az? Találtak valamit?

Az apja enyhít a szorításán.

– Nem – szól vissza neki. – Semmit.

Kicsavarom magam a markából, a nyakamhoz emelem a kezem, és zihálva igyekezek némi levegőt juttatni a mellkasomba.

– Semmit – ismétli. Figyeli, ahogy végigbotladozok a felhajtó úton, majd futásnak eredek. Hála Istennek, a kapu még mindig nyitva, és már kinn is vagyok, és rohanok végig az úton. Még sem állok, amíg el nem pucolok arról az egész gyűlöletes területről, és vissza nem érek egy olyan helyre, ahol vannak boltok, kávézók és az utcafrontra nyíló házak.

Bemegyek az első vegyesboltba, amit találok, veszek egy üveg kólát, és

amint kifizettem, kinyitom.

– Hékás, ne itt a boltban! Vidd ki innen! – kiált rám a fickó a pult mögül. Nem veszek róla tudomást. Az ital cukortartalma szétárad ereimben, és lassan kezd múlni a reszketésem. Istenem, de jól esik! Már azt hittem, meg fog ölni az a barom. Mekkora egy köcsög! Oké, értem, hogy aggódik a lányáért, de ez akkor se normális, hogy így nekirontson valakinek! Csaknem teljesen kiszorította belőlem a szuszt.

Fenékig ürítem az üveget, és visszanyújtom a boltos fickónak. Az a szelektív üveggyűjtő kosár felé int a fejével, és úgy nyújtja át az ötcentesemet, mintha a fogát húznák.

– Kösz, haver! – mondom, azzal kilépek az utcára, és hazafelé veszem az irányt. A lábaim megfáradtak, lassúak, ám a fejemben még mindig száguldoznak a gondolatok. Sarah nincs otthon. És nincs az iskolában sem. Akkor hol a fenében lehet?

SARAH

A kérő egy két hálósobás lakás, amin hat lány osztozik, engem is beleértve. Okés a szitu. Elég barátságosak, mutatnak egy sarkot az egyik hálóban, ahová letehetem a cuccom.

Meg bemutat a többieknek, azután kivezet a konyhába, mindkettőnknek tojást főz és krumplit süt. Kopog a szemem az éhségtől. Reggelente nem bírok enni, de délutánra már farkasétvágyam támad.

– Naponta egy rendes étkezés – magyarázza. – Ezen felül pedig a rockcsajszis diéta: cigi, vodka és... nos, tudod. – A gondolattól is forogni kezd a gyomrom. Soha nem ittam alkoholt, és soha nem cigiztem. Most pedig még kevésbé tűnik valószínűnek, hogy fogok.

Bizonyára vághattam egy pofát, mert Meg hozzáteszi:

– Muszáj innod egyet. Mindenki iszik. Itt ez az egyetlen módja a túlélésnek, Viszont nem ma, nem az első éjszakádon.

– Túlélés? Nem tűnik olyan rossznak...

Arcizma se rezzen, de valami furcsán megcsillan a tekintetében. Mi folyik itt? Kinyílik a bejárati ajtó, egy pasas érkezik, és beront a konyhába. Nem túl magas, alig pár centivel, ha magasabb nálam, de elég keménykötésű, cajgvásznon kabátja szövete alatt vastag izmok dudorodnak a karján. Egyik kezében cigi, a másikban slusszkulcs.

– Minden oké? – kérdi Meget, és előrehajol, hogy szájon csókolja. Meg az utolsó pillanatban félrebillenti a fejét, és inkább az arcát tartja oda.

– Ne csináld ezt, te hülye lotyó! – mondja fenyegetően Miszter Izomagy, és a hangja metsző hidegétől feláll a szőr a hátamon. Azután észrevesz engem, és az egész testtartása megváltozik.

– Hát ez ki? – kérdezi, és most már a teljes figyelme rám irányul.

– A neve Sarah. Szállásra van szüksége, ahol meghúzhatja magát.

– Ja, hogyan? – bólogat. Tetőtől talpig végigmér, majd felém nyújtja a kezét.

– Shayne. Üdv szerény hajlékunkban!

Elfogadom a gesztust – udvariatlan volna, ha elutasítanám, és nem vagyok elég biztos magamban, egyelőre legalábbis, hogy durván viselkedjek vele –, és kezét rázunk. A kelleténél egy picivel tovább tartja a tenyerem, kezd kényelmetlenné válni a helyzet.

– Lefogadom, hogy valahol keresnek téged – állapítja meg.

Vállat vonok.

– Ne aggódj! Itt teljes biztonságban leszel. Senki nem fog beköpní. A lakbérbe viszont be kell szállnod. De nem ma. Az első éjszaka ingyenes. Majd holnap.

– Óh! Oké... – bólintok. Nálam a pénzem. Azt nem mondta ugyan, hogy mennyi lesz, de úgyis csak egy-két napot maradok, és gondolom, nemigen lesz több ötven eurónál. Vagy száznál?

A csajok indulni készülnek, a frizurájukat igazgatják és sminkelnek. Shayne ki-be járkál a hálósobáikban. Ha nekik volnék, elküldeném őt a francba, de közülük senki nem teszi. Meg letelepszik a szófára, és hívogatóan megpaskolja, jelezve, hogy üljek mellé.

– Te nem mész el? – kérdem.

– Nem, ma éjjel nem. Itthon maradok veled.

– Koszi! – felelem.

Elővesz egy doboz füvet, néhány papírt, és elkezd sodorni magának egy jointot. Tévét nézünk, és amikor Shayne visszajön a nappaliba, Meg átnyújtja neki a füves cigit, ő pedig oldalra áll és pöfékel. Minket néz, nem a tévét. Azután az órájára pillant: nagy, giccses, aranyszínű izé.

– Gyerünk, lányok! – kiáltja. – Ideje indulni.

A többiek libasorban megindulnak kifelé az ajtón. Shayne a sereghajtó.

– Vinny mindjárt itt lesz. Okés, ha találkozol vele, ugye? – kérdi Meget.

– Persze.

Közelebb lép Meghez, átnyújt neki egy köteg pénzt, ő pedig a melltartójába tömi.

– Oké lányok, viszlát később! – biccent, majd Megre kacsint és feltartja a hüvelykujját.

Becsukódik mögötte az ajtó.

– Kedvesnek tűnik... – jegyzem meg. – Mindenkit elvitt.

Meg felhorkan, lenyúl maga mellé a földre, felemel egy üveg vodkát és jól meghúzza.

– Egy hülye fasz. De még mindig kevésbé gáz, mint némelyik közülük. Nesze... – tartja felém az üveget.

– Koszi, nem kérek.

– Na, gyerünk!

– Nem, de tényleg. Nem iszom.

– És egy slukk ebből? Jó anyag! – Meglengeti az orrom alatt a füves cigit.

– Nem, kösz.

Meg rám mered, és ellágyulnak a vonásai. Kinyúl, és gyengéden elsimítja a tincseket az arcom körül.

– Hány éves vagy? – kérdi.

– Tizennyolc – mondom. Elmosolyodik.

– Úgy értem, valójában...!

– Tizenhat.

– Menj haza, Sarah! Menj haza, mielőtt túl késő lesz.

– Jó okom volt rá, hogy eljöjjek.

– Tudom. Mindannyiunknak. De hidd el, ez itt hajszálnyival se jobb. Segíték neked. Adok pénzt taxira, vagy mittudomén.

– Semmi gond, van pénzem... – A szeme kissé elkerekedik. A szája elé emeli az ujját.

– Pszt! Ne mondd el senkinek! Még nekem se! Remélem, jól eldugtad, mert ezek itt mind enyveskezű picsák.

– Ott van a... Jobb lesz, ha megyek és megnézem. – Az egyik hálósobában hagytam a táskám. Felpattanok, és érte megyek. A zsebe ki van cipzárázva. Valaki turkált benne. A pénznek természetesen hűlt helye. Az egésznek. Egy árva bankjegy se maradt.

– A francba! Valaki elvette. Segítesz visszaszerezni?

Megrázza a fejét.

– Annak annyi, bébi. Sosem látod viszont. Ha van pénzed, mindig tartsd magadnál! – tanácsolja, és megpaskolja a melltartóját, ahová a Shayne-től kapott pénzt dugta.

– De vagy az egyik lány volt, vagy Shayne. Ki-be járkált a hálósobákba, nem? Az emberek nem vehetik el csak úgy a más holmiját! Az az enyém!

– Felejtsd el! Íme, az első lecke. Durva, mi? Reméljük, hogy nem Shayne volt, mert akkor biztosan látta ezt itt. – Azzal előhúzza az iskolai ingem és nyakkendőm.

– Miért?

– Mert akkor holnap felveteti veled. Dupla pénzt kérhet egy egyenruhás kölyökért.

Holnap. Shayne lakbért akar, de valamelyik ribanc ellopta a pénzem. Hogy fogok pénzt szerezni? Hogy a jó francba fogok... Azután végre leesik, miről beszél Meg.

Pénzt fognak kérni értem. Holnap.

– A lányok... – kezdem. – Ugye nem csak úgy mentek be a városba, igaz?

Újra belekortyol az üvegbe.

– Nem – feleli aztán. – Dolgozni mentek. Nekem is kellett volna, de Shayne kimenőt adott ma éjjelre. Azt akarja, hogy szemmel tartsalak.

Hogy szemmel tartson. Hogy gondoskodjon róla, nem lépek le. Hogy itt tartson holnapig. Holnap. Jaj, istenem!

– Meg! – Könyörgőre fogom. – Én nem... én nem csinálhatom, amit a többi lány!

Már a gondolattól is elfog az émelygés. Hiszen épp ez elől menekülök. Soha nem hagyom, hogy bárki még egyszer ilyet csináljon velem! Nem engedem! Nem...

Újra felém nyúl. A keze a hajamat cirógatja, nyugtatóan.

– Dehogynem, szivi! Első alkalommal mindenki ideges, de semmi gond. Igyál egy kis vodkát, szívj egy kis füvet, vagy amit akarsz, és rendben leszel, meglásd!

– Nem, úgy értem, *nem tehetem*... Babát várok.

Erre felegyenesedik a szófán, összevonja a szemöldökét, majd hátraveti a fejét és nevetni kezd.

– Ó, Jézusom! Hová tettem a szemem? Úgy látszik, öregszem. Még csak nem is gyanítottam. Hány hetes vagy?

– Nem tudom. – Felülök, lesimítom a topomat duzzadó pocakomon.

– Jesszus, odanézzenek! Öt hónapos? Hat? Oké, téma lezárva, kijuttatlak innen.

– Nem kerülsz bajba?

– Hát, lesz egy kis balhé, az tuti. De nem izgat. Még én sem küldhetek egy magadfajta bárányt a vágóhídra...

– De így... nem akarna velem senki... vagy igen?

Szétkulcsolja keresztbe tett lábát, és feláll a szófáról.

– Ó, dehogynem! Naná, hogy akarnák! Igazi elcseszett beteg állatok lófrálnak odakint, és Shayne mindet ismeri. Biztos, hogy nem tudsz hazamenni?

Megrázom a fejem. Akármilyen történjék is, forduljanak bármilyen rosszra a dolgok, oda akkor sem megyek vissza soha többé. Ekkor odajön hozzám, leguggol és átkarol.

– Találunk neked valami helyet. Valami biztonságos helyet – suttogja a fülemben.

Megszólal a csengő. Meg elhúzódik tőlem, a sminkje összemaszatolódott a szeme körül. Végighúzza az ujját mindkét szeme alatt, pislog és nagyot szív az orrán.

– Na, nézd meg! Jó kis puhány vagyok, mi? Ez Vin lesz. Maradj itt!

Az ajtóhoz megy. Hallom, hogy két hang hosszan beszélget, az övé, és egy mélyebb, egy férfié, de nem tudom kivenni a szavak értelmét. Aztán Meg visszajön a szobába.

– Ez itt Vinny – jelenti ki. – Azt mondja, elmehetsz hozzá.

A háta mögül előlép egy fickó. Magas és szikár, szeme kidülled koponyaszerű fejéből.

Nem tudom, mit mondjak, mit tegyek. Nem tudom, kiben bízhatok. Azt hittem, Meg rendes. Aztán kiderült, hogy egy strici toborzója. És ez itt, ez vajon kicsoda?

– Ne parázz, ő okés! – nyugtat Meg. – Nem fog bántani. Az életem is rábíznom. Sőt, *tényleg* rábízom. Minden nap. – Gyors mosolyt váltanak, aztán Meg belekarol a fickóba, és a vállára hajtja a fejét.

– Sarah, ő nem fog bántani. Hidd el! Nem tennék ki ilyesminek. – *Valóban?*

Vinny összeborzolja Meg haját, majd kibontakozik az öleléséből.

– Nálunk meghúzhatod magad – biztosít. – Semmi átverés. És Shayne ott nem fog hozzád se érni. Nincsenek zsaruk, vagy efféle. Semmi gáz.

– Miért? Miért tennél ilyet értem?

Lesüti a szemét, zavartan csoszog egy kicsit a lábával.

– Meg elmondta. A babát. Valahová menned kell. Nálam van hely. Ilyen egyszerű.

Egészen biztos vagyok benne, hogy nem, korántsem ilyen egyszerű, de jól tudom, mi fog történni, ha maradok. Lássuk be, nem sok opcióm maradt. Így aztán kockáztatok.

– Oké! – bólintok.

– Kérsz egy kortyot, Vin? – kérdezi Meg. – Maradj még, és igyunk egyet!

Vinny az órájára pillant, és megrázza a fejét.

– Jobb, ha indulunk, bébi. Ha megyünk, ideje mennünk. Oké? – fordul hozzám.

– Oké! – felelem.

Meg még egyszer megölel kifelé menet.

– Vigyázz magatokra! – mondja búcsúzóul, és finoman megpaskolja a pocakomat. Ez az első alkalom, hogy bárki ilyesmit tesz, mármint rajtam kívül – hogy megérinti a bébit. Ettől minden olyan valósnak tűnik. Valaki növekszik bennem, egy új személy, egy új élet. Ennek valósága, és mindaz, amit ez jelent, szinte megszédít.

– Jól vagy? – kérdi Vinny, miközben én kissé imbolyogva állok.

– Ja! – felelem, és veszek egy mély lélegzetet. – Persze, jól vagyok.
Induljunk!

ADAM

Néha azt gondolom, csak én találtam ki őt. Sarah-t. A képzeletemben annyira *tökéletes* – az arca, a szeme, mindene. Lehunyom a szemem, és most is érzem a pillanatot, amikor ujjai megérintették az arcomat. Olyan, mint egy álom, de mégis valóság. Tudom, hogy az, mert leírtam, még aznap, ahogy hazaértem a suliból.

Itt van a füzetemben, a száma, és minden egyéb, amire emlékszem vele kapcsolatban. Egy egész oldal jutott neki. Minden nap elolvasom, de nem segít. Nem hozza vissza nekem.

Már hetek teltek el, mióta eltűnt. Csaknem egy teljes hónap.

Az utcákat járom, őt kutatva. Valahol csak kell lennie! Kellene róla egy fénykép, hogy megmutathassam az embereknek, és körbekérdezősködhessenek, de sajnos nincs. Mindössze egy emlékem van róla.

Nem szeretem az olyan helyeket, ahol sokan vannak, és sok minden történik. Rendesen igyekszem távol maradni az emberektől, lehajtom a fejem, kerülök minden szemkontaktust; ez azonban most más. Kényszerítem magam, hogy zsúfolt helyekre menjek. Átfurakszom a tömegen, vagy csak állok és figyelek, pásztázom az előttem elhaladó arcokat. Bármerre megyek, engem is figyelnek. Általában nem sok időbe telik, hogy a rendőrség rám találjon, és odébb tessékeljen. És ez az összes örködés, figyelés, várakozás, az egész hercehurca jöttányit sem visz közelebb Sarah-hoz. Csak még több számot látok.

Mindenkinek van száma. Egyszer mindenki meghal.

Fuldoklás, sikoltozás, sokk és fájdalom. Kín szorítja satuba a fejem; kín árad szét az egész testemben. Fém hatol át rajtam; akkora súly nehezedik a mellkasomra, hogy nem bírok küzdeni ellene; vér patakzik belőlem, megállíthatatlanul; tüdőm, amik nem működnek, küzdelem a levegővételért, ami már sosem jön el. Érzem az összes haláltusát. Keresztülvillannak rajtam, és nyomot hagynak maguk után. Mindegyik rongál valamennyit rajtam. Mindegyik sokkol, és tovább gyengít.

Leírom Őket, próbálom hagyni, hogy minden egyes halál vagy tömeges halál elenyésszen az emlékeimből, és átkerüljön a jegyzetfüzet lapjaira. Ez régen még működött, de már nem, és nem bírok egyszerre néhány óránál többet elviselni. Azután túlságosan megtelik a fejem. El kell menekülnöm, minél távolabb az emberektől, a történeteiktől, a rájuk váró végtől.

– Ördög és pokol, Adam, cefetül festesz. Merre jártál?

Amint belépek az ajtón, a dédi rögtön nyaggatni kezd.

– Merre jártál? Hová mész? Kivel voltál?

Azt kívánom, bár volna hová mennem, valami más hely, de sajnos most csak ez van. Otthon. Vagy legalábbis, csúfolhatjuk annak. Egy szűkös kis betonkocka, benne két emberrel, akiknek nem kellene együtt lenniük. Elviharzok mellette, egyenesen fel a lépcsőn, be a szobámba, és magamra zárom az ajtót. Ez az, amit akarok, és amire szükségem van – egy zárt ajtóra, ami mögött nincs több arc, nincs több szempár, nincs több halál.

Az ágyamon fekszem, vagy a padlón ülök, de az elmém zsong, és ujjhegyeim vad ritmust dobolnak az ágykereten, vagy a lábam rángatózik, és csak ráng és ráng. Nem bírok így ülni itt, és csak várni. Tennem kell valamit!

Előveszem a noteszomat, és átlapozom. Helyszínek, számok, halálok. Újra meg újra végigmegyek rajtuk. Mindenütt 2027. Vajon mi fog itt történni akkor? Mi lesz Londonnal, ami ilyen sok embert meggyilkol majd? Egyes helyeken minden negyedik ember '27-es számú, másutt minden harmadik. Hányán élnek Londonban? Kilencmilliőan? Lehetséges, hogy közülük hárommillió embernek már csak tíz hét van hátra az életéből? És vajon én is közéjük tartozom?

A halálesetek erőszakosak; törött végtagcsontok és gerincek, bezúzott fejek. Olyan fajta halálok, mint amikor az épületek rombadőlnek vagy felrobbannak, vagy nekik ütközik valami.

Ilyesminek kell lennie, mert ha valami járvány volna – influenza, pestis, vagy mittudomén –, akkor a halálesetek időben elszórtabbak lennének, nem igaz? Nem így, alig pár nap alatt következnének be. És nem érezném azt, amit érzek, amikor a számokat látom – ha betegség volna, lázas lennék, gyenge és kimerült. Nem igaz?

A fejembe veszem, hogy létezik valami mintázat. Bárcsak láthatnám! Mintázat a számsorokban. Próbálnak nekem üzeni valamit. Azután kezdem azt hinni, hogy a jegyzetfüzetem csak a kezdet – hogy kezdhetnék valamit ezekkel az információkkal. Vannak helyszíneim. Dátumaim. A halál bekövetkeztének módjai. Talán ábrázolhatnám őket valami térképen, vagy ilyesmi. Elhozom a dédi kisokosát a nappaliból. Amikor meghall, kidugja a fejét a konyhából, és láthatólag mondani készül valamit, de kizárom őt, fogom a könyvet és húzok vissza az emeletre.

Csak egy kis kézikönyv, ábécésorrendbe szedett térképekkel, és nehéz kivenni a lapok közepét. A környék útjait ábrázoló térképekkel kezdem, és sorra kitépem őket. Nem szépen szakadnak ki, így amikor egymás mellé illesztem az oldalakat az asztalon, itt-ott hiányoznak kisebb darabkák középen. Előveszem a táskámból a tolltartómat, és kezdem átnézni a jegyzetfüzetemet. Először minden egyes személynek egy pontot rajzolok, de a térkép olyan kicsi, hogy mire tíz pöttyöt bejelölök, az egész egy pacával teli összevisszaság lesz. Tudom, hogy haszontalan az egész, de még egy ideig azért folytatom, majd hátradőlök, megszemlélem a „művemet”, mindkét kezem a lapokra helyezem, gombóccá gyűröm és áthajítom őket a szobán. Reménytelen.

A palmnetem az asztalon pihen. Az is elég kicsi, órákon és a házik elkészítéséhez használom, és van rajta egy rakás proggi. Kell lennie egynek, ami tud segíteni ebben. Bárcsak engedte volna anyu, hogy legyen saját számítógépem...! Tudjátok, nem akarta, hogy a lakásban legyen internet. Mindig azt mondogatta: „Az csupa hazugság”. Most ébredek rá, valószínűleg azért tett így, mert el akarta titkolni előlem az igazságot. Ha tudtam volna róla és apuról, oly sok kérdést feltehettem volna. Amiket fel is kellett volna tennem... Amiket fel is tennék... Mindegy, most már kár ezen rágódni.

Felveszem a palmnetet, bekapcsolom, és a hátam a párnáknak támasztva felülök az ágyra. Felvillan a főképernyő: „Üdv a Forest Green hálózatában, Adam! Négy esedékes feladat vár rád – a részletekért és határidőkért kattints ide!”. Figyelmen kívül hagyom az üzenetet, és elkezdek a progik között keresgélni. Egy rakás funkció – többek között mindenféle adatbázisok – közül választhatok. Biztosra veszem, hogy erre van szükségem. És az

egyetlen módja, hogy kiderítsem az, ha megpróbálom.

Ha csak játszadsz vele, egészen könnyű a dolog. Először is létrehozol egy jó nagy listát, különböző kategóriákkal. Amint ez megvan, rájuk kereshetsz, vagy megváltoztathatod a sorrendjüket. Elkezdem betáplálni az adatokat a noteszomból. Azután megállok.

Üdv a Forest Green hálózatában, Adam!

Ha a sulis hálózatán vagyok, az vajon azt jelenti, hogy mindent, amit itt csinállok, láthatnak? Újra hallom anyu hangját: „*Nem szabad elárulnod. Soha, senkinek!*”

A francba!

„Mindet törölni.”

Enter.

„Biztos vagy benne, hogy törölni akarsz ezt az adatbázist?”

Igen. Enter.

Kész, eltűnt.

Kikapcsolom a palmnetet, és az ágy végébe dobom. Francos ketyere. Csak azért akarják, hogy mind felcsatlakozzunk rá, hogy címkéket aggathassanak ránk. Anyunak talán igaza volt: jobb elkerülni az egészet. De ezzel az adatbázissal jó nyomon járok, ebben biztos vagyok.

A szoba másik végében egy laptop pihen az asztalon. Elég retró kinézete van: biztos még apu volt. Lehetséges vajon, hogy egy tizenhat éves komputert még mindig működjön? Lekászálódok az ágyról, odamegyek hozzá, karommal letörlöm a fedeléről a port, felnyitom és megnyomom a bekapcsoló gombot.

Az utolsó személy, aki ezt tette, apu volt. A dédi Terrynek hívta. Anyu Spidernek. Tizenöt volt, amikor utoljára használta a laptopját. Akkor már találkozott vajon anyuval? Talán itt volt vele, itt, együtt, ebben a szobában.

Felragyog a képernyő, és zene csendül fel mindkét oldalon a hangszóróiból.

„Nem vagy egyedül, itt vagyok veled...” Magas, tiszta hang, megborzongok tőle. Michael Jackson. Ugyanabban az évben halt meg, mint apu. Vajon ezt

hallgatta, amikor utoljára itt volt? Azt hittem, apu kemény gyerek volt, amolyan „rossz fiú”. Ez pedig olyan nyálas, szentimentális izé, beléd mászik. Lehunyom a szemem, és meghallgatom a szám végét. Milyen lenne most az életem, ha itt volna velem? Azt kívánom, bárcsak itt volna. Ő, vagy anyu, vagy valaki.

Bárcsak nem egyedül volnék ebben az egészben!

SARAH

Egy férfi van a szobámban. Letérdel a matracom mellett – a vállamra teszi a kezét. Ő az, megint itt van. Nem akarom ezt soha többé! Kirobbanok, az öklöm az arcán csattan.

– Áúú! Jesszusom, mi a fenét művelsz?

Nem az a hang, amire számítok. Fialább, magasabb tónusú. Ismerősen cseng.

– Sarah, én vagyok az. Vinny.

Nem lehetek otthon, mert az ágy a földön van, és az ablak sincs a szokott helyén. És hirtelen eszembe jut, ahogy Vinny végigvezetett a sikátorokon, erre a helyre, ebbe az elhagyatott épületbe, és fel a lépcsőn a ház tetejére. Megmutatta a szobámat; egy szál matrac volt a földön, semmi egyéb, és azt mondta: „Ez a tied lehet, ha szeretnéd.” Végignéztem az üres helyiségen – deszkapadló, az ablak elé szögezett lepedő –, és mindennek ellenére, jobb kedvre derültem. Az én szobám. Az én helyem. Az *enyém*.

– Vinny! – szólalok meg hangosan. – Mit keresel itt?

– Hangosan kiáltoztál és sikoltoztál. Azt hittem, épp gyilkolnak az ágyadban.

A szemem már kezd hozzászokni a fényviszonyokhoz. Az utcai lámpák lágy, halványsárga fénye szűrődik be az ablakfüggöny szélem. Felülök. Vinny is felemelkedik térdelő helyzetéből, és hátát a falnak vetve az ágyam mellé ül.

– Akkor, jól vagy? – kérdi.

– Csak egy rémálom volt – felelem. – Bocs, hogy zajt csaptam.

– Semmi gond, még nem aludtam. De a többiek közül már volt, aki igen. Miről szólt ez a te rémálmod?

– Tűzről – felelem.

– Tűz és kénkő meg ilyenek?

– Nem tudom, mi az a kénkő?

– Hát, én se tudom pontosan, olyan izé, amit a pokolban találsz.

– Akkor nagyjából eltaláltad, csak épp nem a pokolban, hanem itt.

– Itt?

– Londonban. A város égni fog, és benne vagyok én is, és a bébi...

– Ez kemény.

– Hmm... És van még valaki. Egy srác. Jön, és elveszi tőlem a kisbabám. Belép vele a tűzbe.

– A francba!

Egy percig némán ülünk. Még mindig abban a zónában vagyok – abban a félig éber, félig alvó tudatállapotban –, ahol az álmok teljesen valóságosnak tetszenek.

– Képzeld, találkoztam vele – folytatom aztán. – Az ördöggel a rémálomból. Ő valódi.

– Azt a kurva!

Vinny kicsit közelebb fészkelődik, és átkarol. Erre azt gondolom: *Na tessék, témánál vagyunk. Hát ezt akarja valójában. Még hogy semmi átverés, semmi hátsó szándék? Mindig van hátsó szándék. Mindig!* Bizonyára elárul a reakcióm, megdermedek, vagy ilyesmi, mert elveszi rólam a karját.

– Semmi gond! – biztosít. – Ne aggódj, nem akarok semmit.

– Akkor miért hagyod, hogy itt maradjak? Nem tudok fizetni a szállásért.

Ekkor nagyot sóhajt, hosszan fújja ki a levegőt a szoba lágy, csendes légterébe, és azon tűnődöm, talán csak időt próbál nyerni, és valami frappáns válaszon agyai. Ám amikor végül megszólal, egyáltalán nem olyan a hangja. Nem is néz rám, csak maga elé mered.

– Tudod, volt egy húgom, pár éve. Teherbe esett, mint te, lelépett otthonról. Segítséget kért, elment doktorhoz is, de elutasították. Most már mindenkit elutasítanak, nem? Hacsak nincs valami baj a babával. Nem számít, ha a kismama nem képes megbirkózni a helyzettel. Nem számít, ha kétségbeesett, mint amilyen Shelley volt. Így aztán elment abortuszra valami sikátori lebuja, és pár nappal később belehalt. Csak akkor tudtuk meg, amikor a kórház felhívott minket.

A szavai ott maradnak velünk a szobában. Kíváncsi vagyok, vajon hány embernek mesélte ezt el valaha is. Lehet, hogy én vagyok az egyetlen?

– Vinny, nagyon sajnálom.

– Nem a te hibád.

– Nem, de...

– Nem a te hibád, és nem is az enyém. De akkor is, hiányzik. Ezért hát, most van egy helyed, ahol addig maradhatsz, ameddig csak szeretnél. És amikor van kajánk, akkor neked is van mit enned, és amikor kerül némi dohány, abból is kapsz, a babának.

Örülök, hogy ilyen sötét van idebenn. Így nem láthatja a szememben meggyült könnyeket.

– Koszi, ez... ez igazán remek volna!

– Amúgy is, talán tudok szerezeni néhány holmit. Gyerekcuccokat. Mármint, ha nem aggódsz azon, hogy honnan származnak.

– Miért? Miről beszélsz?

– Jobb, ha nem tudod. De nézd, én ebben vagyok jó. A beszerzésben. Szerzek neked ezt-azt.

A bébi felébred bennem, mocomogni kezd, kinyújtja a kezét és lábát, igyekszik több teret nyerni.

– Akarod érezni? A babát? Itt..., Megfogom a kezét és a pocakomra helyezem. Pár másodpercig semmi, aztán rúg egyet.

– Ó, anyám, ez király!

– Tudom. Amikor elkezdődött, csak egy kis finom rezgő érzés volt. Most azonban már sokkal több annál.

– Fiú vagy lány? Amikor a rémálmodról meséltél, azt mondtad, lány.

– Tényleg? – Derengeni kezd, hogy valóban így volt. – Azt hiszem, igazad lehet.

– Akkor hát lány, ugye?

– Még nem csináltattam semmilyen tesztet, de igen, tudom, hogy az. Tudom. Egy pici lány. – Mindkét kezemmel a hasamat fogom, és elképzelem, ahogy a karjaimban tartom Őt.

- Akkor ennyi. Rózsaszín cuccokat szerzek neki.
- Vinny, ez olyan ócska! Világoskék a fiúknak, rózsaszín a lányoknak.
- Ó! – Csalódottnak, sőt, lesújtottnak tűnik.
- Semmi baj! – vigasztalom. – Szerezhetsz rózsaszínt. Nem bánom.

ADAM

A számokban nincs válasz. Azok, amik. Az egyetlen dolog, amit elárulnak nekem, hogy jövő januárban rengetegen meg fognak halni Londonban. Valami történik elsején, ami embereket öl, és azt követően még napokig tart majd a tömeges pusztulás.

Mindent begépelek apu komputérébe a noteszomból, már amikor az elektromos hálózat engedi. Az áramellátás Londonban csapnivaló, úgy fest, itt normális és megszokott, hogy órákra elmenjen az áram, és az ember a hidegben és sötétben ücsöröggjön, jobb híján. De végül mindaz, amit fel tudok mutatni, egy egyszerű lista. Egy nálam sokkal okosabb valakire volna szükség, hogy megfejtse a jelentését: egy egyetemi professzorra, de legalábbis egy tanárra. Egy tanár. Vajon odamehetnék valakihez a suliban? Vagy esetleg valami zseni kölyökhöz – hiszen vannak olyan srácok, akik imádják az efféle kihívásokat, a komputereket, számokat, statisztikai számításokat, nem igaz?

A rákövetkező néhány napot azzal töltöm, hogy a suliban kutatok olyasvalaki után, aki tudna segíteni. De ahhoz, hogy rá tudjak venni bárkit, hogy segítsen, először el kell neki mondanom, miről van szó. Meg kell szegnem a legfőbb szabályt: *Nem szabad elárulnod. Soha, senkinek!*

Kinyomtatom az adatbázist, de csak a helyszíneket és dátumokat, semmi többet.

Úgy döntök, oda megyek, ahol az agyasok lógnak. Láttam a hirdetőtáblán, hogy az ebédszünetben van egy matekklub, így hát arra veszem az irányt. Amikor belépek a terembe, olyan érzés, mintha egy szalonba sétálnék be a régi vadnyugaton. Mind abbahagyják, amivel épp foglalatostkodnak, és felnéznek: még a tanárnő is. Egész fiatal. Laza inget és hosszú, hippiszerű szoknyát visel.

– Helló! – üdvözlök mosolyogva. Visszamosolygok, és gondolkodás nélkül a szemébe nézek. Ő is huszonhetes. Kezdem elveszíteni a hidegvérem. Emlékeznem kell, hogy nem szabad az emberek szemébe néznie. Ez

önmagában is elég nehéznek ígérkezik.

– Sziasztok! – köszönök.

– Bejössz?

– Ööö... Nem tudom. Azt hiszem.

– Ma kalkulussal foglalkozunk.

Kalku-micsodával?

– Ja. Értem. Nos, ööö... azt hiszem, eltévesztettem a tantermet. Bocsi!

Azzal kihátrálok. A francba, a francba, a francba! Pedig elég IQ volt a teremben, hogy az egész országos áramhálózatot ellássa energiával.

Másnap visszamegyek.

– Igen? – kérdezi a tanárnő.

– Segítségre volna szükségem egy probléma megoldásában – felelem. Néhányan a jelenlévők közül kuncogni kezdenek. – Egy matek feladványról van szó.

– A saját matematika-tanároddal kellene beszélned ez ügyben – feleli a tanárnő. – Ki a tanárod?

– Nem, igazából nem házi feladatról van szó – magyarázkodom. – Ez valami más.

Leteszem a kinyomtatott oldalakat az egyik asztalra.

– Van egy csomó dátumom és helyszínem, és látni akarom őket, látni, hogy hol vannak, és hogy függnék össze.

Erre mindenki kezd az asztal köré gyűlni.

– Mik ezek? Milyen dátumok?

Már előre próbáltam valami jó hazugságot kitalálni erre a kérdésre; valami olyat, amit elhisznek.

– Szülinapok. Emberek születésnapjai. Gyűjtöm őket.

– Miért? Miért tennél ilyet? – kérdi egy fémkeretes szemüveget viselő srác. Úgy érzem, védekezni kényszerülök, és mindenkitől azt a jellegzetes kézmozdulatot várom, tudjátok, amikor a homlokukhoz tartják a mutatóujjukat, és forgatni kezdik, jelezve, hogy teljesen bediliztem. De nem

teszik.

– Csak érdekel a dolog, ez minden.

Szemlátomást elfogadják gyengécske magyarázatom, és ráébredek, hogy olyan tanteremben vagyok, ahol teljesen természetes az olyan dolgok gyűjtése, mint tények, számok és egyéb adatok. Valószínűleg mind ezt csinálják.

– Vannak hozzájuk postai irányító számaid? – kérdi a szemüveges srác. Van egy fura, ideges rángás a szája szélén, amitől olyan, mintha folyton félmosoly játszana az arcán.

Megrázom a fejem, és odanyújtom neki a kinyomtatott lapokat.

– Csak utcaneveid és helységneveid vannak. Ideális esetben postai irányítószámokra is szükségünk volna. Megszerezhetem őket valami online adatbázisból, ha tudsz adni pontos házszámokat, azután már igazán könnyű térképet készíteni belőlük. Azt mondom, a számok helyett használjunk inkább különböző színeket a különböző dátumokhoz. Úgy bármilyen létező mintázat jobban megmutatkozik.

A többiek kezdenek szétszéledni, de a jelek szerint a szemüveges srácot érdekli a dolog.

– Ezek itt a címek, ahol az embereid élnek? A lakcímük?

– Nem – felelem. – Csak ahol... találkoztam velük.

– Az utcán? Mi az, talán interjút készítettél velük?

– Ja... Valami olyasmi.

– Hm, kár, hogy nem kérdezted meg tőlük az irányítószámukat.

Most már kezd egy kicsit az idegeimre menni. Oké, hát nem jól csináltam, nagy ügy, nem vagyok egy profi piackutató. De uralkodók magamon. Hisz szükségem van a segítségére, nem?

– Akkor, segítesz nekem?

– Igen, de jobb nyers adatokra lesz szükségem.

Érzem, ahogy máris nyomasztó súlyként nehezedik rám a pusztá gondolat, hogy újra ki kell mennem az emberek közé, és figyelniem kell őket. Nem tudom, képes vagyok-e rá ismét.

– Megnézem, mit tehetek ezzel – legyint meg a papírral –, ha hazavihetem.

– Hát persze! – bólintok. Majd hozzáteszem: – Koszi, ööö...

– Nelson.

– Nelson. Koszi! Adam vagyok.

– Semmi gond, engem is érdekel a dolog.

Nem tudom megállni, a szemébe nézek, és elszomorodok. Az ő száma is a 202711. A saját halálát fogja feltérképezni.

Vissza akarom venni tőle a papírt, ki akarom ragadni a kezéből. Túl közel van az otthonunkhoz, ám ehelyett hallom magam, amint azt kérdezem:

– Hol laksz?

– A Churchill House-ban.

Újra ránézek, és zuhanok: eltűnik alattam a padló, és alázuhanok a sötétségbe. Nincs semmi, amibe kapaszkodhatnék, és minden oldalról kemény tárgyak ütődnek nekem – téglák, mennyezetdarabok, faltörmelék, vegyesen, egyetlen nagy kavargó összevisszaságban.

– Adam?

– Igen?

– Jól vagy? Te, izé... guvadtszemmel bámultál rám.

– Ja, persze, jól vagyok. Bocsesz, előfordul néha. Úgy fest, tehetetlen vagyok ezzel szemben.

Rángatózó félmosolya ki-be kapcsol. Újra meg újra megvonaglik a szája. Az arca elé emeli a kezét.

– Akkor hát, holnap találkozunk – mondja aztán. – Ha csak itt nem maradsz. Ma még mindig a kalkulussal foglalkozunk.

– Nem, koszi. Holnap látlak. – A hátamra lendítem a zsákom, és távozok a tanteremből, de énem egy része, egy jókora része azt kívánja, bár maradhatnék. Ha elég okos volnék, ha maradhatnék, és nem kellene attól tartanom, hogy tök hülyének érzem majd magam, akkor jó volna egy olyan helyen lenni, ahol okés dolog, ha *más* vagy, mint a többi. Legalább csak egy órára.

Odakinn mindenki csoportokba és bandákba tömörül. A két-háromfős

csapatok társalognak, a nagyobbak fociznak vagy kosaraznak. Itt nem kóser különbözönek lenni.

Találok egy csendesebb sarkot, ellenörzöm, hogy nem lát-e valaki, és előveszem a noteszomat. Leírom Nelson adatait. Azt akarom, hogy nyugtasson meg a dolog, de nem akar összejönni. Érzem, hogy lassan eluralkodik rajtam a pánik – nem vagyok képes megfékezni. Ő egy rendes srác, olyan, aki valószínűleg soha a légynek sem árt. Miért kell ilyen fiatalon meghalnia? Ez nem fair. Ez nem helyes. Kevesebb, mint három hónapja maradt élni, és ennyi. És talán nekem sincs több hátra.

Amikor a jegyzetfüzetem lapjait nézem, olyan, mintha az oda lejegyzett halálok hangosan kiabálnának nekem: mintha direkt zajt csapnának, hogy meghallják őket. Ennek az egész városnak a jövőjét tartom a kezemben – egy rettenetes, iszonyú, erőszakos jövőt. Az a sok érzés, azok a hangok, a haláltusák utolsó, agonizáló kiáltásai, mind itt vannak bennem, betöltik a fülem, az agyam, a tüdőm. Túl sok. Szét fogok robbanni. Még mindig erősen szorítva a noteszom, a fejemhez emelem a kezem, és összekulcsolom, szorosan összezárt szemmel. Megpróbálkozok azzal a légzőgyakorlat-izével – *be az orrodon, ki a szádon* –, de a torkom annyira össze van szorulva, hogy semmi nem jut át rajta, és a zaj olyan hangerővel tombol a fejemben, hogy nem hallom a saját gondolataimat sem. És nem hallom a szavakat:

– Hé, kretén, mit csinálsz?

Ismerem ezt a hangot. Résnyire kinyitom a szemem. Négy pár láb áll előttem, négyen szorosan körülvettek. Fel sem kell néznom, hogy tudjam, ki az. Nem kell látnom a számát, hogy érezzem az erőszakot, a vér szagát. Junior az, és a haverjai.

– Nem hallod? Mit művelsz itt, te retardált? És mi van a füzetedben?

SARAH

Itt totál a múltban élek. Ilyen lehetett a régi időkben, mondjuk az 1970-es években, még a mobiltelefonok, a PC-k és az MP5 lejátszók előtt. Jó, még megvan a mobilom és az a vacak palmnet, amit a suliban osztogattak, de persze nem használhatom őket, mert lenyomozhatok, és én nem akarom, hogy bárki lenyomozzon.

Vinny és a haverjai nem bajlódnak a technológiával, egy ősrégi, antik CD-lejátszót (*CD? Az meg mi?*), és egy régi telót leszámítva. A tévével inkább nem is próbálkozom. Valahányszor bekapcsolja az ember, vagy bizarr showműsorok, vagy régi, gagyi sorozatok ismétlései mennek, amik már első nézésre se voltak viccesek. Vagy a hírek. És ki a fene kíváncsi a hírekre? Háborúk mindenütt, a világ felét elöntötte az ár, a másik fele meg szomjazik. Egyik problémán sem tudok segíteni, akkor meg mi értelme tudni róluk? Amikor utoljára néztem a híradót, épp lezárták a Csatorna-Alagutat, így próbálva megfékezni az afrikai emigránsok be-özönlését. De miért akarnak egyáltalán idejönni? Hiszen nekünk is megvannak a magunk problémái: árvizek, áramkimaradások, lázongás... Én azt mondom, ha jönni akarnak, hát hadd jöjjenek. Hamarosan rájönnek majd, hogy a híresztelésekkel szemben itt sem fenékiig tejföl az élet.

Lehet, hogy több embernek kellene úgy élnie, ahogyan mi. Azt hihetnéd, hiányzik mindaz, ami eddig megvolt, nem? Elegáns ház, házimozi, saját konditerem. Az egyetlen, ami tényleg hiányzik, az a medence, mert a pocakom kezd hatalmas lenni. Lehúz, amikor járkálok, és egyedül akkor érzem újra emberinek magam, amikor a fürdőben vagyok. Így aztán csodás volna úszkálni néha egy keveset. De amúgy minden egyéb elég klassz itt.

Vinnyn kívül két srác van nálunk: Tom és Frank. Mindhárman hernyósok, azaz heroinfüggők. Azt hihetnéd, félek itt élni velük, nem igaz? De nem. Senkit nem érdeklek, legalábbis nem akarnak megdugni. Csak a következő

adagjuk izgatja őket. Vinny pedig dílerkedéssel szerez pénzt szenvedélyükre. Megvan a szokásos vevőköre, mint például Meg és az enyveskező társai, és sűrűn eljárkál itthonról. De egyikőjük sem jön ide. Távolság tartja őket. Van néhány baseballütő odalenn a konyhában, balhé esetére, azonban az elmúlt néhány héten, amióta itt vagyok, nem történt semmi zűr.

Azzal „fizetek” nekik, hogy főzök rájuk. Soha nem gondoltam volna, hogy tudok főzni, hiszen eddig sosem volt rá szükségem. Az első nap letévedek a konyhába: irtózatos a kupi. Mármint *tényleg*, igazi disznóól, így aztán nekilátok kitakarítani. Nincs jobb dolgom. Aznap este mindenkinek tésztát főzök, és reszelek rá egy kis sajtot. Mindössze ennyit sikerül találnom a hűtőben.

Másnap Vinny egy szatyornyi friss kajával állít be.

– Sok vitamint kell enned, friss zöldséget meg gyümölcsöt – jelenti ki. – Rengeteg zöldet.

– Mondd, mióta vagy ilyen nagy szakértő?

Vállat von.

– Nem tudom, de te biztos értesz hozzá, nem? Hogy jól kell táplálkoznod, amikor babát vársz.

– Ja, gondolom, de lövésem sincs, mit kezdjek ezekkel. Mit készítek?

– Hát levest! Vagdosd össze őket, és bele a fazékba!

Úgy is teszek. Az eredmény csodálatos! Mindenki kér belőle. Ezek az én lakótársaim nem valami nagyétkűek. Van, hogy egész nap egy falatot sem esznek. Én viszont igen. Nem egyszerűen arról van szó, hogy most kettő helyett kell táplálkoznom. Amikor az ember maga főz magának valamit, azt értékeli igazán.

Amúgy meg tetszik is a dolog, hogy elpiszmoghatok a konyhában, rendet tarthatok, és főzhetek erre a három pasasra. Utálom ezt az egészet, hogy a nők otthon maradnak és kiszolgálják a férfiakat. Anyám ezt csinálta egész életében. Másoknak cselédkedett. Állandóan rohangált, sürgött-forgott, mindent tökéletessé tett: takarított, mosott, főzött, vég nélkül. A gyomrom forog tőle. Erre tessék, most én is ezt csinálom.. De mégis, ez valahogy más. Mi másféle „család” vagyunk. Olyan, hogy a többiek az idő jó részében

túlságosan el vannak szállva ahhoz, hogy egyenek egyáltalán. Olyan, ahol senki nem kérdi, honnan van a kaja. Olyan, ahol az emberek okádnak az udvaron, és még csak említésre se méltatják a dolgot.

De ugyanakkor olyan is, ahol senki nem ítélkezik fölöttem, ahol senki nem próbál a bugyimba nyúlkálni, ahol – mindennek ellenére – biztonságban érzem magam. Így van: nagyobb biztonságban érzem magam itt, ebben a lepukkant kéróban a Giles Streeten, mint már évek óta bármikor.

Amikor nem főzök vagy takarítok, akkor rajzolok. Az egyik nap találok néhány tekercs régi tapétát, és szórakozottan firkálgatni kezdek rá. Vinny meglát.

– Öregem, ez nagyon király! – lelkesedik, majd hoz valami ragasztószalagot, hogy kiragaszthassam őket a falamra. Mindenfélét rajzolgatok – dolgokat a valós életből, dolgokat, amikre emlékszem. Egy nap rajta kapom Vinnyt és a srácokat, hogy kiájultak és mind odalenn alszanak a nappaliban. Lerajzolom őket. Úgy hiszem, tetszeni fog nekik; és így is lesz. Kirakják a falra. De Vinny ugyanakkor el is szomorodik ettől.

– Ez az életem, Sarah. Lerajzoltad az egész életem.

– Olyan boldognak tűnsz, amikor alszol. Békésnek.

– Nem alszom. El vagyok szállva. És nem vagyok boldog. Már nem. Csak megkönnyebbült, hogy sikerült.

– Mégis, azt kívánom, bár én lehetnék ilyen békés.

Elsötétül az arca, mintha egy felhő jelent volna meg a feje fölött.

– Nincs rá szükséged! Ha azt hinném, hogy rálépsz erre az útra, hát kirúgnálak innen, Sarah. Nem neked való. Neked kisbabád lesz, a fenébe is!

– Nem úgy értettem... – Vagy talán mégis? Ha jobban belegondolok, a valóság nagyon gáz. Nem nagyon lehet mit ajánlani rajta. Ha pedig van rá valami mód – fű, tableta, tű –, amivel jobba tehetők a dolgok, hát miért is ne?

– A legjobb módja, hogy tiszta maradj, ha egyáltalán be se mocskolod magad. Ne kezd el! Még a legelső apró lépést se tedd meg!

– Csak mondjak nemet?

– Te most nevetsz rajtam. Pedig nem vicces. Minden barátom szed valamit. Az összes. Legtöbbünk sosem fog leszokni róla, sosem lesz tiszta. Sokan bele fogunk halni. De te más vagy. Te vagy a legkevésbé elcseszett alak, akit ismerek. Ne változz meg!

– Nem fogok. Nem kezdek el semmit szedni, nyugi! Csak szeretném, ha képes lennék nyugodtan aludni, ez minden. Egy rendes, normális éji pihenést, rémálmok nélkül.

– Miért nem rajzolod le?

– Mit?

– Hát a rémálmodat. Ha lerajzolod, azzal eltávolítod a rendszeredből, és talán végleg megszűnik.

Félek. Olyan érzés, mintha kirángatnám a fényre. Felemészti a nappalomat is, ahogy az éjszakámat. De hát kit is akarok átverni? Hiszen amúgy is egész nap erre gondolok, úgyhogy Vinnynek igaza van. Ilyen erővel akár le is rajzolhatom.

Találok egy friss tekercs tapétát, és rajzolni kezdek. De a ceruza nem jó ehhez. Megkérem Vinnyt, hogy szerezzen nekem egy széndarabot. Sötét vonalakra lesz szükség. Helyénvalónak tűnik, hogy valami olyannal rajzoljak, amit már megfeketített a tűz. A kezem reszket, ahogy nekilátok a vázlatnak. Képtelen vagyok rá. Lehunyom a szemem, és újra ott vagyok. Itt van az egész a fejemben, teljesen betölt, azután egyszerre átáramlik rajtam – a fény és a sötétség, az arcok, a tűz, a félelem. Rajzolni kezdek, miközben a szemem továbbra is csukva tartom. És amikor végül kinyitom, egy arc néz vissza rám a papírról.

Egy ember tart egy gyermeket a kezében.

Ő az.

Adam.

ADAM

Elveszik a noteszomat. Elveszik, és nem adják vissza. Junior lapozgatni kezdi, az ujjai között pörgeti a lapokat.

– Mi a fene ez? A te kis fekete könyved? Nem mondod, hogy ez mind megvolt neked? Te mocskos kis fattyú!

– Fogd be! Add vissza!

– Fiúk és lányok. Tudtam, hogy van benned valami beteges. Ezek nem voltak meg neked, nem lennének meg egy millió év alatt sem. De talán meg akarod...

Próbálom kiragadni a kezéből és visszaszerezni, de a fejem fölött lóbálja, és odébb táncol vele.

– Junior, ez személyes! Add vissza! Neked nincs semmi privát holmid?

– Most már van. Nálam van a noteszod.

– Add már vissza, te barom! Semmi közöd hozzá.

Kétségbe vagyok esve. Nem szabad beleolvasnia. Annál még az is jobb volna, ha összetépné, megsemmisítené. Eláraszt az adrenalin. Ők négyen vannak, én pedig egyedül, de nem számít. Vissza kell szereznem a jegyzetfüzetemet, és vissza is fogom. Junior már húsz méterrel odébb tart, a cimborái pedig elállják az utam. Ellököm őket, amilyen keményen csak bírom; a könyökömet sem kímélem. Az egyiket sikerül is leszerelnem, ám a többi még mindig az utamban áll. Látom, ahogy mögöttük Junior megtorpan. Most már lassabban lapozgat. Ha nem jutok hozzá másodperceken belül, cseszhetem. Észreveszi az oszlopok címsorait, és elolvassa a részletes leírásokat. Olyan neveket is talál majd, amiket személyesen ismer. Még saját magára is ráakadhat.

Előreszegett fejjel nekirontok a legmagasabb srácnak, egy másiknak pedig a golyói közé térdelek, majd átfurakodok közöttük, és egyenesen Juniorhoz rohanok. Felöklelem, a földre döntöm. Együtt zuhanunk az aszfaltra.

– Szállj le rólam, te retardált köcsög!

Még mindig nála a notesz. Megragadom az ujjait, és egyesével hátrafeszítem. A cimborái nélkül most úgy kezd visítani, mint egy lány, nem mint egy nagy, erős férfi. Három ujjon vagyok túl, amikor elengedi végre. Mellénk pottyan a földre: gyorsan fölkapom, négykézláb odébb mászok, majd talpon termek, és begyömöszölöm a füzetet a farmeromba. Ő még mindig a földön fetreng, másik kezével szorítja sajtó ujjait.

– Vazzeg, eltörted őket, te seggfej! Eltörted az ujjaimat!

Valaki bizonyára hívta a biztonsági őroket, mert egyszeriben mindenfelől körülvesznek minket. Az egyikük letérdel Junior mellé, és vizsgálni kezdi a kezét, míg két másik ör karon ragad, és berángat az iskolaépületbe. A lábam is alig éri a földet. Az ajtó felé közeledve hallom, amint Junior egyik haverja bemárt.

– Egyszerűen nekünk rontott. Teljesen bekattant. Mint egy vadállat. Mintha bevett volna valamit.

Bevisznek a társalgóba, és azzal kezdik, hogy megmotoznak. Azt remélem, nem fogják megtalálni a noteszom – túl lapos, talán megúszom –, de persze észreveszik. Felszólítanak, hogy vegyem elő. Nem akarom. Aztán azt mondják, ha én nem veszem elő, akkor majd ők. Így hát benyúlok a gatyámba, és előhúzom. A fenekemhez nyomódva egy kicsit meggyűrődött és meghajolt.

– Tedd le az asztalra!

Leteszem, de nem hagyom, hogy belenézzenek. Nem az övék. Privát.

– Ez nem iskolai tankönyv. Mi ez?

– Egy notesz.

– Egy notesz, *kicsoda?*

– Egy notesz, uram.

A fickó előrenyúl, hogy kézbe vegye, de gyorsabb vagyok nála, felkapom előle.

– Tegye le, Dawson!

– Nem, uram.

Idézni kezd az iskolai szabályzatból.

– A diákok nem hozhatnak magukkal semmilyen személyes tárgyat, ami nem része a tanulmányi munkájuknak. Ha ilyen tárgyat...

Hallom, hogy nyúik mögöttem az ajtó. Valaki más is bejön a szobába. Még csak gondolkodnom sem kell – sarkon perdülök, és nekiiramodok. Pár másodperc múlva megszólal a riadócsengő, és éktelen lármát csap. Az egész épületben vörös kód lép érvénybe. Hogy a pokolba fogok kijutni innen? A társalgó a főbejárat közelében van, az ajtók azonban szorosán zárva, és kizárt, hogy az ID kártyám kinyitná őket. A recepciós hölgy a döbbenettől tátott szájjal figyel, ahogy felé száguldók a folyosón. Amikor az asztala fölé hajolok, felsikít.

– Melyik az? – ordítok bele a képébe. – Melyik gomb nyitja az ajtót?

Nem felel, de elég egy pillantást vetni a pultra: nyilvánvaló a dolog.

Bal oldalt van egy szögletes, fekete kapcsológomb. Megnyomom, és az ajtószárnyak szétsusszannak. Ugyanabban a pillanatban ő is megnyom egy másikat – a pánikgombot –, és felvijjog egy újabb riasztó. De nem izgat. Kijutottam. Elhúzok innen.

Tiszta erőből rohanok az utcán. Az iskola kerestetni fog a rendőrséggel, és nem telik sok időbe, hogy megtaláljanak. Hiszen bechipeztek, nem? Így hát csupán egy pillantás a műholdas rendszerükre, vagy egy gyors hívás a London fölött megállás nélkül cirkáló drónjaik egyikének, és persze máris begyűjtenek. De nem akarom, hogy még egyszer bárki is a noteszom körül szaglásszon. Túl veszélyessé vált a dolog ahhoz, hogy kezelni tudjam. El kell pusztítanom, vagy el kell rejtenem.

Még mindig futok, amikor a dédi házához érek. Körbelendülök a kapufélfán, és végigrohanok az ösvényen. Az ajtóban áll, kabátban. Kinyújtva maga elé tartja a kezét, hogy megállítson, nehogy lendületből nekirohanjak.

– Épp hozzád indultam. Az imént felhívtak az iskolából.

Még nem tudok beszélni, kell pár pillanat, míg visszanyerem a lélegzetem, de úgy saccolom, legfeljebb talán egy percünk, ha lehet, mielőtt a zsaruk ideérnek. Így aztán betolom őt az előszobába, és bezárom magunk mögött az ajtót.

– Jól van már, jól van, nem kell így lökdösődni! Újra verekedtél, ugye? – kérdezi a dédi. – Már beszéltünk erről, nem?

Még mindig alig kapok levegőt, de nem várhatok.

– El kell rejtenem valamit – zihálom.

– Mi az?

Előhúzó a noteszt a zsebemből.

– Áh, a könyved.

– Hát tudsz róla?

– Lehet, hogy vén bolond vagyok, de nem vagyok vak. Add csak ide!

Tétovázok.

– Megbízhatok bennem, Adam. A te oldaladon állok. Tudom, hogy nem így érzed, de akkor is így van.

Dörömbölés az ajtón, és hangos kiáltás kintről.

– Rendőrség! Kinyitni!

Kinyújtja felém a kezét.

– Bíz bennem, Adam!

Átadom neki a jegyzetfüzetem. Háttal fordít nekem, és begyömöszöli a blúza alá.

– Itt már harminc éve nem járt senki. Van olyan biztos hely, mint bármelyik francos ház.

Aztán elsétál mellettem, és az ajtóhoz lép.

– Mrs. Dawson?

– Igen.

– Adam Dawsont keressük. Itt van?

– Igen, itt van.

– Be kell vinnünk őt az őrsre.

– Rendben, magukkal megy. És én is megyek vele. Nem veszítem szem elől egy percet sem.

Öt órát töltünk bent. Rengeteg kérdés: rólam, Juniorról és a noteszről. Nem mondok semmit. Egy árva szót se. És nem is nézek senkire. Azt akarják,

hogy vallják, hogy azt mondjam, sajnálom: de én nem sajnálom, és nem fogok hason csúszni senki előtt. A dédi pedig mindvégig káprázatosán alakít.

– Ő még csak tizenhat – hajtogatja. – Tizenhat! Csak belekeveredett valami iskolai csetepatéba, ez minden. Le merem fogadni, hogy mind csináltak már ilyet egyszer-kétszer.

Arról szövegelnek, hogy vádat emelnek ellenem testi sértésért, ám ehelyett végül megegyeznek a dédivel, és megígértetik vele, hogy egy héten belül visszahoz az őrre. Hadd főjék egy kicsit a saját levemben, hadd lássák, nem jön-e meg közben a jobbik eszem, és nem kezdek-e beszélni. Aláírja a papírokat, és hazaindulunk.

Már éjjel tíz is elmúlik, mire hazaérünk. Két boríték vár minket a bejárati ajtó előtti lábtörlőn; az egyik a dédinek címezve, a másik nekem. A dédié a suliból jött. Hat hétre el vagyok tiltva az óralátogatástól. Azt követően pedig személyesen az igazgató fog elbeszélgetni velem, hogy eldöntse, visszaengedjenek-e. Csesszék meg! Ami engem illet, már most kiléptem.

A szobámban nyitom ki a nekem címzett levelet. Nem ismerem fel a kézírást, és egy futó pillanatig azt hiszem, Sarah küldte. Visszatartom a lélegzetem, úgy hajtom szét. *Kérlek, add, hogy tőle jöjjön! Add, hogy minden rendben legyen vele!* Nincs aláírva, de arra amúgy sincs semmi szükség.

„Kedves lúzer, tudom, mi van a könyvedben, te perverz, beteg állat, tudom, hogy ott szerepel a nevem és mellette egy dátum, de ne miattam aggódj, seggfej, hanem inkább magad miatt! 2026126, akkor találkozunk!”

És megint itt van: a verítékszag, a sajgó fájdalom, a vérben úszó szemek, a vér íze a számban. De vajon az én vérem? Az enyém?

SARAH

Leveszem a ruhám, és megnézem magam a tükörben. Szemből nagyjából még mindig ugyanúgy nézek ki, mint eddig. A pocakom nem dudorodik ki oldalra, így a körvonalam még mindig a régi. A melleim azonban megduzzadtak, és valahogy szélesebbek is lettek. A bokám is kezd megvastagodni valamelyest.

Oldalt fordulok. A pocakom *hatalmas*. Alig változott, amíg otthon voltam – könnyen elrejthettem a ruhám alatt –, ám amióta itt vagyok, szinte szemmel követhető, ahogy gömbölyödik. A bőröm már olyan feszes, hogy el se tudom hinni, hogy még nagyobbra nőhetek ennél.

Vinny hozott nekem egy könyvet. Teli van képekkel: bemutatja, hogy néz ki egy magzat, ahogy fokozatosan kifejlődik az alig pár sejtből valami ebihalszerű izévé, majd egy olyan aprósággá, ami már valóban kezd hasonlítani egy mini emberre. Az első oldaltól az utolsóig kiolvasom.

A születésről szóló fejezetet kétszer is. Korábban még soha nem gondoltam bele igazán, hogy is fog ez a baba kijutni belőlem.

Kórházba nem mehetek, mert ott kérnék a személyimet, azután persze értesítenék a családomat, és újra csapdában lennék. És azt sem szeretném, hogy a lányomba mikrochipet ültessenek. Pedig manapság ezt teszik: beinjektálnak egy ilyen chipet, rövidebbel a születés után. Régen kutyákkal csináltak ilyet – a mi blökink is kapott –, de most már az emberekkel is ezt művelik. A hideg kiráz a gondolatától is.

Így hát itt kell végigcsinálnom a szülést, egyedül. Lenézek a pocakomra. A baba mozog – látom, ahogy egy könyök vagy egy térd megmozdul a felszín alatt. Hamarosan itt lesz. Hogy a fenébe fog ez megtörténni? Olyan ez, mint kiszedni egy olyan hajó makettet az üvegből: lehetetlen.

Az egész testem lúdbőrözik. Túl hideg van ebben a szobában ahhoz, hogy meztelenkedjek, de még nem állok rá készen, hogy újra felöltözzek.

Nézzenek oda, milyen állapotban vagyok. Hogy a csudában kerültem ebbe a helyzetbe? Jó, persze, tudom, hogyan. Soha nem álltam neki ellent, soha

nem küzdöttem – pedig talán kellett volna. Meg kellett volna ütnöm vagy rúgnom, vagy legalább harapnom. De soha még csak annyit se mondtam: „Ne!”. Jó nagy darab férfi, így hát mondhatnám, hogy féltem tőle, és így is volt, akkor, ott, éjjel, a sötétben – érzelmileg lekapcsolva, személytelenül, egyáltalán nem is emlékeztetve az apámra –, de mégsem a félelem volt, ami megállított abban, hogy lármát csapjak. Hanem a szeretet. Ő az apám volt, és én szerettem őt. Ő pedig engem.

Csak épp sosem kértem tőle ilyen fajta szeretetet.

Most pedig tessék, itt vagyok. Terhesen. Egyedül. Ő tette ezt velem. Egy beteg, perverz alak, és én gyűlölöm őt. Az embereknek meg kellene tudniuk, milyen valójában. Bíróság elé kellene állítani, ahol a nevén szólítják és megszégyenítik. A börtönben kéne megrohadnia. És mégis... és mégis... tudom, hogy sosem tennék ilyet vele, mert még mindig ő az apám.

Talán én is olyan beteg és perverz vagyok, mint ő.

Szembenézek a tükörképemmel. A testem megváltozott, de az arc a tükörben ugyanaz maradt, amit ő látott, amikor velem volt. A hajam ugyanaz a haj, amit megérintett. Egyszeriben úgy érzem, már nem akarok az a személy lenni többé. Nem akarok úgy kinézni, mint ő.

Most már reszketek; a ruhámért nyúlok. Miután újra felöltöztem, a fürdőszobába megyek, kerítek egy ollót és nekiesek a hajamnak. A levagdosott tincsek lehullnak a kagylóba, a padlóra, mindenüvé körülöttem. Kinyitom a csapot, leöblítem a hajam, majd bedugom a dugót, és törülközőt terítek a vállam köré. Amikor megtelik a csap, előrehajolok, és belenyomom a fejem a vízbe. Aztán sampont dörzsölök a fejbőrömbé és abba, ami még a hajamból maradt, fogok egy eldobható borotvát, és elkezdem kopaszra borotválni a skalpomat. Középen hagyok egy csíkot, mint egy Mohikán. Megkérem Vinnyt, hogy szerezzen holnap valami hajfestéket; rózsaszínt, zöldet, feketét, mit bánom én. Csak más színű legyen. Csak ne a régi Sarah-t lássam, amikor a tükörbe nézek. Holnap valaki más leszek, egy új személy.

ADAM

Hogy képesek az emberek aludni éjjelente? Hogyan hunyják le a szemüket, ernyednek el és adják át magukat a pihenésnek? Amikor én becsukom a szemem, számokat látok, halált, káoszt. Épületeket látok, amint összeomlanak körülöttem, érzem, amint a víz erővel benyomul a tudómba, és mindenütt lángok vesznek körül. Sikolyokat hallok, segítségért kiáltozó embereket. Penge villanását látom, érzem, ahogy a bordáim között a húsomba hatol, és tudom, hogy ennyi, itt a vég.

Nem bírom elviselni ezt a magányt a sötétben: a rémségek a fejemben, csak ezek jelentik számomra a társaságot. A sötétben minden sokkal nagyobb, hangosabb, sürgetőbb. Csak fekszem itt, és nem bírok elszabadulni az egésztől. A lábam rángatózik, készen rá, hogy elfusson, de nincs hová menekülnöm. Szívem hevesen zakatol a mellkasomban; légzésem gyors, pihegő. Kezem körbetapogat, megtalálja a villanykapcsolót; felülök, és addig dörzsölöm a szemem, míg végül képes megbirkózni a hirtelen támadt világossággal.

Körülnézek a szobában. Most ez a világom. Nem járok iskolába. Nem mozdulok ki itthonról. Itt maradok, éjjel és nappal, nappal és éjjel, és hallgatom, ahogy a szomszédban ugat az a hülye kutya, megállás nélkül.

Próbáltam valami használhatóbb információt összeszedni Nelsonnak. Igaza volt, szükségünk van a címekre, postai irányítószámokra is. Tudnom kell, hol élnek ezek az emberek, nem csak azt, hol láttam őket az utcán. Kétféleképpen lehet nekilátni: vagy valami zsúfolt helyen kezdem és hazáig követem a járókelőket, vagy házak, lakótelepek, vagy ilyesmik előtt várakozom, és leírom a számaikat, amikor kilépnek az utcára. Ám így is, úgy is szemet szúrok a zsaruknak, és begyűjtenek.

Kezdek úgy gondolni rá, hogy olyasvalami ez, amihez értek – úgy kezelhetem, mint valami munkát, foglalkozást, hivatást: mintha csak munkába indulnék reggelente. Három nap és három letartóztatás után azonban a dédi szobafogságra ítélt, meg amúgy sincs kedvem kimozdulni. Felkerültem a helyi mocskok radarjára, beprogramoztak a szkennereikbe. Amint kilépek az

ajtón, tudnak róla, és nyomon követnek. A harmadik napon már fél órába sem telik, és hallom a drón zümmögését a fejem fölött.

Nem csinállok semmi rosszat vagy törvénybe ütközőt, és nem is vádolnak semmivel; de Londonban pusztán az, ha az utcán lófrálsz, tizenhat vagy és fekete, már épp elég indok, hogy begyűjtsenek és bevigyenek az őrsre. Hogy átkutassanak, bedugjanak egy cellába, kivallassanak, majd vissza a zárkába. Az első motozásnál megtalálják nálam a noteszt.

– Mi ez?

– Semmi.

– Ez egy jegyzetfüzet. Mit írogatsz bele?

– Semmit.

Elkezdik átlapozni.

– Nevek vannak benne, dátumok, leírások. Te valami kukkoló vagy, mi? Ez a te kis perverz játékod?

Ekkor megkukulok. Jobb, ha befogom, és nem szólok egy szót sem. Hadd higgyék csak, amit akarnak. Nem ártottam senkinek, nem pécéztem ki senkit – nincs az égvilágon semmijük ellenem. Videóra vesznek, és közvetlenül laptopra készítenek feljegyzéseket a kihallgató helyiségben.

A harmadik napon nem a rendőrség kezd vallatni, hanem két öltönyös figura. Az egyikük fiatalabb, vörösesszőke hajjal és nevetséges, cipőfűzőnyi cérnanyakkendővel, és egy idősebb, akinek potroha valósággal kibuggyan nadrágszíja fölött. Nagyjából ugyanazokat a kérdéseket teszik fel, mint a zsernyákok: miért lófrálok, mit írogatok a noteszba. Nem felelek. Nem szólok egy árva szót sem. Azután az egyik csavart labdát dob nekem.

– Tudod, ismertem az anyádat – mondja váratlanul. – Jemet. Tizenhat évvel ezelőtt találkoztam vele. Sajnálattal értesültem róla, hogy... tudod.

Ezzel megfogott. Most már figyelek rá. Többet akarok hallani. A szemébe nézek, és látom, hogy túlélő. A száma alapján még van vagy harminc éve.

– Meginterjúvoltam Őt az apátságban, amikor ott rejtőzött a média elől. Azt mondta, számokat lát, az emberek halálának dátumát. Elég nagy port kavart az ügy akkoriban. Azután mindent letagadott; azt állította, hogy csak kitalálta az egészet.

Körmével a fogát piszkálja.

– Az a helyzet – ismeri be hogy mindig zavart engem az ügy, mert őszintén szólva, nem hiszem, hogy csak kitalálta a dolgot. Szerintem valóban látta azokat az embereket a London Eye előtt, látta a halálukat. Te is ezt látod, Adam? Olyan vagy, mint ő?

Be akarom vallani, hogy „igen”. El akarom neki mondani. Ő hinne nekem. Talán segíthetne is; segíthetne megbirkóznom ezzel a teherrel.

– Mert ha igen – folytatja –, hát minden együttérzésem. Úgy értem, rettenetes lehet ezzel a tudással együtt élni.

Ránézek, igyekszem kifürkészni, mennyire Őszinte, és próbálom leplezni izgatottságomat.

– Szóval, nem lehet könnyű. Az a helyzet, hogy átkozottul nagy hasznára lehetnél a magamfajta embereknek. És persze jó sok gondot is okozhatnál.

Hirtelen végigfut a hátamon a hideg. A szavai nem voltak kifejezetten fenyegetőek, de már tudom, hogy nem egy oldalon állunk. Azon tűnődök, ki lehet ez a fickó. Honnan jött? A katonai elhárítástól? MI5? MI6?

– Láttam, mit írtál a palmneteden, és láttam a noteszod néhány lapjának másolatát. Nagyon sok szám van január eleje körül. Mi fog történni, Adam? Mi zajlik a fejedben?

Nem mondok semmit. Fontolóra vettem, hogy beszélek neki a szilveszter utáni felfordulásról, de amúgy is látta már, kiszúrták és felfigyeltek rá, ezért van most itt. És egyébként sincs semmi épkezláb válaszom. Hisz én magam sem tudom, mi fog történni.

Elfordítom róla a tekintetem, ő pedig csak mondja és mondja tovább. Próbálom elképzelni, ahogy ugyanezeket a kérdéseket feltette anyunak is.

– Milyen volt? Az anyám. Milyen volt, amikor találkoztak?

Elmosolyodik. – Barátságtalan. Manipulatív. Nyers. Birtam a stílusát.

– Nos, én is olyan vagyok, mint ő – felelem. – Egyformák vagyunk.

Felsőhajt, és olyan, mintha levegő szökne ki egy lufiból. Ekkor ébredek rá, hogy ő is épp olyan feszült, mint én, akármilyen lazának és megértőnek próbálja is előadni magát. Előrehajol.

– Veszélyes, ami a birtokodban van, kölyök! Veszélyes. Nem szabad kiszivároztatni, nem szabad fecsegni róla. Nagyon könnyű felkavarni az embereket, könnyű megrémiszteni őket. Érted, amiről beszélek?

– Ja.

– Ezért hallgatnod kell a dolgról. Csak az olyanoknak mondhatod el, mint én. Ami azt illeti, szeretnénk, ha beszélnél róla nekünk. Mondj el mindent, amit tudsz! Tessék... – Benyúl zakója zsebébe, és egy névjegykártyát csúsztat előlem az asztalon: név, mobilszám, email cím.

– Bármikor felhívhatsz – biztosít.

Ám amikor jön a dédi, hogy hazavigyen, félrevonják őt az egyik sarokba, és úgy beszélnek vele, mintha ott sem lennék.

– Aggasztó viselkedést tanúsít... pszichiátriai felmérés javasolt... felügyelet nélkül a lakásból...

A dédi látványosan előadja, hogy figyel rájuk. Lehajtván tartom a fejem, és a földre szegezem a tekintetem, míg vége nem lesz az egésznek, és ismét hazafelé buszozunk a Carlton Villás felé.

– Mire készülsz, Adam? Mit próbálsz elérni?

Ő az egyetlen személy, akivel őszintén beszélhetnék, nem azok az öltönyös seggfejek, de képtelen vagyok rá. Téglafal emelkedik közöttünk, és nem tudok áthatolni rajta. Részben amiatt, amilyen az egész személyisége, az attitűdje, amiket és ahogyan mond; részben pedig amiatt, amilyen *nem*. Nem az ő hibája, hogy nem olyan, mint anyu, de mégsem tudok neki megbocsátani ezért. Még nem.

Így hát a szobámban kuksolok, a nap huszonnégy órájában, és a netet böngészem nyomravezető jelekért; meg a postaládába érkező levelek neszére figyelek. Amint meghallom a zörgést, máris szaladok le a lépcsőn. Meg kell előznom a dédit, mert nem akarom, hogy tudjon róla. Nem akarom, hogy lássa azt a sor üzenetet, ami Juniortól érkezik. Tudom, mi áll bennük, ha nem is szó szerint. „2026126. Lejárt az idő. Készen állsz?” Vagy: „Búcsúzz el a dédanyádtól, lúzer! Neked már annyi.”

Néha a dédi ér oda hamarabb a postaládához.

– Neked jött – mondja. A kezében tartja a borítékot, és leplezetlenül

vizslatja.

– Add ide! – nyújtom ki a kezem.

– Barát? Barátnő? – faggatózik. – Tudod, fogadhatsz ám vendégeket, ha szeretnél.

Nem mondok semmit, csak nyújtom tovább a kezem némán, míg végül elérte a célzást.

– Adam... – kezdi, én pedig elfordulok, és nekivágok a lépcsőnek. – Maradj egy percet! Ideje volna...

A hangja elhal, amint bevágom magam mögött az ajtót. *Beszélnünk*. Ideje volna beszélnünk. Bárcsak tudnék...!

A többi mellé teszem kibontatlanul a borítékot, és bekapcsolom apu laptopját. Ősrégi, de azért fel tud csatlakozni a webre, bár egy végtelenségig tart, és még én is tudom, hogyan kell használni a Google-t. Általában azt gépelem be a keresőablakba: „2027” vagy „a világ vége”, a ma este azonban más. Ma arra fogok rákeresni, ami ébren tart.

Ujjaim tétovázva pötyögik be a betűket, míg végül az áll az ablakban: „Mikor fogok meghalni?”

És leütöm az Entert.

Nyolcszázharmincegy millió találat. Rákattintok az elsőre. Kérdéseket tesz fel. Hány éves vagyok? Cigizek-e. Mekkora a súlyom? Mennyit tornázok?

Arra se veszem a fáradságot, hogy végigválaszolgassam. Az ilyen oldalak nem tudnak a váratlan eseményekről, és nem is számolnak velük. Nem tudnak a bombáról, a tűzvészről vagy az árvízről. Nem tudják, mi fog történni Londonban alig pár hét múlva. Nem tudják, hogy egy eszelős alak késsel a kezében még az előtt elkap-e.

És én sem tudom.

SARAH

Egy kicsit rosszul érzem magam egész nap, egy kicsit feszengek. Aztán valamikor, nem is tudom, pontosan mikor, ráébredek, hogy ez a különös, kellemetlen érzés hullámokban tör rám, nagyjából olyan tízpercenként, és most már nem csupán valami kis nyilallás, hanem határozottan fájdalom. Minden alkalommal bekeményedik a gyomrom, az izmok úgy megfeszülnek, mint az ökölbe szorított kéz.

Senki más nincs a házban.

A francba. A francba! Ez nem lehet igaz! Nem tudom, pontosan hányadik hétnél tartok, de még messze vagyok a kilenc hónaptól, nem? Még nem állok készen. Előkeresem a könyvem, ijedten lapozva keresgélek. „Vajúdás és szülés”. Óh, istenem, miért nem olvastam át ezt alaposabban? Mindenfélét ír légzéstechnikáról, mozgásokról és pozitúrákról. A szavak táncolnak és összerosódnak a szemem előtt, azután újabb összehúzódás veszi kezdetét.

Mozogj tovább! Mozogj tovább! Próbálok körbe-körbe lépegetni a felső emeleten, ám amikor újabb fájás kezdődik, az szó szerint megbénít.

A falba kapaszkodók, és próbálok lélegezni.

Két hullám között nem bírom féken tartani a feltörő pánikot. Sírok és nyögdecselek, olyan hangok törnek elő belőlem, amik felett nincs semmi uralmam.

Ennek nem így kellene történnie. Nem akartam doktort és kórházat, de azért azt hittem, lesznek mások is körülöttem. Azt gondoltam, Vinny itt lesz mellettem. A lépcsőfordulóban vagyok, amikor elfolyik a magzatvíz. Nem dől vastag sugárban, csak egy kis csermely csorog végig a lábamon. *Összepisitem magam* – gondolom. *Remek.* Ám amikor megpróbálom elállítani a csorgást, semmi nem történik, a folyadék csak jön tovább, és csak jön. Vér keveredik benne. Ez nem jó jel, ez csak valami rosszat jelenthet, ugye?

Bejutok valahogy a fürdőszobába. A zaj, a saját zajom hangosabb odabent, visszhangosan verődik vissza a csempézett falakról. Ráülök a vécére,

hagyom, hogy a cucc maradéka kicsorogjon. Úgy érzem, örökké el bírnék ott ücsörögni, de aztán kényszerítem magam, hogy felkeljek. Mégsem hagyhatom, hogy egy toalettben szülessen meg a gyermekem!

A kagylóba kapaszkodók, nekitámasztom a testem a kín ellen. Kezd teljesen eluralkodni rajtam, nincs időm pihenni. Menekülni akarok előle, de nincs hová. Oldalra hajolok, és beleokádok a vécécsészébe, kétszer, háromszor is öklendezek, majd erőtlenül a padlóra csúszok.

A zajok, amiket kiadok, egyre állatiasabbak – mély hörgések és morgások.

Belém hasít, hogy meg is halhatok itt. Ha a kín nem hagy alább hamarosan, bele fogok pusztulni, de még csak nem is érdekel. Csak azt akarom, hogy hagyja már abba. Szűnjön már meg végre. A fájdalom szétsugárzik a gyomromban, a hátamban, és lefelé nyomul a fenekembe. Ketté fogok hasadni, és elvérzek.

Elpusztulok a fürdőszoba padlóján, mint valami rossz narkós, de az is rendben van. Bármilyen jobb, mint ez, ez a pokoli kínszenvedés. Készen állok!

Vinny talál ránk. Még mindig a fürdőszoba padlóján fekszünk. Sikerült elérnem valami törülközőket, amiket pléd gyanánt magunkra terítettem. Tudjátok, aggódtam, ki ne hűljön, az én kicsikém. Szorosan magamhoz öleltem, a bőrünk egymáshoz simult, hogy kapjon a testem melegéből. Egy picit sírdogált, de hamarosan abbahagyta, azután rám nézett, azzal a nagy, gyönyörű, búzavirágkék szemével, és én megpusziltam őt, a drága arcocskáját, a pinduri kis kezét.

Az én lányom. Az én pici tündérekém.

Mia.

ADAM

- Mersz vagy felelsz? Ilyen egyszerű.
- Nem akarok ilyet játszani.
- Akkor, miért vagy itt?
- Azt akarom, hogy szállj le rólam. Azt akarom, hogy hagyj békén engem és a dédit.
- Ez a te dédanyád elég sok időt tölt otthon, igaz? Csak ücsörög azon a konyhaszéken. Nem sokat mozog. Mondhatni, ülő célpont.
- A ház végében van egy ablak. A birtok a fal másik oldalán kezdődik. Több száz ablak, ami mind mifelénk néz. És minden nap bedobnak egy üzenetet a postaládánkba.
- Pont ezt akarom leállítani. Ezeket az ostoba fenyegetéseket. Neki semmi köze az egészhez. Ez a mi kettőnk dolga. Rajta hát, küzdjünk meg becsületesen.
- Szavaim bátrabban csengenek, mint ahogy érzem magam, de az olyan emberekkel, mint Junior, így kell bánni. Kereken meg kell nekik mondani a tutit.
- Harcolok veled, ha szeretnéd, de előbb válaszokat akarok. Tudni akarom, miért bámulsz az emberekre. Tudni akarom, mit irkálsz a füzetedbe. Tudni akarom, miért írtad azokat a dolgokat rólam.
- Igazán?
- Igazán.
- És mit kapok érte cserébe?
- Visszahívom a srácokat. Többé nem figyeljük a házatokat és nem zaklatunk titeket.
- Miért hinnék neked? Nyilvánvalóan élvezed a dolgot.
- Élvezem?? Nézni, ahogy a mami halálra cigizi magát? Öregem, inkább nézném, ahogy nő a fű.
- Akkor, a szavadat adod?

– Igen, öregem, a szavamat adom.

A többiek minket figyelnek. Vibrál némi feszültség a levegőben, nem tudják, hogy fog elsülni a dolog, és szemlátomást készek rám vetni magukat, ha csak egy rossz mozdulatot teszek.

– Ülünk le! – mondom Juniornak. – Beszéljünk nyíltan, mint férfi a férfival!

Egy régi raktárépületben vagyunk. Az egyik sarkában tüzet raktak, és ládákat húztak köré. Leülünk, egymástól egyméternyire. A lobogó lángok tükröződnek a szemében, ahogy előrehajol.

– Mondd hát el, mik ezek a hazugságok, amiket összeirkálsz?

Nem szabad elárulnod. Soha, senkinek! De talán Juniornak elmondhatom. Úgysem fogja elhinni, és nem oszt, nem szoroz neki, nem vár rá több hónapnyi agónia, nem úgy, mint anyura, mert ez az utolsó napja.

Veszek egy mély lélegzetet.

– Amikor az emberekre nézek, látok egy számot. Ez a haláluk napjának dátuma. Tudom, agyrémnek hangzik, de attól még igaz. Mindig is láttam a számokat. Semmit nem tehetek ellene.

– Szóval, azt mondd, látod az én számomat is? – Belemegy a játékba, próbálja elhíttetni velem, hogy tényleg hisz nekem.

– Aha.

– És leírtad, a füzetedbe. Ez az a szám, amit láttam?

– Aha.

– A mai nap.

Elhallgatok. Este fél tíz van, sötét és hideg. Az eső dobol a hullámpala tetőn. Legfeljebb két és fél órája maradt hátra. Nem tűnik valószínűnek. Mindhárom cimborája itt van vele. Ők négyen vannak, én pedig egyedül.

Körbenéz maga körül, és széttárja a karját.

– Hol van hát, öregem? Hogy fog megtörténni?

Ez hátborzongató. Beteges.

– Hogy történik, Adam? Olvastam, amit írtál. Lesz egy kés, és vér. Ki lesz az? Nincs itt senki más, csak mi. És senki nem akar velem harcolni, csak te.

Te vagy az? Meg fogsz ölni?

Eleinte gúnyolódik velem, de aztán elkomolyodik a hangja. Elővillan a nyelve, megnyalja ajkát, és a szemében más is csillog a száma mellett. Fél. Talán éppen úgy fél, mint én.

Nem akarom, hogy én legyek az. Nem kedvelem a fickót. Igazi féreg, és azt akarom, hogy szálljon le rólam, de nem kívánom a halálát: nem akarom megölni, sem őt, sem senki mást.

Azt szeretném, álljon meg az óra. Dermedjen meg az idő. Azt akarom, hogy tűnjenek el a számok. A tűzből áradó forróság égeti az arcom. Valaki behajít a közepébe egy deszkát. Vörösen izzó hamu száll fel körülötte, ezernyi fényes szikrát küldve a sötétségbe.

– Megyek – állok talpra. – Junior, azért jöttem, hogy megverekedjek veled, de nem akarok harcolni. Elmondtam neked az igazságot, az én igazságomat, úgyszólván most már békén hagyhatsz. Ez volt az egyezségünk. Igaz?

Int a többieknek, mire mind rám vetik magukat: hátulról megragadnak, hátracsavarják a karomat.

– Állom a szavam. Békén hagyom a dédidet. De ne hidd, hogy csak úgy elsétálhatsz innen. Azt mondtad, verekedni jöttél, hát megverekszem veled, becsületesen. Motozzátok meg!

Kirúgok a lábammal, de ez persze nem tartja őket távol. Kezek paskolnak végig, benyúlkálnak a zsebembe. Naná, hogy megtalálják a pengémet. Nem rejtettem el – a kezem ügyében tartottam, az övembe tűzve, hogy érte nyúlhassak, ha kell.

– Kést hoztál magaddal.

– Csak önvédelemből, öregem.

– Én fegyvertelen vagyok – tartja fel a kezét.

– Nem hiszek neked.

Nem lehetek én az egyetlen, aki kést hozott magával. Kifordítja a zsebeit, és széttárja a kabátját, hogy megmutassa, semmi nincs ott. A francba! Az egyetlen szűrő fegyver, ami itt van, az enyém. Most pedig teljesen védtelen maradtam.

– Azért jöttél, hogy használd ellenem. Azért jöttél, hogy meggyilkolj. – Közelebb lép, ujjával a mellkasomba bök. – Hát, pedig én nem adom be a kulcsot. Engem nem kapsz el. Holnap meg kell keresned a noteszodat, és ki kell húznod belőle a számomat, mert ma már egy tapodtat se mozdulok innét. Tévedtél, öregem!

Keményen a gyomromba vág.

– Az egyetlen, aki bajban van ma este, az te vagy, lúzerkém!

Bevisz még egy ütést, ezúttal a bordáim közé. Aztán még egyet és még egyet. Próbálnék bátran szembeszállni vele, de így, hogy a kezeim hátra vannak feszítve, semmi esélyem. Most a fejemet üti. Felhasad a szám, és vér csöpög a földre. A vér szaga csak még mélyebbre taszít ebbe a rémálomba.

– Elég lesz, Junior, azt mondtad, fair play lesz – szól valaki; az, aki megmotozott.

– Pofa be!

– Megkapta a magáét, csak nézz rá!

– Azt mondtam, pofa be, baszd meg!

– Különben mi lesz?

Csak félig-meddig hallom, amit beszélnek. A fejem előrebecsaklott, lábaim pedig mintha nem is volnának. Ha a többiek nem tartanának, már a földön hevernék kiterülve.

Junior nem hagyja abba. Egészen belelendül. Még több ütés a gyomromba, és vért hányok fel. Meg fog ölni. Nem kell neki kés hozzá – az ökke elvégzi, amit kell.

– Hagyd békén!

Újabb ütés.

– Mondom, hagyd békén!

Már nem látok semmit. A látómezőm vérvörösre vált. Előre csüngök, aztán egyszerre zuhanok. Egy ordítás, egy dühödt jajdulás, és valaki vállon taszít, én pedig oldalra esek. Aztán vad morranások, csoszogó lábak, kiáltások, artikulátlan hangok, és a lehunytt szemhéjam mögötti tér vörösről feketére vált.

A tűz felszisszen, ahogy belezuhanok. A karom és lábam nem engedelmeskedik. Nem tudom odébb lökni magam. Kényszerítem a szemem, hogy nyíljon ki, és látom, hogy izzó hamudarabok záporoznak felfelé: apró kis fényszikrák vándorolnak körülöttem, föl, föl, egyre följebb. A lángokon át egy penge villanását látom, a meglepetést Junior tekintetében, és azt, hogy a száma pislákolni kezd, mint egy villogó neonreklám.

Bekapcsol, kihuny. Be, ki, be. Ki.

Valaki felordít.

A lángok az arcomat nyaldossák, megtöltik orrjárataimat az égő hús bűzével.

Valaki ordít.

Én vagyok az.

SARAH

Az első néhány nap nyugodt, tejes ködben telik. Ha felsír, megszoptom. Meg kell acéloznom magam, hogy képes legyek rá, mert pokolian fáj, amikor szívni kezdi a tejet, azonban pár másodperc múlva a fájdalom enyhül, a tej pedig csodákat művel – vele és velem is. Szinte megrészegül tőle: meleg lesz, pityókás és boldog. Az egész teste elernyed, karjait a teste mellé csapja és egyedül a füle moccan előre-hátra, ahogy állkapcsa ritmikusan mozog – szív, szív, szív, nyel. Szív, szív, szív, nyel. Engem pedig beszív egy puha, meleg, tejillatú álmovilág, ahol nincs semmi és senki más, csak ő meg én.

Nem tudtam, hogy ilyen lesz. Hogy is tudhattam volna? Hogy ennyire hiánytalanul és tökéletesen lehet szeretni valakit a legelső pillanattól fogva, hogy megláttam.

Mert így van. Szeretem őt. A részem volt, most pedig különálló lény – egy külön személy, és én szeretem őt. Korábban gyűlöltem az életem, mindenestül. Gyűlöltem önmagam lenni. Ennek azonban vége; hogy ki voltam, és hogy jutottam ide, mindez már a múlt. Új valakivé akartam válni, új „én”-t szerettem volna. És íme, megkaptam. Most már Mia anyukája vagyok.

ADAM

Olyan vagyok, mint egy hóember, akit kinn felejtettek a napon. Az arcom egyik oldalán minden szétolvadt. Az élek eltűntek. Elvesztek a részletek. Amikor először meglátom magam a tükörben, nem sírok. Csak meredten bámulok, és próbálom felfedezni korábbi önmagam ebben az arcban. Elfordulok, majd újra visszanezdek, azt remélve, hogy más lesz, amikor újra megpillantom magam – azt remélem, hogy valami csoda történik és ismét „normális” leszek.

De nincsenek csodák. A tűz összeégetett, és sebhelyes lettem. És mindig az is maradok.

A rendőrség jön, mindenféle kérdéseket tesznek fel. De nem beszélek. Lehunyom a szemem. Összeszorítom a szám. És elmennek. A függönyt behúзва hagyom az ágyam körül. Nem akarok látni senkit, és nem akarom, hogy bárki is így lásson. Amikor bejönnek a nővérek, nem nézek rájuk. Most épp semmi szükségem rá, hogy bárki számát meglássam. Ez pár hétig működik is, ám az egyik nap egy ápolónő nem jól húzza el a függönyöm, és most a szomszédos ágyban fekvő fiú engem bámul a résen át, amikor a tükröt az arcom elé emelem. Fiatalabb nálam, olyan tizenegy lehet, egy sápadt, kopasz kis kölyök. Ismerem ezt a tekintetet. Kemózzák, mint anno anyut.

Elkapom a pillantását, ám ahelyett, hogy zavarba jönne és elfordulna, egyenesen rám szegezi a tekintetét, és azt kérdezi:

– Mi történt veled?

Nem akarok beszélgetni vele. Nem akarok beszélni senkivel, de különösen nem egy újabb huszonhetessel. Mert hogy ő is az. Itt van, szemgolyóig telegyógyszerezve, közben meg a száma elárulja nekem, hogy pár héten belül ugyanúgy el lesz ő is törölve, mint a többiek. Úgy teszek, mintha nem hallottam volna a kérdést, de megismétli, immár hangosabban.

– Mi történt veled? Úgy fest, mint valami égési sérülés. – Nem adja fel.

– Beleestem a tűzbe – felelem végül. *Tessék, elárultam. Akkor most fogd be végre, és hagyd békén!* Bólint.

– Wesley vagyok – folytatja. – Rákos, mint amott Jaké, de ő veserákos, én meg leukémiás vagyok. A véremlen van.

Amikor nem mondok semmit, ezt egyfajta invitációnak veszi, és mire észbe kapnék, már el is húzza a saját függönyét, kicsusszan az ágyából, félrehajtja az én függönyömet, és felül a matracom szélére.

– Az ott Cári – mondja halkan, és fejével a szemközti ágyban fekvő srác felé biccent; mindkét lába begipszelve és felvonva.

– Autóbaleset – suttogja. – Elvesztette az édesapját és a bátyját.

– A francba!

– Ja! – Cári felénk néz, de nem igazán lát minket. A tekintete tompa és üveges, de így is elkapom a számát. Holnap távozik.

– Nagyon beteg, öregem. Komolyan, súlyos beteg – suttogom Wesley-nek.

– Nem – rázza meg a fejét. – Súlyosnak tűnik, de már sokkal jobban van, mint korábban. Már csak a lába törött, de a többi része okés. – Wesley nyilván kihallgatta a doktorokat, de azok tévednek. A számok nem változnak. Nem hazudnak. Én csak tudom.

Délután meglátogat a dédi.

– Dédi, ki kell vinned innen.

– Kezd agyadra menni a bezártság? Nem hibáztatlak érte. – Hozott nekem egy zacskó mentolos cukorkát, és most rágcsálva turkál benne.

– Kikészítenek – lehalkítom a hangom, odaintem, ő pedig közelebb hajol hozzám. – A számok, dédi. A számok. Néhánynak a bent fekvők közül már nincs sok hátra – suttogom.

Ekkor abbahagyja a rágást, és egyenesen a szemembe néz.

– Az a fiú ott, a felemelt lábakkal. Holnap beadja a kulcsot, de senki más nem tud róla. Azt hiszik, rendben van. Alig foglalkoznak vele.

– Biztos vagy benne?

– Persze, hogy biztos vagyok. Nem mondanám, ha nem tudnám.

– El kellene mondanod valakinek.

– Valóban?

– Talán...

– Fabatkát se érne, dédi. Semmin nem változtatna, ahogy semmin nem változtatott anyu és Junior esetében sem.

– Talán ezúttal másképp történne.

– Dédi, egész életemben ezt láttam. A számok nem változnak. Meghalhattam volna abban a tűzben, de nem tettem, mert nem az volt az én napom. Juniort pedig csak megkarcolhatta volna az a penge, de nem így lett. Simán végzett vele. Láttam a számát. Le volt fixálva. Senki nem változtathatott rajta.

– De ettől még nem kellene abba hagynunk a próbálkozást... Beszélék a személyzettel. Amúgy is ki kell, hogy vigyünk innen. Nem hiszem, hogy jót tenne neked ez a környezet.

Feláll, és megy, hogy keressen valakit, akivel beszélhet. Magával viszi a zacskó cukorkát is.

Aznap este, amikor az ügyeletes nővér tesz egy utolsó ellenőrző kört lámpaoltás előtt, megállítom.

– Kérem, ellenőrizné Carl-t?

– Persze – feleli. – Mindenkit ellenőrzök.

– De megtenné, hogy többször is ránéz? Ma éjjel.

Úgy mered rám, mintha nem volna ki mind a négy kerekem, azután kisimítja a lábam fölött a takarót. – Ne aggódj miatta! Semmi baja.

Égve hagyom a kislámpámat, amikor a kórtermi lámpák kialszanak, és felülök. Ígéretet teszek magamnak, hogy figyelni fogok rá, és ha látok vagy hallok bármi rendelleneset, azonnal bekapcsolom a riasztót. Amikor érzem, hogy kezdek elálmosodni, jól megcsípem magam. Ez egy-két percre magamhoz térít, de aztán érzem, hogy visszasüllyedek, és nem bírok ébren maradni.

A következő dolog, amire eszmélek, hogy ég a mennyezeti lámpa, és egy egész seregnyi személyzet sürgölődik a szemben lévő ágy körül. Egyikük gyors mozdulattal berántja a függönyt.

– Mi az? Mi történik? – kiáltom, de senki nem figyel rám. Wesley és Jaké még mindig alszanak, a tőlük alig pár méterre zajló lázas tevékenység ellenére, és mindenki más Carlra összpontosít.

Később az egész személyzet mélyen hallgat a történekről. Még Wesley-nek sem sikerül kiderítenie, mi történt.

– Valami rosszul sült el – mondja. – Valaki bakot lőtt, hibázott, és próbálják eltussolni; máskülönben elmondanák.

Amit nem tud, az az, amit én láttam, miközben Cárion dolgoztak, igyekezővén megmenteni őt: a függöny alatt egyre nagyobb tócsába gyűlő vért, a nagy zűrzavarban a padlón ide-oda rugdosott fémollókat. Felteszem, Cári megtalálta a saját hazavezető útját.

Egész nap ez jár a fejemben. Semmi másra nem tudok gondolni. Eta ébren tudtam volna maradni, hamarabb bekapcsolhattam volna a riasztót. Talán megmenthették volna. Tudtam, hogy valami történni fog – rá kellett volna vennem őket, hogy komolyan vegyenek. Az én hibám.

Most üres tér tátong, ahol eddig az ágya állt. Felkelek a sajátomból és odamegyek. – Sajnálom, haver – mormolom. – Cserbenhagytalak.

Azon gondolkozók, hogy dédinek igaza volt. *Ha elég elszántan próbálsz, talán képes leszel megváltoztatni a számokat.* Ha ébren maradtam volna, ha láttam volna, mire készül, minden másképp történhetett volna. Most az összes huszonhetesre gondolok. Ők még élnek, ott vannak valahol odakint.

Ha figyelmeztetem az embereket, ha elég hangosan hallatom a hangom, talán nem hálnak meg ezrek vagy tízezrek. Talán megmenthetem őket, vagy legalább néhányat közülük. Még ha csak egy párat sikerül megmentenem, az is több a semminél, nem igaz?

Már nincs sok hátra addig, úgyhogy jobban teszem, ha máris elkezdek beszélni róla az embereknek.

De hogyan vegyem rá őket, hogy odafigyeljenek rám?

És mit fogok mondani nekik?

SARAH

Egyre csak sír. Nem akarja abbahagyni.

Derült égből indul, egyik este egyszer csak rákezd. A szoptatás nem segít. Ha tisztába teszem, az sem változtat a helyzeten. Fölveszem, a vállamra fektetem, fel-alá sétálok vele a szobában. Több órányinak tűnő kimerítő járkálás után kiájul a puszta kimerültségtől.

Berakom őt a fiókba, amit kiságnak használok, aztán bezuhanok az ágyba. A sírása hangja még mindig itt cseng a fülemben, vég nélküli visszhangként verődik ide-oda a falakról. Összegömbölyödöm, és a fülemben tapasztom a kezem, megpróbálva megszüntetni a zajt. Azt hiszem, egy picit ki is ájulok, de nem tudom, mennyi időre. Csak azt tudom, hogy a sírása mélyen benyúl az álmomba, és a felszínre rángat. Automatikusan lenyúlok érte. A bőre tűzforró, és izzadságtól ragad.

Végigpróbálok mindent, amit csak tudok: megetetem, átöltöztetem, énekelek neki, sétálok vele. És ő csak sír és sír és egyre csak sír.

Vinny kopog az ajtón, és belép.

– Jól vagy? Láttam, hogy ég a villanyod. Meg persze hallottalak is. Hoztam egy csésze teát.

– Mennyi az idő?

– Öt felé jár.

– Hajnali?

– Ja.

– Nem tudom elhallgattatni, Vin. Nem akarja abbahagyni a sírást. – A hangom vékony és reszketeg.

– Add ide nekem! Majd én fogom, amíg megiszod a teád. Lássuk, mit tehetünk.

Átveszi tőlem.

– Jézusom, Sarah, hiszen tűzforró!

– Tudom, Vin. Mondd, mihez kezdjek most? Mit tegyek?

– Jobb lesz, ha bevisszük az ambulanciára, a kórházba.

– Azt nem tehetem. Kérnék a személyimet, a címemet, mindent.

– Akkor is el kell vinnünk valahová. Nem hagyhatjuk így itt. Csak tégy úgy, mintha otthon felejtetted volna a kártyádat, és diktálj be valami álnevet! Minden rendben lesz. Csak ránéznek, és ellátják... Picur még, és szüksége van a segítségükre, ez nyilvánvaló lesz a számukra. Gyerünk! Kapjál fel valami ruhát! Addig megkeresem a slusszkulcsot.

Mia számára nincs gyerekülés, így inkább hátra ülök, és magamhoz ölelem.

– Vezess lassan! – kérem.

– Persze. A kórház egy fényes, fehér épület. Hetek óta alig hagytam el a házat, és most teljesen lehengerlő érzés itt lenni. Olyan nyüzsgő, olyan hatalmas, olyan tiszta... Végignézek magamon; foltos pulcsi a pólóm fölött, és kopott mackóalsó. Zokni nuku, papucsba dugott pucér láb. Úgy festek, mint egy hajléktalan.

– Neved?

– Sally Harrison.

– A személyidet, légy szíves!

– Ó, istenem, otthon felejtettem. Úgy rohantunk...

A recepciós rám néz, és felvonja a fél szemöldökét.

– Nincs mikrochiped?

– Nincs.

– És a kisbabának?

– Neki sincs.

ID nélkül visszautasíthatják az ellátást. Ránézek, és azon tűnődök, ő vajon merre hajlik.

– Kérem szépen!

A szemöldöke még magasabbra szökik, ám azután csak sóhajt egyet, és további részleteket kérdez. Hamis lakcímet és telefonszámot adok meg, és mindent olyan pontosan elmondok Mia tüneteiről, amennyire csak tudom.

Csak húsz percet kell várnunk, majd egy nővér a vizsgálósobába kísér minket. Odabent csatlakozik hozzánk egy doktornő – fiatal még, de máris

szürke karikák díszlenek a szeme alatt, és szőke tincsei rakoncátlanul kibomlanak becsurkázott hajából.

– Lássuk ezt a kis hölgyet!

Lefektetik őt egy haltárolószerű műanyagtartályba terített fehér matracra, és gyengéden levetkőztetik.

– Mióta lázas?

– Nagyjából tizenkét órája. Azóta sír, kisebb megszakításokkal.

– Rendesen eszik?

– Nem, amióta sírni kezdett.

Minden porcikáját tüzetesen megvizsgálják, a szemét, fülét és száját, és finoman megmozgatják a kezét és lábát.

– Van egy kis fertőzése a köldökzsinór csonkja körül. Látod? Itt, bepirosodott és meg is duzzadt.

Amikor a doktornő felhívja rá a figyelmemet, egészen nyilvánvaló. A bőre felpuffadt és méregvörös a pociján, a köldökcsont maradványa körül. Istenem, hogy nem vettem észre? Miféle anya vagyok én? Azért sír, mert fáj neki.

– Máris adunk neki egy kis antibiotikumot. – Mire észbe kapok, már is beinjekciónak valamit a lábába. Azután elővesz egy újabb fecskendőt a celofáncsomagolásából.

– Ugye, még nincs benne mikrochip?

– Nem, de...

– Kötelező előírás. – A tekintete rám villan, és tudom, hasztalan minden ellenkezés. De még ha szeretnék is, már késő. A tú beszúrva, az anyag befecskendezve.

– Majd az osztályon felvesszük az adatait.

– Az osztályon?

– Óvatosnak kell lennünk az ilyen hasi fertőzésekkel. Esetenként tetanuszhoz vezethetnek, ezért ma bent kell tartanunk, hogy lássuk, hogyan reagál a kezelésre.

Benttartani?

– Nem adhatna neki egyszerűen valami gyógyszert? Nem akarnánk maradni. Dolgunk van...

– Megfigyelés alatt kell tartanunk. A tetanusz rendkívül veszélyes lehet egy ilyen kicsi babának. Ezt nem kockáztathatjuk meg. Egyébként meg te is úgy festesz, mint akire ráfér a pihenés. Mindketten befekhetek mára a gyermekosztályra. Ha szeretnéd, külön szobát kérek nektek.

Úgy érzem, a dolgok teljesen kicsúsznak az irányításom alól. Most itt tartják, és nem engedik ki. A kezükben van. Bechipezték. Már a gondolattól elfog az émelygés, hogy a testébe beépül valami mikroíz. Ezt nem akartam neki. Nem akartam, hogy egész életére megjelöljék, felcímkézzék és tetszés szerint nyomon követhessék.

De ha kitartok a történetem mellett – otthon felejtett személyi, álnév, hamis lakcím –, talán biztonságban leszünk itt, nem? Újra Mia pocijára pillantok, a fényes, feszülő gyulladt bőrre, és tudom, hogy nincs más választásom.

ADAM

Nem hajlandók elbocsátani, de akkor is elmegyek. Nem maradhatok itt tovább. Attól bediliznék. A dédi behoz nekem valami tiszta ruhát, és amíg a nővérke elmagyarázza neki, hogyan ápolja az arcomat, felöltözöm. Azután ideje indulnunk.

Wesley épp a hányós lavór fölé hajol, amikor odamegyek, hogy elbúcsúzzam tőle. Fölemeli az egyik kezét, de nem szól semmit.

– Kitartás, Wes! – biztatom. Szeretném elmondani neki, hogy hagyja abba a kemót, és élvezze ki, ami ideje még maradt. Végére is, huszonhetes ő is, vagyis alig egy bő hete van hátra. Ám azután arra gondolok, hogy megpróbálom mindezt megváltoztatni, ezt az egész kilátástalan helyzetet a huszonhetesek számára, így hát végül lehet, hogy mégis szüksége lesz arra a kemóra – talán nyer vele magának némi időt.

Elnémulok, ahogy végiglépkedek a kórtermen. Nem tudok nem odapillantani a helyre, ahol Cári ágya állt. Most valaki más fekszik ott, és hamarosan az én helyemre is kerül új beteg. Ez itt a betegek, sérültek és lábadozók véget nem érő futószalagja: némelyikük jobban lesz, mások nem; de súlyos, sötét felhő telepszik rám, ahogy Carlra gondolok. Még mindig úgy érzem, hogy a halála az én hibám. Mindössze ébren kellett volna maradnom. Én pedig cserbenhagytam őt.

– Mi emészt így? Azt hittem, távozni akarsz – csodálkozik dédi.

– Semmi. Csak... ez a hely.

Arra néz, amerre én.

– Te megtettél minden tőled telhetőt – mondja a gondolataimban olvasva. – Ahogy én is.

– Nem próbáltam elég erősen.

– Hagyd abba az önostorozást! Gyerünk, menjünk innen.

Meglepően nehéz járnom. Tizenhét napja vagyok itt, és a lábaim lekapcsoltak: teljesen elszoktak a mozgástól. A rohadt folyosók meg mintha vég nélkül futnának.

– Itt balra lesz egy buszmegálló. Adam? Adam...

A hangja elenyészik, míg végül már semmit nem hallok. A parkolóban egy lány száll be egy viharvert, régi kocsiba. A vállán hosszú kabát lóg, így nem látni a karját. Egy magas, cingár pasi segít neki. A lány felém eső oldalán áll, így ő szinte végig takarásban marad, de elég egyetlen pillantást vetni rá, hogy tudjam.

Sarah az.

Megváltoztatta a haját, félig le is borotválta, de mégis, ő az! Istenem, ő az!

Úgy állok ott, mint valami idióta, és figyelem, ahogy befészkelem magát a hátsó ülésre. A pasi becsukja neki az ajtót, és körbemegy a vezetőüléshez; és ekkor mintha egyszeriben magamhoz térnék. Elmegy! Fél perc, és már itt sem lesz. Mihez kezdjek most?

– Adam? Hova a csudába...

A parkoló felé indulok, aztán futni kezdek. Már be is indította a motort, elindulnak. A sorompónál még elénk vágatnak. Ott úgyis meg kell állniuk, hogy kihajthassanak. A kocsit lassan gurul, és pont előttük érek oda. Intek a sofőrnek, hogy álljon meg. Nyugtalanok tűnik, de egyébként is meg kellene állnia. Lelassít, letekeríti az utasablakot és kihajol.

– Jól vagy, haver?

Bekémlelek az utastérbe. Az első ülés fejtámlája eltakarja előlem a kilátást.

– Én csak... csak szerettem volna... Sarah?

Oldalra mozdul, és végre meglátom az arcát. Igen, egyértelműen ő az! Az arc, amit azóta is folyton itt hordok a fejemben, amivel fekszek, és amivel kelek. Elakad a lélegzete, és eltátja a száját; és ekkor belém hasít, milyen lett az arcom, és milyen sokkoló lehet neki, hogy így lát viszont.

Felemelem a kezem, hogy eltakarjam a hegeket.

– Nem olyan rossz, mint ahogy kinéz... – kezdem, ő azonban elfordul, és sikoltozni kezd.

– Húzzunk innen, Vinny! Indulj! Indulj már!

– Sarah!

A kerekek megcsikordulnak az aszfalton, ahogy a Vinnynek nevezett srác beletapos a gázba, és a kocsi előrelődül néhány métert. A komótosan mozduló sorompó szerencsére megakasztja őket. Ráteszem a kezem a kocsira, és a hátsó ablak felé hajolok. Sarah még mindig kiabál, ám amikor meglát, elnémul, és elhúzódik előlem.

Abban a pillanatban, hogy a sorompó emelkedni kezd, Vinny gázt ad és elhúznak. A kocsi fémkasznija kicsusszan az ujjaim alól, és én ott állok, kábán a döbbenettől. Ez most olyan volt, mint amikor először meglátott, csak még sokkal rosszabb. Miért fél tőlem ennyire? Kicsoda ő valójában, és vajon mit gondol, én ki vagyok?

– Adam!

Hátrafordulok. Dédi áll a járdán, és engem figyel. Lassan visszakullogok hozzá.

– Ki a csuda volt az?

– Egy lány, akit ismerek.

– Mi van vele?

– Gyűlöl engem. Félt tőlem.

Az arca elsötétül.

– Félt? Mit tettél vele?

– Az égvilágon semmit. Szerintem tud, vagy legalábbis tudni vél valamit rólam.

– Az emberek pletykáltak? Sztorikat meséltek?

– Nem, semmi ilyesmi. Már akkor ilyen volt velem, amikor legelőször találkoztunk, az első nap a suliban. – Azután leesik a tantusz, és amikor hangosan kimondom, teljesen igaznak cseng az ötlet. – Ő is más. Olyan, mint te meg én! Te aurákat látsz, én számokat. Neki is van valami képessége. Tud valamit.

A dédi nem nevet. Nem hiszi, hogy bediliztem.

Benyúl a táskájába, előhalászik egy szál cigit, majd meggyújtja, mélyen beleszív, kifújja a füstöt egy jelzőtábla felé, amelyen az áll: „A kórház egész területén TILOS a dohányzás. A szabályszegők büntetése 200 Euró.”

– Akkor jobb, ha megtalálod, fiacskám – feleli. – Elő kell kerítened ezt a lányt, és ki kell szedned belőle, hogy mit tud.

SARAH

Ő volt az!

És az arca ugyanolyan volt, mint a rémálmaimban. Az egyik oldalon sebhelyes, összeolvadt.

Hogy tudhattam, hogy az ő tökéletes arca így össze fog égni? És honnan tudom, hogy újra látni fogom őt, egy másik tűzben?

Amikor a kislányom megszületett, azt hittem, talán véget érnek a rémálmok. Vele együtt kezdődtek, az első hetekkel azelőtt, hogy egyáltalán tudtam volna róla, hogy teherbe estem. Valahogy elhozta nekem őket, és azt hittem, talán az övéi; hogy amint különválnak, hátha „magával viszi” őket. Azonban nálam hagyja mindet. Aznap éjjel, amikor hazaérkezünk a kórházból, újra jön a rémálom. Ezúttal az egész várost látom: minden romokban hever, az épületek törmelékupacokká omolva, az utakon hatalmas repedések, túl nagyok, hogy át lehessen ugrani őket; mindenfelé temetetlen halottak az utcán; a roncsok és törmelékek közül kivonszolt holttestek. És én csak Miára tudok gondolni. Nincs velem. El kell jutnom hozzá valahogy.

Szándékosan felébresztem magam az álomból. Hol van? Jaj, istenem, hová lett az én kisbabám? A kezemmel vakon kinyúlok és tapogatózni kezdek. Megtalálom a feje búbját: puha és meleg. Itt van, békésen alszik a fiókjában.

Csak egy álom volt. Nem valóság.

A rémálom teli van hazugsággal. Sosem hagynám, hogy bármi miatt szem elől veszítsem Miát. Csak az elmém űz velem valami csúf tréfát. Fogja legmélyebb félelmeimet, kicsavarja és eltorzítja, majd elém veti őket.

Kivéve... Kivéve ha... A rémálom részletei, mint egy kirakó darabkái, sorra egymáshoz illeszkednek. Mia. Adam. Én.

Úgy érzem, az egészben van valami elkerülhetetlen, valami végzetes.

Nem bírom elviselni. Túlságosan magányos dolog ezzel szembesülni így, egyedül a sötétben. Újra lenyúlok, kiemelem a fiókból, és magam mellé fektetem az ágyba. Ezzel föl is ébresztem. Nem hiszem, hogy valaha is csináltam volna ilyet ezelőtt: mindig hagytam, hogy a saját ritmusában

aludjon és ébredjen. De most fent van, és nem sír. Feltámasztom a lábamra. Finoman tartom a kezét, ő pedig rámarkol az ujjamra. Hosszú ideig nézzük így egymást némán, szentől szemben.

– Nem hagylak el – mondom végül. – Ígérem, sosem hagylak el.

Várom, hogy ugyanezt visszamondja nekem. Néha úgy érzem, a szüléstől kissé bekattantam. Meglányult tőle az agyam, és elmosódtak az éles kontúrok. Ha most megszólalna, és azt mondaná, *Sosem hagylak el, anyu!*, még csak meg se lepődnék. Teljesen helyénvaló volna ez a mi kis tejillatú, álmatlan világunkban.

Nem beszél hozzám. Csak néz és néz és néz. És a szemhéja lassan, fokozatosan elnehezül. Pár percig még megrebben, kinyílik és újra lecsukódik, majd végül lehunyva marad. A száján át lélegzik, minden belégzése pompás, erőteljes, csaknem apró horkanás. Óvatosan odafektetem magam mellé a matracra.

Akármi fog is történni, bármit tartogasson számunkra a jövő, itt van nekünk, Miának és nekem a jelen pillanat: arccal olyan közel fekszünk egymáshoz, hogy szinte egymás tüdejéből lélegzünk. Igazi vigaszt nyújt nekem, hogy osztozhatok nyugodt álmában. Miénk a jelen, és pillanatnyilag ez több mint elég.

Újra álomba merülök, és ezúttal a baba sír, és én is vele sírok. Csapdába estünk, egy egész lángfal vesz körül minket. Itt fogunk meghalni, elevenen elégünk. A saját sorsom nem érdekel, de hogy Mia így vesszen el, azt nem bírom elviselni. A testemmel védelmezem, eleven pajzsként próbálom megóvni. A lángok egyre közelebb nyomulnak. Olyan nagy a forróság, hogy a ruhám a bőrömre olvad.

– Sarah! Sarah!

Valaki rázza a vállam. Ő az. Adam. Próbál mondani valamit, de körülöttünk minden összeomlik, és nem hallom őt.

– Sarah! Ébredj. Ébredj!

Kinyitom a szemem. Sikoltozok, és a kisbabám is üvölt, de a levegő hűvös, csak az arcom forró. A szobámban vagyok, a lakásban, és nem Adam, aki felébresztett, hanem Vinny.

– Felriasztottad a bébit – mondja. Fölveszem az ölembe. Szegény kicsikém! Megijesztettem őt. Kikelek az ágyból, fel-alá járkálok vele a szobában, csitítva ringatom, de mit sem használ, hát visszafekszünk, és megpróbálom megetetni. Rám cuppan, apró kezecskéi belekapaszkodnak az édes, éltető forrásba, és belefúrja arcát a mellembe. Kitörölöm a könnyet a szememből, hogy lássak, közben fokozatosan megnyugszik, ütemes szopó mozdulatai pedig engem is megnyugtатnak.

– Sarah, tenned kell valamit. Beszélned kell valakivel.

– Egy agyturkással?

– Talán.

– Meséljek neki a gyerekkoromról? Tálaljak ki?

– Miért ne? Lehet, hogy segítene.

– Nem a múltban vagyok a rémálmaimban. Hanem a jövőben.

– Micsoda?

– Arról szól, ami történni fog velünk, Miával és velem. De nem csak velünk, ez valami sokkal nagyobb dolog. Valami igazán nagy és komoly.

– Megnézhetem a képeket? Te rajzoltad őket, ugye?

Igen, valóban lerajzoltam a tapétára, amit találtam, de aztán újra föltekertem, mert látni sem bírtam az eredményt.

– Ott van – biccentek a szoba sarkába támasztott papírtekercs felé. Vinny kezdi legöngyölni, először maga elé tartja, majd rájön, milyen nagy, és a végeit a cipőmmel lesúlyozva inkább kiteríti a padlóra.

– Jesszusom! – nyögi. – Jézus Atya-gatyaisten! Ez a srác a parkolóból. Meg az épületek, meg a lángok. Jesszusom, Sarah, tudod te, mit rajzoltál?

Megrázom a fejem, és amikor ránézek, látom, hogy nagyon meg van ijedve.

– A dátum 2027. január 1. Ez van ideírva, igaz?

– Ez a dátum szerepel a rémálmaimban.

– Jesszusom! – nyögi újra.

A tenyerébe temeti és erősen megdörgöli az arcát. Amikor újra felnéz, ugyanolyan üzött, megszállott a tekintete.

– Ezt nem tarthatod meg magadnak, te csaj. Nem, ha ez a valóság. Ez a

valóság, Sarah?

– Nem tudom, Vin. Nekem elég valóságosnak tűnik. Az a srác, Adam... láttam őt a rémálmaimban, már jóval azelőtt, hogy találkoztunk volna. Akkor még nem volt ilyen heges az arca, de én láttam, és valahogy tudtam, hogy ez fog történni velem.

– A francba! Ez bizarr. Öregem, ez nagyon kemény! El kell mondanod az embereknek! Tudom is, hogy hol! Gyere, megmutatom.

– Hajnali öt van, Vin. És épp szoptatok.

Vinny belső órája sosem úgy jár, mint másoké.

– Hát akkor, majd ha abbahagyta az evést. Akkor megyünk. Megmutatom neked. És szerzek néhány flakon sprayt... Ismerek valakit, akinél lesz egy pár. Meg kell mutatnod a világnak.

– Vinny, úgy érted, fessek a falra?

– Persze, öregem.

– Nem! Az ki van zárva.

Erre elkomolyodik.

– De muszáj. Nincs választásod. El kell mondanod az embereknek.

– Fogd be! Nem kell...

– De! De igen, mert te pontosan tudod, mi ez, nem igaz?

Megrázom a fejem.

Újra a rajzomat nézi.

– Ez itt az Utolsó ítélet napja, Sarah! Lerajzoltad a kurva ítéletnapot!

ADAM

Nem akarok kimenni. Nem akarok senkivel se találkozni. A dédi naponta tízszer is fölkel a székéről, hogy megnézzen, de én nem akarok mást, csak hogy mindenki hagyjon békén.

Az egyik nap a háta mögé rejtett kézzel jön be a szobámba.

– Hoztam neked valamit – jelenti ki, azzal előhúzza egy kicsiny, négyszögletes csomagot, díszes papírba csomagolva és szalaggal átkötve.

– Mi ez?

– Igazán semmiség, csak egy kis jelképes karácsonyi ajándék. Szenteste van.

Máris? 2026. december 24-e? Már csak egy hét...

– Na, nem bontod ki? – nőgat bátorítólag.

Ujjaim ügyetlenül matatnak a ragasztószalaggal, de végül csak sikerül kibontanom. Egy csokinarancs az.

– Köszönöm! – nyögöm ki valahogy. – Én nem...

– Hagyd, nem számít. Nem is feltételeztem, hogy tudod, milyen nap van. Készítek egy kis ünnepi vacsorát, lesz benne sült hús meg minden, ha szeretnél lejönni.

– Nem, koszi. Inkább idefönt maradok.

– Hát, akkor majd fölhozom, jó? Finomnak ígérkezik, van benne egy csipet mindenkiből. Pulyka, sült kolbász, sült krumpli, dagadó, töltelék... Soha nem gondoltam, hogy ilyet is lehet kapni. Az ember csak belöki a mikroba... Bámulatos.

– Nem, koszi, semmi gond, tényleg. Nem vagyok éhes.

– Valamit enned kell, Adam. Legalább kóstold meg! Legalább ma!

– Azt mondtam, nem kérek.

– Csak legalább ma, Adam! Karácsony van...

– Dédi, ha kell valami, majd lemegyek, és kiszolgálom magam. Mintha pofon vágtam volna.

– Csak azt szeretném, hogy jól légy.

– Nézz rám! Gondolod, hogy valaha is leszek még jól? Nézd meg az arcom!

Hallom, ahogy acsarkodók, és nagyon utálok magam érte, de ki máson tölthetném ki a frusztrációm?

– Látom az arcod – feleli csendesen. – Javulni fog, idővel majd jobban néz ki, mint most.

– Nem fog javulni, te buta tehen! Ez van. Így nézek ki, most már mindig.

A zsebébe nyúl egy szál cigiért. Az egyik végét a szájába nyomja, a másik alá gyújtót tart. Fellobbantja a lángot, és a tüzet kapó papír meg az égő dohány szaga gyorsvonatként ront rám. A füst a szemembe megy, betölti az egész tudatomat, beburkol, és meggyulladok, égek, a haj sercegve megpörkölődik és rásül a fejemre, a bőröm összezsugorodik és kirepedezik.

– Hagyd abba! Takarodj innen! Kifelé! – A hangom üvöltéssé fokozódik.

Zavarodottan és döbbenten emeli rám a tekintetét, majd rémülten, ahogy felpattanok, kikapom a kezéből az égő cigarettát, a földre dobom és rátaposok.

– Adam!

– Kifelé! Tűnés! Hagyj békén, nem érted?

Erre szótlánul távozik, és én megkapom, amit akartam. Csak épp nem igazán ezt akartam – ismét teljesen egyedül vagyok, egyedül a saját tükörképemmel és a lángok, öklök, kések és Junior utolsó, döbbent arckifejezésének kavargó képeivel teli elmével. És van még egy másik kép is, ami nem hagy nyugodni. Sarah az iszonyodó rémülettel az arcán, ahogy igyekszik minél messzebb húzódni tőlem a kocsiban.

SARAH

Nem boldogulok a festékes flakonokkal. Túlságosan más, nem ehhez vagyok hozzászokva, de amint kapok néhány ecsetet, máris sínen vagyok. Először azt hittem, Vinnynek elment az esze, de már belátom, ebben tényleg lehet valami. Minden ecsetvonásom felszabadító. Úgy érzem, ezzel kiengedem magamból a rémálmot a falra, és talán így ott is marad. Rajtam kívül.

Egy alagútban vagyok, ahol az út a sínek alatt fut. Alig jár erre autó, viszont akad néhány gyalogos, akik a birtokról haladnak át itt a főútvonal felé. Ezzel együtt is, nyugodtan festhetek itt napközben. Bámulatos: az emberek megbámulnak ugyan elhaladtukban, de eddig még senki sem próbált megállítani. Talán, mert valami nagyszabásút csinállok, és azt hiszik, hivatalos a dolog; vagy lehet, hogy egyszerűen látják, mennyivel jobb lesz így, mint az üres fal.

Idejövök, amikor csak tudok; még karácsonykor is. Fura egy karácsony ez a mostani. Nincsenek díszek, nincs fa, viszont vannak ajándékok. Reggel, amikor lemegyek, egy kis műanyag tasak vár a konyhaasztalon. Benne egy doboz bonbon nekem, és egy kis gyapjúsapka Miának, az alábbi üzenettel: „Boldog karácsonyt, Vin xx”.

Szégyellem magam, mert én nem vettem neki semmit, és nincs pénzem, így mielőtt kimennék az utcára, készítek neki egy bögre teát pirítóssal, és felviszem a szobájába. Legalább ágyba kapja a reggelit, az is valami, nem? Teljesen kiütve fekszik. Először fel akarom ébreszteni, hogy lássa, mit készítettem neki, de aztán nincs hozzá szívem: csak leteszem a tálcát a matraca mellé.

Magammal viszem Miát. A régi gyerek kocsiiban fekszik, amit még Vinny szerzett neki. Soha nem hagyom ott a házban. Soha. Ne értsétek félre, ők mind rendes srácok, és sosem ártanának neki szándékosan, de akárhogy is nézzük, mégiscsak narkósok. Nem ítélek felettük – elvégre, ki a franc vagyok én, hogy bárkit is elítéljek? Csak arról van szó, hogy Mia túlságosan becses a számomra. Nem tehetem ki semmi efféle kockázatnak.

Így aztán festek, amíg csak hagyja, olykor egyszerre két-három órányit is. Kezd összeállni a kép, és én imádom. Csaknem megfeledkezek róla, hogy miről is szól ez az egész, teljesen belefeledkezem a festés fizikai aktusába, az alkotás folyamatába. Aztán amikor hátralépek, és megszemlélem a művem, magam is meglepődök. Döbbenet, mennyi benne az erőszak, a káosz, a horror. Belőlem született, a részem.

Amikor Adamot festem, akkor kezdenek elárasztani az érzelmek. Annyira nyilvánvalóan ő az: olyan érzés, mint néven nevezni, ujjal mutogatni rá és megszegényíteni. Kezdem elveszteni a fejem. Felfesthetek ide létező, valós személyeket? Szabad ilyet tennem egyáltalán? Helyes ez? De aztán azt gondolom, hogy hűnek kell maradnom önmagamhoz. Ez nemcsak valami álmom, nem fantazmagória: ez a valóság. Figyelmeztetem az embereket. Így aztán megfestem Adamot, pontosan úgy, ahogyan látom – a lángokkal teli, csodálatos szempárt; a torz, sebhelyes arcot. Majd odafestem Miát, meg a dátumot.

És egyszer csak kész, nincs tovább. Ott van minden a falon. Jó nagy lett, nem is látszik egyszerre az egész. Végig kell menni mellette, és részletenként befogadni. De ott van. A dolog, amivel oly régóta együtt élek. Kint van, bárki láthatja. Megcsináltam.

Fel-alá sétálok, figyelmesen nézelődök. Vannak részletek, amiket megváltoztatnék, részletek, amik sikerülhettek volna jobban; de most már nem kezdek el pepecselni velük. Kezd sötétedni. Szorosabban magamhoz ölelem Miát.

– Menjünk haza, kincsem. Aludjunk egy keveset.

ADAM

Órákig fekszem az ágyamon. Amikor végül sikerül elszunnyadnom, ugyanazok a gondolatok, amik ébren kínoztak, olyan rossz rémálommá alakulnak, hogy kénytelen vagyok fölébreszteni magam. Nem tudom, hol vagyok. Az ablak rossz oldalon van, az éjjeliszekrény magassága sem a megszokott. Ez itt nem Weston. Hol a pokolban vagyok? És hol van anyu?

A valóság lassan visszakúszik a fejembe, de nem hoz magával semmi vigaszt. Mert a tűz, a harc, Junior és Sarah mellett van még valami: 2027. január 1. Megint közelebb jutottunk egy nappal. Fogytán az idő. Ha tenni akarok valamit ez ügyben, azt záros határidőn belül meg kell tennem. De nem tudok tenni semmit. Semmit az égvilágon. A fenébe! Csak annyit tehetek, hogy itt fekszek, hallgatom, ahogy ketyeg az óra, hallgatom, ahogy ver a szívem, és azt kívánom, bár egymillió kilométerre lennék innen, és bár valaki egészen más volnék.

A rendőrség korán jön értem. Karácsony másnapján, reggel hatkor. Hallom, ahogy az ajtón dübögnek, és egy szempillantás alatt újra Westonban termek, és émelyegni kezd a gyomrom. Hangokat hallok – az övéket és a dédiét azután a dédi bejön a szobámba.

– Ki akarnak kérdezni, bent az őrsön. Jobb, ha felöltözöl. Én is veled megyek. Amíg ott vagyunk, átkutatják a házat. Van engedélyük, meg minden.

– A francba!

– Ne csapj nagy felhajtást, Adam! Most ne!

– De hát nem csináltam semmit!

– Tudom. Te az áldozat vagy, ezt mondtam nekik, de mégis, ott voltál, és egy kölyök meghalt, ezért hát kötelesek fölteni néhány kérdést.

Körülnézek a szobámban. Ez minden, amim van, ez a hely, a saját magam és apa holmijainak furcsa, szinte bizarr keveréke. Nem akarom, hogy bárki turkáljon itt, hogy hozzányúljon olyasmihhez, ami nem az övé.

– Gyerünk fiam, fölkelni! Pár percünk van, hogy elkészüljünk, ez minden. Ja, és a noteszod.

– Mi?

– Add ide! Nem igazán segítene, ha megtalálnák, nem igaz?

A noteszom! Benne van Junior halála, feketén-fehéren. Előre megjósolva. Elhatározva. *Kitervelve*. A dédinek igaza van. A noteszom könnyen gyilkost csinálhat belőlem.

– Elolvastad?

Megtehetete volna, legutóbb, amikor vigyázott rá helyettem.

Megrázza a fejét.

– Nem szükséges. Úgyis tudom, mi áll benne. A dátumaid, nem? A számaid.

– És ott a laptop is. Apu PC-je, meg mindaz, amit lementettem rá.

Vállat von.

– Azzal most nem tehetünk semmit.

Egymásra nézünk, és hirtelen úgy érzem, végre, hogy beszélhetek vele.

– Fenyegetőzött, dédi. De nem én öltem meg. Nem én voltam, esküszöm!

Az ujja elé emeli a kezét.

– Egy szót se szólj nekik! – suttogja. – Egy árva szót se! – Azzal fogja a noteszt, és elsiet a saját szobájába, hogy átöltözzön.

A vallatás egész nap tart.

Semmit nem mondok nekik.

– Ki volt még jelen? – *Gondolod, hogy elmondanám neked?*

– Hogy kerültél a tűzbe? – *Szerinted?*

– Láttál bárkinél kést?

Kezd nyilvánvalóvá válni a számomra, hogy nem találták meg a gyilkos fegyvert. Még mindig odakint van valahol; elrejtve, eldobva vagy valakinél.

Nincs meg a kés. Nincs tárgyi bizonyítékuk, csak neveik.

Várom, hogy végigjátsszák a szerepüket, mint valami tévés showműsorban vagy egy olcsó krimiben: hogy valaki bejöjjön, és belesuttogjon a fülébe annak, aki a kérdéseket nekem szegezi – hogy elárulja a gyilkos tippet, ami megoldaná számukra az ügyet. *Előre kitervelték. A srácot törbe csalták,*

esélye sem volt ellenük. És ott lesz az az önelégült, győztes mosoly az arcukon: „Elkaptunk, nyavalyás!” Csak épp, ez a pillanat nem jön el.

A dédi vált néhány szót az ügyéssel, aki bent ül velünk: egy fiatal nő az, sötét, komoly és összeszedett. Mindvégig elmélyülten jegyzeteket pötyög a laptopján. Azután lecsukja a laptop fedelét, és belekezd a saját kérdéseibe.

– Vád alá helyezik őt?

– Ha továbbra is bent akarják tartani, ragaszkodnom kell egy orvos jelenlétéhez; még alig jött ki a kórházból. Nos? Bent tartják?

– Aránytalanul nagy nyomást gyakorolnak rá. Hiszen még csak tizenhat éves. Ismerik a Fiatalkorúakról és a Büntetőjogi Igazságszolgáltatásról szóló 2012-es törvénymódosítást?

Nem mondhatni, hogy örülnek, de végül kegyesen beleegyeznek, hogy ma nem helyeznek vád alá, és szabadon távozhatok. Odakint a dédi kezét ráz az ügyésznővel, és oldalba böki, hogy kövessem a példáját.

– Köszönöm! – mondom, mire a nő elmosolyodik.

– Hát mégis tudsz beszélni! – állapítja meg. Átnyújtja a dédinek a névjegykártyáját. – Hívjon nyugodtan, ha szükség van rám. Ezen a számon éjjel-nappal elér.

Hazaindulunk, nem tudva, vajon mi vár majd ránk otthon. De mint kiderül, minden úgy maradt, ahogy hagytuk. Ellenőrzöm a szobám: minden oké, semmi nem hiányzik, még a komputer sem. Odalent a konyhában a dédi teavizet forral, cigire gyújt, lehámozza magáról a felsőjét, és előhúzza a noteszt.

– Nesze. Jobb lesz, ha visszaadom.

– Dédi – kezdem. – Ugye tudod, hogy sosem akartam Londonba jönni?

Résnyire húzott szemmel méreget a füstfelhőn át.

– Aha.

– Azt hiszem, jobb, ha most elhúzzuk a csíkot. London nem jó hely a számomra. Anyu is mondta, nem igaz? Nem biztonságos itt.

– Nos, tudod, ez az a pont, ahol különbözött a véleményünk. Mert szerintem te nagyon is komoly okkal vagy itt. Az ilyen időkben szükség van

olyan emberekre, mint te, akik utat tudnak mutatni a többieknek. Te is ilyen próféta vagy.

– Mint Jézus, vagy ilyesmi?

– Talán.

Érzem, hogy kicsúszik a lábam alól a talaj. Mindig tudtam, hogy a dédi csodabogár, de úgy tűnik, most tényleg kezd bedilizni.

– Fogd be! Ne légy már ilyen kibaszott hülye!

– Tessék, már megint ez a trágárság. Igazad van, nem vagy Jézus... ő sosem káromkodott volna így a dédanyjával.

– Dédi, én nem vagyok Jézus, vedd már észre! Távolról sem hasonlítok rá. Én csak... olyan... átlagos vagyok.

– Nos, mindketten tudjuk, hogy ez nem igaz.

Kis szünet következik, ahogy némán méregetjük egymást. Valóban, mindketten tisztában vagyunk vele, hogy igaza van.

– Oké, győztél, más vagyok. Látok dolgokat. De ez még nem jelenti azt, hogy meg tudom változtatni a világot.

– Valóban? Valóban nem tudod?

– Nem, dédi! Nem.

– Szerintem pedig de. És azt hiszem, meg is fogod.

– Én meg azt hiszem, ha nem húzok el Londonból, egy börtöncellában fogok megrohadni.

Ekkor az arca elé emeli a kezét.

– Ne mondd ezt! Soha ne mondj ilyet!

– Dédi, nem tudom, mi a számom. De kurva sok ember fog itt meghalni hamarosan, és talán közöttük leszek én is.

Ekkor lerogy a székébe, majd végigsimít a haján. Már jó ideje, hogy utoljára befestette, és látszik az ősz lenövés. Ez egyszer elnémul. Nem tud mit mondani. Azt gondolom, most végre sikerült megfognom. Tudom, hogy el kell tűnnöm innen, és talán sikerül rávennem, hogy velem tartson.

– Csomagoljunk be néhány holmit! Még ma éjjel indulhatunk.

Fölnéz rám a székből.

– És mi van azzal a lánnyal...?

Sarah. És a száma. A szám, ami elárulja, hogy nem börtöncellában fogom végezni. Vagy mégis?

A dédi kérdése még mindig ott függ a levegőben, amikor megszólal a csengő. Mindketten mozdulatlanra dermedünk. Az első gondolatom, hogy Sarah az. A vén boszorkány valahogy megidézte őt. A szívem hevesen kezd verni a mellkasomban. Mi van, ha tényleg ő az? Mit fogok tenni? Mit fogok mondani? A második gondolatom, hogy a zsaruk azok. Megtalálták a kést. A szívdobogásom nem lassul.

– Kinyitnád? – kérdi a dédi.

– Mittudomén – mormolom, és az ajkamba harapok.

– Nem úgy hangzik, mintha fel akarná adni, akárki is az. Gyerünk, Adam! Kíméld ezeket az öreg lábakat!

A bejárati ajtóhoz megyek. Odakint sötét van, így hát felkapcsolom a villanyt, miközben kinyitom az ajtót.

Egy fiú áll a küszöb előtt, egy szemüveges kissrác. Egy pillanatig nem tudom felidézni, hol láttam már azelőtt. Szemügyre veszi az arcomat, és zavartan elfordítja a tekintetét, de azután újra visszanéz, egyenesen a szemembe, nem a bőrömre.

– Én... sajnálom... – hebegi. Megrándul a szája széle, és végre leesik a tantusz. Nelson az, a mateklubból.

– Mit sajnálsz? – kérdem.

– A baleseted, és hogy idejöttem. Csak gondoltam, ez érdekelhet... – Azzal átnyújt egy feltekert, középen összegumizott papírlapot.

– Ez mi? – kérdezem.

– Azok a születésnapok. Ábrázoltam őket. Csak...

– Csak mi?

– Csak épp, nem születésnapok, igaz? – Az arca most már örülten rángatózik. Én pedig csak arra tudok gondolni, *Még több bizonyíték, kinyomtatva, ábrázolva, térképen feltüntetve.*

– Jobb, ha bejössz.

Kisimítjuk a papírt a kávézóasztalon. Nyugat-London térképe az, telerajzolva pöttyökkel. Olyan sűrűn állnak, hogy alig látszik alattuk a térkép.

– Azokkal az adatokkal dolgoztam, amiket adtál, habár azt hiszem, nem állnák ki a tüzetesebb vizsgálat próbáját. Mindegy, ez volt, ebből indultam ki. Előkerestem a postai irányítószámaikat, némelyiket saccolnom kellett, azután bejelöltem mindet a térképen. A különböző dátumokat különböző színnel; oldalt találod a színykulcsot. Minél nagyobb egy kör, annál több embert jelöl. Csoportokba rendeztem őket, a legkisebb pötty legfeljebb öt személyt jelöl, a következő öt és tíz közöttit, majd tíz és húsz közötti létszámot, a legnagyobb kör pedig húsznál több embert.

Feketével jelölte január elsejét, kékkel másodikét, vörössel harmadikét, és így tovább..

– És hol vagyunk mi?

Nelson egy olyan területre bök, amit masszívan beborítanak a fekete pöttyök.

– Te hol laksz, Nelson?

Újra a térképre mutat. Fekete.

Egy percreg némán ülünk, és csak nézünk. Nelson tekintete ide-oda jár köztem és a térkép között. Az arca, mint egy tébolyulté – egyik rángás követi a másikat. Végül följebb tolja az orrán a szemüveget, és kiböki végre, aminek a kimondására így fel kellett spanolnia magát.

– Adam, nem hiszem, hogy ezek születésnapok. Néhány helyen túl sok van belőlük, és annyira egyenlőtlen az eloszlásuk. Mik ezek, mondd? Mik ezek a dátumok?

Ránézek, ahogy idegesen pislog rám, az arca pedig irányíthatatlan táncot jár. Ott van a szemében. A saját száma. 202711. Ha a világot nem is tudom megmenteni, Őt talán igen. Talán a legjobb, ha az igazsággal kezdem. Megszólal egy hang a fejemben, anyu hangja, de elnémítom és bezárom elmém egy sötét szögletébe.

Aztán közbevág egy másik hang.

– Mondd el neki! Mondd el az igazat! – A dédi áll a konyhaajtóban.

– Ezek halálozási dátumok – felelem végül. – Látom őket. Hiszel nekem?

Nelson pislog és nagyot nyel. Nem tudok nem rá nézni, és a számától félni kezdek. Félek miatta és félek magam miatt is.

– Hiszek neked – feleli. – Nem értem, de hiszek neked, Adam, mert tele van vele az internet. Gyere, megmutatom.

Lehajol a szófa mellé, és előhúzza egy laptop-táskát. Kicipzárazza, az ölébe helyezi a gépet, és bekapcsolja.

– Végeztem némi kutatómunkát az első dátum, január elseje körül. Egész Nyugat-Európában vannak honlapok, amik célozgatnak rá. Bizarr dolgok a fórumokon és blogokon. Skóciában egy egész kultusz jött létre, amely az apokalipszist hirdeti elsejére. Egy szigetre költöztek, és elrejtőztek. A vezetőjük szavait egy rakás honlap idézi: „Mindannyian vétkeztünk. Eljön az ítélet napja, és az istentelenek január elsején elpusztulnak. Láttam az igazságot a szemükben.”

Behív egy oldalt.

– Jó – biccent. – Még mindig itt van.

Elmosódott képet mutat egy embergyűrű közepén álló férfiról.

– Ki ez az alak?

– Egyik honlap sem adja meg a teljes nevét. Úgy emlegetik, Micah.

Jeges borzongás fut végig a gerincemen.

– Ő is látja a számokat – jelentem ki. – Erről beszél. Így érti, amit mond.

– Rengeteg sültbolond kószál odakint. Ez mindig is így volt. Hosszú történelme van azoknak a hamis prófétáknak, akik mind a küszöbön álló világvégét hirdették, ami persze sosem jött el.

– Rólam is azt gondolod, hogy sültbolond vagyok?

Nelson egy pillanatig tétovázik. Savanyú képet vág, ahogy megrándul az arca.

– Semmi baj – biztosítom. – Nem kell válaszolnod.

– Nem, nem... – szabadkozik. – Nem hiszem, hogy az vagy. Csak... csak nem tudom megmagyarázni, amit látsz. Nem találok rá semmilyen

tudományos magyarázatot. Mégis, mii látsz?

– Még azt sem tudom, valóban látom-e azokat a számokat, vagy csak odagondolom Őket. Amikor belenézek valaki szemébe, a száma egyszerűen ott van, és kész. Ott van, és én látom és tudom. Mindig is képes voltam látni.

– És ez az a dátum, amikor az illető meghal?

– Ja. Az anyukám, más emberek... Látom a számukat. És látom a haláluk módját.

Nelson nem tudja, mit kezdjen magával, hova nézzen. Ő nem az a fajta srác, aki egyenesen előrukkol a kérdéssel, hogy mi az ő száma. De erre gondol, látom rajta, és átkozom ezt a dolgot, ezt az adományt, ezt a terhet. Azt kívánom, bár mondhatnék valamit, bár mondhatnám, hogy vele minden rendben lesz, de a száma szinte ordít rám, és keresztülhasít a fejemen.

– Nelson... Figyelj, haver... – kezdem, de izgatott lesz, mert nem tudja, mi következik.

Megköszörüli a torkát, és pötyögni kezd a billentyűzeten.

– A kormány is tud valamit – böki ki. – Nézd! Blokkolják a nyilvános eseményeket. Minden londoni hivatalos kérelmet december 30-tól kezdődően elutasítottak. Szilveszterre hegyeződik ki a dolog, Adam. Biztosan aggódnak valamiért, ha lemondják a partikat szilveszter éjszaka.

– Azt mondod, a kormány tudja?

– Nagyon úgy fest. Amint felbukkan egy oldalon a január elseje, a 0101, rögtön törlik az egész honlapot. Ezért lepett meg, hogy Micah képe még mindig fent van.

Elégedettnek kellene lennem, nem igaz? Elégedettnek, hogy nem vagyok örült. Elégedettnek, hogy vannak más emberek is, akik tudnak a január elsejéről. Hogy nem vagyok teljesen egyedül. De mégis, mindössze egy pánikhullámot érzek közeledni. Minden idegvégződéselem vibrál, az egész testem vészriadót vijjog. *Valóságos. Megtörténik.*

– Van valami hozzánk közelebb is. Már ha fenn van még. Megkönyvjelzőztem... itt. – Betölt egy újabb honlapot, és átcsúsztatja nekem a laptopot. Először nem is igazán értem, mit akar mutatni. A képernyőt betölti egy kép, valami festményszerűség.

– Görgetned kell jobbra és balra, hogy az egészet lásd.

Úgy néz ki, mint egy háborús zóna: sötétség, káosz, az ég csupa füst, kezek nyúlnak ki a törmelékkupacok alól, és tátongó lyukak ott, ahol a házaknak kellene lenniük.

Jobbra görgetek. Felül, mint valami szalagcím, dátum olvasható: 2027. 01. 01. Azután a feketék, szürkék és barnák vörössé, sárgává és narancssá válnak, ahogy a lángok körbenyaldossák a képernyőt. Nelson nem a laptopot nézi: engem figyel, hogy lássa a reakciómat. Újra görgetek, és most arcokat látok, a kintől és rettegéstől eltorzult ábrázatokat. Van közöttük egy kisbaba is összehúzott szemmel, az arcáról könny pereg, és egy fekete férfi tartja. Lángok tükröződnek a tekintetében, de nem a szeme, amitől összeszorul a gyomrom, hanem az arca. A bőre heges és egyenetlen.

Én vagyok az.

Engem ábrázol a festmény.

Az én szememben lobognak a lángok.

Próbálom leküzdeni a fulladozás sürgető érzését. Próbálom nem érezni a füst szagát, nem hallani a lángok dühödt ropogását.

– Mi az? – kérdezi a dédi, és a vállam fölött odahajol. A cigije végéből előgomolygó füst az arcomba gomolyog, és ettől fulladozni kezdek. Elkapja mellőlem, de már késő. Újra ugyanott vagyok, tehetetlenül, és érzem, ahogy belém kap a tűz. Görcsösen, fuldokolva köhögök, nem bírok lélegezni.

Nagy nehezen a bejárati ajtóhoz támolygok. Odakint émelyegve a dédi kertitörpe-gyűjteménye fölé görnyedek, és öklendezni kezdek.

– Adam. Adam! Jól vagy? Vigyázz Norrisra! Ő a kedvencem. – A dédi ott terem mellettem, és végignézi, ahogy kiadom a gyomrom teljes tartalmát. – Jaj, istenem, ezt telibe trafáltad!

Majd egy utolsó görcsös roham után végre az egész testem kezd elernyedni. Hús esti levegő árad szét a tüdőmben, és lassan, fokozatosan főlegyenesedek. Ott állunk egy ideig – én csak lélegzem, beszívom és kifújom a levegőt, és felidézem, milyen újra emberinek érezni magam, mialatt a dédi a kerti díszei miatt sopánkodik.

Amikor visszamegyünk, Nelson épp a laptopját pakolja el.

- Hol van ez a festmény? – kérdem.
  - Paddingtonban, a vasúti híd alatt, közvetlenül a Westbourne Park Road után.
  - Oda kell mennem, hogy a saját szememmel lássam. – Már a pusztá gondolatától kitör a frász.
  - Nelson?
  - Igen?
  - El kéne tűnnötök Londonból. Jobb volna, ha lelépnétek.
  - Micsoda? Anyuval meg a tesóimmal? Hova menjünk?
  - Nem tudom. Bárhová. Arról a térképről legalábbis tűnjetek el.
- Megrázza a fejét.
- Hát, megpróbálhatom. De mégis, mit mondjak nekik? Hogy vegyem rá őket, hogy jöjjenek?
  - Gőzöm sincs. Ez a milliódolláros kérdés, és ha tudnám rá a választ, hát világgá kürtölném. Hogy mindenkit elküldhessek. Minél messzebb Londontól.
- A dédi most engem néz, és furcsán csillog a szeme.
- Ez már sokkal jobban tetszik! – dicsér meg. – Ez a helyes hozzáállás.
  - De dédi... – Most megint úgy néz rám, mintha én volnék a Messiás.
  - Képes vagy rá, Adam. Te megmentheted az embereket.
- Nelson gyorsan a dédire pillant, majd vissza rám. Ha neki lennék, én villámgyorsan elhúznám a csíkot, és vissza se néznék. De én nem Nelson vagyok, ő pedig ahelyett, hogy az ajtó felé száguldana, azt mondja:
- Az internet. Ott megmentheted ezt! Ők irányítják a főszervereket és a keresőmotorokat, de van egy egész párhuzamos alhálózat, amire még nem sikerült rátenniük a kezüket; kismillió blog, fórum és twitter. Kijuthat a hálóra az információ, mielőtt még bárki megakadályozhatná.
  - Te egy zseni vagy! – állapítom meg.
- Megrázza a fejét, de látszik, hogy elégedett.
- Szigorúan véve, ahhoz 140 fölötti IQ-ra volna szükség, az enyém pedig

csak 138.

– Barátok közt mit számít egy-két pont?! Figyu, lövésem sincs az internethez. Meg tudod csinálni?

Összevonja a szemöldökét.

– Nem azonnal. Nem sokat tudok a parawebről. Készítenem kell egy rejtett identitást, és meg kell találnom a módját, hogy megakadályozzam, nehogy lenyomozzanak.

– Megpróbálsz?

– Persze. – Búcsúzóul megadja a címét és a mobilszámát.

A dédi becsukja mögötte az ajtót, és rám vigyorog.

– Megcsináljuk, Adam. Meg fogjuk változtatni a történelmet.

Szeretnék ugyanúgy horogra akadni, mint ő. Szeretnék lelkesedni, és azt hinni, hogy képesek vagyunk megváltoztatni a dolgok menetét. De állandóan visszajutok a számokhoz, és ahhoz, hogy eddig még sosem sikerült megváltoztatnom egyiket sem. Anyu, Junior, Cári. Lehet, hogy csak áztatjuk itt magunkat?

És az egész kellős közepén, a számok tömkelegé és a tömeges londoni halálesetek között ott vagyok én. Valaki megfestett engem az események középpontjában, ahogy fölemésztene a lángok. Ismerniük kell, vagy látniuk kellett ahhoz, hogy megszerezzék a számomat, és hogy éppen így ábrázolják a halálomat.

Így hát ma este mégsem csomagolok, mert tudom, mit kell tennem most. Meg kell találnom azt az illetőt, aki lefestett. Meg kell találnom, és a szemébe kell nézmem.

Másnap korán reggel nekivágok, elcsípek pár buszt, azután gyalog folytatom. A síneket kell követnem, és nem tart soká, hogy rátaláljak. Az aluljáróhoz vezető utca üres. A szél valami szálló szemetet sodor felém. Kikerülöm, és továbbkocogok.

A hely még nappal is elég sötét. A falakat mindkét oldalon grafittik borítják. Amikor közelebb érek, lelassítok. A bejáratnál megállók, hirtelen elfog a félsz. Veszek néhány mély lélegzetet, majd belépek. Amit elsőként észreveszek, az a hideg az ujjaimon és az arcomon, meg az, ahogy a külső

zajok egyszeriben eltompulnak, míg a belső neszek fölerősödnek: még a cipőtalpam csikordulása is hangos zajt csap a durva aszfalton. Nyirkos, dohos és sötét szag terjeng, aztán hirtelen megérzek valami mást is.

Füstpamacs csapja meg az orrom, és kaparni kezdi a torkom. Ropognak a lángok. Egy nő sikolt.

És ott van az egész előttem.

A kép a webről – az arc. Az én arcom. És most már látom, milyen hatalmas ez a festmény: masszív, padlótól a plafonig ér, és jó öt méter széles.

– Jaj istenem! – nyögöm; hangom végigvisszhangzik a falakon.

Már az is sokkoló volt, amikor a képernyőn láttam, részletekben. Ez itt azonban valami egészen más.

Hátrébb akarok lépni, hogy az egész látványt egyszerre befogadjam, de nincs hova hátrébb lépnem – az egész alagút alig pár méter széles.

Ezért inkább feléje nyúlok, hogy megérintsem. A karom reszket, és már az egész testem is. A bőröm vörösen izzik, a sapkám alatt veritéktől csatakos a hajam, és az izzadság apró patakokban folyik végig a hátamon, a lapockáim között. A falra teszem a tenyerem. A felirat hatalmas. Szétterjesztett ujjaim rásimulnak a sima, festett felületre, de még így sem érik át félig sem a hetes szám szárát. A fal olyan hideg, a bőröm pedig annyira forró. Lehúzom a kapucnit, lehámozom a fejemről a sapkámat, és egészen közel hajolok. Mindkét tenyeremet a falra fektetem, és nekinyomom a homlokom a hideg téglának.

Olyasmi ez, mint valami vallásos élmény. Mióta hordozom már magamban a számokat, és tessék, íme a bizonyíték, hogy nem vagyok egyedül. Valaki más is tudja. A 2027-es évszám régóta kísért. Itt azonban – Nyugat-London egy hideg, sötét alagútjában, a halál és pusztulás e különös festményével előttem és körülöttem – tudom, hogy valaki más is osztozik ebben a fájdalomban. Kicsit olyan érzés, mint hazatérni.

A téglá élek a bőröm alatt. Érzem az ujjaimon át; finoman zümmög a fülemben, és a talpamon át fölrezeg a testembe. Újra hallom a zajokat, a sikolyokat, a nyaldosó lángok sziszegését, az egyre hangosabbá és erőteljesebbé váló, mély morajlást. Már betölti a fejemet. A helyemen

maradok, de szorosan behunyom a szemem. A vibrálás meg a zaj egy és ugyanaz, fölerősödnek bennem és körülöttem. Mindenütt lángok és iszonyodó, rettegő, kintől eltorzult arcok.

Kinyitom a számat, és felüvöltök. Ugyanezt a hangot adtam ki, amikor belezuhantam a tűzbe: ugyanez az állati hang tör elő lényem középpontjából. Az alagút többé már nem kőből és téglából áll, hanem egy vad, eleven, bömbölő szörnyeteg, egy megelevenedett rémálom. A sikolyom tovább folytatódik, amíg ki nem fogy belőlem a szusz.

Aztán veszek egy nagy levegőt, és újra ordítok.

A morajlás és zörgés elhal, és ott maradok hangom ide-oda verődő visszhangjával, és egy fölöttem átzúgó expresszvonat dübörgésével, mely egyre halkul, míg végül teljesen semmivé enyészik. Aztán semmi, csak a süket csönd.

Hátralépek a faltól, és kinyitom a szemem. Nem tudom, mi a fene történt velem: hogy az élményből mennyi volt valós. A két kezem majd' lefagy. Összedörgölöm őket, a számhoz emelem és rájuk lehelek. Az alagút két végén a fénykorongok szürkén derengenek, és eső csapkod át rajtuk. A szemem – összezavarodva a sötétben közvetlenül előttem szétterülő festménytől és a kinti fényektől – furcsa tréfát űz velem, így beletelik egy kis időbe, míg észreveszem, hogy valaki áll az alagút másik végében: nem lépked, csak áll.

Mindössze egy körvonalat látok: buggyos nadrág, valami dzseki, és rövid túskehaj. Hirtelen belém hasít, milyen elhagyatott és félreeső ez a hely.

A francba, el fognak püfölni.

Nincs szükségem semmi durvulásra, így elindulok a másik irányba. *Csak nyugodtan és lazán! Ne lássa, hogy berosáltál!* Amikor kijutok a nyílt terepre, egy pillanatra megfordulok, hogy lássam, követnek-e. Az alak még mindig ott van, és engem figyel. Megtorpanok, erővel ráveszem magam, hogy ott maradjak és visszanézzek rá. Mindketten mozdulatlanul állunk az esőben, és egymást sasoljuk. Azután egyszerre égnek áll a hátamon a szőr. Elég távol vagyunk egymástól, de találkozik a tekintetünk, és átfut rajtam a forróság hulláma.

Az idegen nem férfi, hanem nő. Pontosabban egy lány. A lány, aki gyűlöl engem, akinek utolsó lehelete körülvesz engem, ahogy ötven év múlva tovaszáll.

Sarah.

SARAH

Meglátom, mielőtt még ő észrevenné engem. Ami a legfurább, szinte már akkor tudom, hogy ott lesz, mielőtt még befordulnék a sarkon. Nem ér teljes meglepetésként a dolog. És felteszem magamnak a kérdést, miért sétáltam épp erre? Esik az eső, és gyorsabb átvágni a birtokon, hogy a bolthoz jussak, nem így, hátulról kerülve... Én mégis erre jöttem. Miért?

Attól, hogy hús-vér valójában látom Őt – a valóságos személyt, nem csak a képet a fejemben vagy a falon –, lúdbőrös leszek. Félek tőle. És ugyanakkor izgatott is vagyok. Mi a franc baj van velem?

Hátat kellene fordítanom, mielőtt még észrevesz. Hátat fordítani és elsétálni. Nem is: inkább futnom kéne. Hiszen ő a srác a rémálmaimban. A fiú a jövőmben, aki elveszi tőlem a kisbabámat, és besétál vele a tűzbe. Ő gonosz; akkor hát miért állok még mindig itt?

ADAM

– Sarah!

Nem mozdul, ezért én kezdek feléje lépkedni. Már tíz méternyire megközelítem, amikor végre reagál.

– Állj meg ott! Ne gyere közelebb!

A hangja bizonytalanul cseng.

– Csak szeretnék beszélni veled.

– Nincs mit mondanom.

– Te voltál, igaz? Te festettél fel a falra. Miért tetted?

– Tudod te. Tudod, mit művelsz. – A hangja halk, de hallom benne a mérgezett, metsző élt. Gyűlöl engem. Azt gondolja, visszataszító vagyok.

– Nem! Nem tudom!

Teszek egy lépést feléje. Ő hátrál egy lépést, és lehajol egy kőért.

– Ne gyere közelebb! – ismétli.

– Sarah, én nem tudom, mit tettem. Nem ártottam neked. Nem értem. Viszont tudok január elsejéről.

Most már figyel, igazán figyel.

– Mit tudsz?

– Én is látom őket, az emberek számát. Sok száz és sok ezer embernek esik január elsejére, másodikára és harmadikára a száma. Valami nagyon nagy dolog fog akkor történni, Sarah.

– A számukat?

– Igen. A számukat, amit akkor láatsz, ha a szemükbe nézel. Tudod! – Aztán ráébredek, hogy engem néz; most merően néz engem. A számom nyilván ott lebeg a szeme előtt.

– A számukat? – kérdezi ismét. – Mondd, mégis mi a fenéről beszélsz?

– A haláluk időpontjáról. Hisz tudod. Te is látod!

– Fogd már be! Én nem látok semmilyen számot. Nem ismeresz engem.

Francot se tudsz rólam!

Én pedig azt gondolom: *Ó, dehogynem! Látom, hogy az éveid kinyújtóznak a távoli jövőbe. És érzlek magam mellett, érzem, mennyire szeretjük egymást, te meg én.*

Még mindig rám mered, de nem csak gyűlölet látszik a tekintetében, hanem félelem is. Még ebben a hidegben is izzad.

– Fogd be! – ismétli. – Ne beszélj. Csak húzz el innen!

– Kérlek! Te vagy az egyetlen személy, aki megérti. Kérlek, beszéljük meg ezt!

Felemeli a karját, és felém hajítja a követ. Az arcom elé kapom a kezem, hogy védjem magam. Túl késő: nekicsapódik a fejem búbjának.

– Jézusom! – kiáltok fel. Előregörnyedek, próbálok lélegezni a fájdalom ködén át, miközben a világ vörös és fekete karikákban játszik előttem. Felnézek, és látom, ahogy Sarah eltűnik egy mellékutcában.

Megpróbálok fölegyenesedni, de a fájdalom a fejemben olyan, mint valami súly: visszahúz. Így hát görnyedten botladozók utána, úgy tántorogva, mint valami részeg.

Egyik sor teraszos ház követi a másikat, a végüket keskeny sikátorok kötik össze. Neki azonban semmi nyoma, és már épp azon vagyok, hogy feladjam, amikor észreveszek egy rakás kiürült festékesdobozt az egyik sikátor mellett egy nagy konténerben. Végignézem a házak hátulját, és mintha egy kaput látnék himbálózni.

Félig le van szakadva a sarokvasairól. Mögötte az udvar elég lepukkant állapotban van, a ház hátsó faláról már nem is beszélve; az ablakok betörve vagy bedeszkázva, a tetőről foltokban hiányoznak a zsindelek. Itt aztán nemigen lakik senki. Vagy mégis?

Nekitámaszkodom a szemközti falnak, és a házat bámulom. Ha nem mozgok, a fejem sem lüktet annyira. Valami csiklandozza az arcom. Odanyúlok, hogy megérintsem: az ujjaim vörösek lesznek.

Valami mozdul az egyik ablakban. Nem látom, mi vagy ki az, de határozottan van ott valami élet. Bekopogjak a hátsó ajtón? Menjek körbe a főbejárathoz? Vagy csak várjak?

Ott állok, és azon tűnődök, mihez kezdjek, amikor kinyílik a hátsó ajtó. Előjön egy fazon. Magas és girhes: ugyanaz a srác, akit a kocsiban láttam. Egyenesen megindul felém, egy baseballütővel a kezében.

SARAH

Takarásban maradok, az emeleti ablak mögött. Résnyire nyitva van, így minden szót hallok. Fel kellett ébresztenem Vinnyt, de nem sokat kellett gyözködnöm, hogy kimenjen: látta, mennyire meg vagyok rémülve.

– Mit keresel itt? – kérdezi. – Húzz innen a francba!

– Van odabent valaki, akivel beszélni szeretnék. – Adam hangjától görcsbe rándul a gyomrom.

– Igazán? Hát, ő nem akar veled beszélni.

– Nem megyek el – feleli. – Itt várom.

Egy picit arrébb mozdulok, hogy lássam, mi történik. Vinny Adamtól pár lépésnyire áll. Magas és vékony, de nem úgy néz ki, mint aki tréfál.

Gyerünk, Vinny! Szabadulj meg tőle! Ijessz rá, ha kell, csak tűnjön már innen!, – Na ide figyelj! – kezdi. – Nem akarok itt bedurvulni, de nem kéne lányokat végigkergetned az utcán. Nem helyes.

– Nos, talán nem kellene kemény tárgyakkal dobálnia az embereket és megsebesíteni őket. Csak beszélni szerettem volna vele.

Egy kicsit még jobban előrehajolok. Az egész arca csupa vér, ott, ahol megégett.

– Ezt ő csinálta veled?

– Ja.

– Te vagy a srác a kórházból, igaz? Figyu, gőzöm sincs, mi folyik itt, de jobb, ha elmész, mielőtt még nagyobb bajod esik.

– Nem megyek. Ez nagyon fontos. A graffitijéről van szó, ott az alagútban. Tudsz róla?

Vinny változtat a helyzetén. Hátrébb lép, a fenébe is!

– Aha, tudok.

– Belefestett engem is. Rajta vagyok a falon.

– Te szerepelsz a rémálmaiban.

Fogd be, Vinny! Basszus, fogd már be!

– Micsoda?

– A festmény. Ezt álmodja, újra meg újra. És te is benne vagy. Miért vagy benne?

– Nem tudom, öregem. Épp ezt szeretném kideríteni.

Vinny erre az oldala mellé ereszti a baseballütőt. Ez nem jó jel.

– Itt várj! – mondja, és bejön a házba. Felkiabál az előszobából.

– Sarah! Semmi gond. Csak egy kölyök.

– Nem akarom, hogy itt legyen! Mondtam, hogy szabadulj meg tőle! Az isten szerelmére, Vinny, használd azt a baseballütőt, ha kell! Csak kergesd el végre!

– De hát csak beszélni akar veled! Én nem verekszem senkivel. Ő meg még csak egy kölyök. Amúgy meg, te magad is elég szépen elláttad a baját. Gyere le! Nem megy el, amíg nem beszélsz vele. Na, lejössz?

Túl puhány ez a Vinny. Magamnak kell elintéznem a dolgot.

Kicipzárázom a dzsekim, finoman kiemelem Miát a kenguruból, és belefektetem a fiókba. Alszik, hála Istennek. Azután lemegyek a földszintre. A konyhában fölkapok egy kést.

Vinny ott áll az ajtóban. Látom a háta mögött Adamot, aki időközben bejött az udvarra., Kifurakszom Vinny mellett.

– Nem akarlak itt látni! – rontok Adamnak. – Mondd, nem értesz a szóból?

Az arcához emeli a kezét, és én újra az osztályteremben vagyok, egymillió évvel ezelőtt, amikor átnyúltam az asztal fölött, hogy megérintsem. Akkor még tökéletes volt a bőre: sima, tiszta, meleg. A fél arca még most is az – de a másik fele teljesen megváltozott. Azt mondhatnátok, elcsúfult. Én azt mondom, más lett. Lelki szemeim előtt látom, ahogy újra megérintem, és ujjaim bizseregni kezdenek a gondolatra. Miért vonzódok így hozzá, ha ő azon két ember egyike a világon, akitől igazán félek?

Ott áll most, véres ujjakkal. Meg kell szabadulnom tőle, mielőtt még végképp elgyengülök.

– – Ugyan, Sarah! – szól közbe Vinny. – Talán ő segíthetne neked.

Ez visszaránt a valóságba, az én valóságomba.

– Segíthetne? *Segíthetne?* – Hallom, ahogy a hangom rikoitozássá torzul. – Te nem ismered őt, Vin! Nem tudod, mit művel. Ő maga az ördög, Vin, az ördög! Nem akarom itt látni. Kérlek, küldd el! Könyörgöm!

A számból előtörő szavak tévesnek és helytelennek hangzanak, még a számomra is. Hirtelen önmagamát látom olyannak, amilyennek azok festik le Őt: tébolyult tekintetű, késsel hadonászó vad eszelősnek. Kit akarok becsapni? Nem fogom leszúrni. Nem akarom bántani – csak azt szeretném, hogy menjen innen.

– Sarah? – szól halkán.

Nem tudok szembenézni vele. Nem vagyok képes itt lenni mellette. Visszahátrálok és betámolygok a konyhába. A földre dobom a kést, majd mellé rogyok, magam alá húzom a lábam és összegömbölyödök: felveszem a magzatpózt. Megindulnak a könnyeim. Utálok ezt. Utálok magam, amiért ezt csinálom. Én nem sírok. Keményebb vagyok annál. Most azonban mégis sírok, és nem bírom abbahagyni.

Tudom, hogy követtek és ők is bejöttek, de nem nézek fel. Egyikük sem jön oda hozzám. Tipikus férfiak, nem tudják, mihez kezdjenek egy síró nővel. Végig tudhattam volna: a kövek és kések nem ijesztenek el egy férfit, de a könnyek igen.

– Sajnálom! – Adam az. – Annyira sajnálom! Nem akartalak fölzaklatni.

Egy kicsit fölengedek, és kikukucskálok. Teljesen lesújtottnak tűnik.

– Csak menj el! – hüppögöm.

– Oké! – egyezik bele. – Elmegyek. Magadra hagylak. – De ahogy fordul és indul, egy pillanatra megtorpan. – Sarah?

– Mi az?

– A számom. Ugyanaz? Január elseje?

Alig mer rám nézni. Ő is meg van rettenve. Érzem, hogy lélegzetvisszafojtva várja a választ.

– Nem tudom, miről beszélsz – felelem, és újra elerednek a könnyeim, hát inkább a karomba fúrom a fejem. Ekkor végre elmegy. Hallom, ahogy

ügyetlenül nekimegy az ajtófélfának, majd hallom a lépteit távolodni az udvaron.

Odafönt Mia fölébredt, kezdeti macskanyivákolása helyett most teli torokból üvölt. Ez széthasítja az önsajnálatom, így befejezem a magzatpózt, és talpra kászálódok.

– Most már minden rendben? – kérdi Vinny.

Nem bírok válaszolni a kérdésre. Adam eltűnt – hála az égnek! –, de mélyen belül tudom, hogy ezzel még koránt sincs vége. Rám talált. Az én biztos zugom többé már nem biztonságos.

ADAM

Kábán botladozók ki a házból. Nem lát számokat, de van egy rémálma, egy visszatérő rémálma, amiben benne vagyok. Ez nem valószínű. Ilyen nem történhet. Biztos álmodott rólam, mielőtt találkoztunk, ezért reagált olyan furcsán ott az iskolában, az első napon. Már látott engem korábban, álmában. De hogyan?

Elfogadom a számokat, hisz mindig is velem voltak. Velük nőttek fel – ez a „normális” a számomra. Neki viszont valami másféle képessége van, másmilyen adomány, avagy átok, és ez egészen felkavar lelkiileg. Nem értem. Az egésznek semmi értelme.

Gondolkodás nélkül visszamegyek az alagúthoz. Kint még mindig esik, idebent pedig legalább száraz. Nekitámaszkodok a Sarah festményével szemközti falnak, aztán ráébredek, mennyire elfáradt a lábam, és a földre csúszok. Az előttem emelkedő falat nézem, és a saját képmásom néz vissza rám. Ha tényleg így lát engem éjről éjre, hát nem csoda, ha fél tőlem.

Lehunyam a szemem, de a látvány velem marad. Befészkelte magát a fejembe, közel nyomul hozzám, és már nem csak festmény – nem csak vizuális élmény, de hang, íz, szag és tapintás is egyben. Teljesen valószínű látomás. Hallom, ahogy egy kisbaba fülsértően, kétségbeesetten sír. Sarah is sír, de egészen más módon. Mint aki feladott minden reményt. Körbevesz minket a leomló, tűz által elemésztett épületek zaja. A lángok még nem érnek hozzánk, de a levegő forró, szinte elviselhetetlen. Csapdába estünk.

Kinyitom a szemem, felmarkolok egy maréknyi kavicsot, és a falhoz vágom.

– Ez csak egy festmény! Egy kibaszott festmény, semmi más!

Tudom, hogy több annál, de nem akarom, hogy így legyen. Nem akarom ezt az egészet – a számokat, a rémálmokat, azt, hogy egy rettenetes jövő közeleg felénk minden egyes nappal, megállíthatatlanul. Senkinek nem volna szabad így élnie.

Felmarkolok egy újabb adag követ, talpra állok és a festményhez lépek.

Dühödten beledörzsölöm a kavicsokat az arcba, a saját képmásomba.

– Ez nem én vagyok. Nem vagyok a képen! Baszd meg! Baszd meg! Tűnj el, baszd meg! – Erőlködésem hatástalan. A kép továbbra is ugyanúgy ott van. Ökölrel belevágok, hogy a bütykeimről lehorzsolódik a bőr. Annyira ostoba dolog, de hát mi más lehetnék? Az ember nem harcolhat a saját jövője ellen. Vagy igen? *Vagy igen?* Én akarok. Nagyon szeretném jó alaposan seggbe rúgni a jövőt. Szeretném kinyomni a szemét, jól beletérdelni a golyóiba, ökölrel úgy gyomorszájon vágni, hogy kétrét görnyedjen és vért köhögjön fel.

Ehelyett mindössze annyit sikerül elérnem, hogy megfájdítom a saját kezem. A francba!

– Ettől nem fog eltűnni. És semmi mástól sem.

Megpördülök.

Ő áll ott, az alagút bejáratánál, az esőben. Vajon mióta áll ott? Mennyit látott?

– Nem tudom, mit tegyek – vallom be. És tényleg ez az igazság. Nem tudom, mihez kezdjek, mit mondjak, hova menjek.

– Gyere vissza hozzánk! Beszélünk kell.

És ekkor valami rettenetes dolog történik. A szám megremeg, majd az egész arcom eltorzul, és sírni kezdek.

Elfordulok. Nem akarom, hogy így lásson, de nem rejthetem el, mi történik velem, mert hullámokban tör rám a zokogás, és teljesen átveszi a testem fölött az uralmat. Háttal neki leguggolok, miközben könny patakzik az arcomon, és csorog az orrom. Szípjogásom és zokogásom hangja teljesen betölti az alagutat. Tudom, hogy festhetek, és milyen hangokat adok ki, de nem tudok mit tenni ellene. Azt kívánom, bár halott lennék. Jaj, Istenem, hát ezért zokogok! Bárcsak meghalnék.

Megérinti a vállam. Gondolom, segíteni próbál, de annyira szégyellem magam, hogy hevesen odébb rántom magam, és azt kiáltom:

– Ne!

Hallom, hogy hátrébb lép.

– Gyere vissza a házba. Amikor készen állsz. Én ott leszek – mondja, azzal távozik. Próbálok abbahagyni a sírást, hogy hallhassam távolodó lépteinek neszt, de mire kellőképpen megnyugszom, már csak az aszfalton csapkodó eső hangja hallatszik.

A tenyeremmel és kabátujjammal megtörlöm az arcomat, és lassan talpra állok, hogy a vér visszaáramolhasson elgémberedett lábamba. Üresnek érzem magam, teljesen kiürültnék, és valahogy megtisztultnak.

Szemem sarkából látom a festményt, és emlékszem, milyen mérges voltam az imént. Csak pár perce történt, de most mégis éveknek tűnik. Össze akartam zúzni a jövőt. Még mindig meg akarom semmisíteni, de nem az elkövetkező néhány percet vagy negyed órát.

Mert Sarah házához fogok menni.

Vár rám.

SARAH

Miért hívom vissza? Mert miközben megnyugtatom Miát, nem tudok megszabadulni attól a tekintettől, ahogy nézett rám a konyhában. Tudjátok, ő is fél. Ugyanúgy, mint én.

Azonkívül, már tudja, hol lakom, így aztán bármikor újra eljöhet, amikor csak akar. Én viszont nem akarom, hogy csak úgy megjelenjen. Akkor már inkább az én feltételeim szerint jöjjön.

Így hát utána megyek, és ott találok, ahol vártam, az alagútban. Azt viszont nem gondoltam, hogy ilyen lesz. Teljesen összeomlik a szemem előtt. Szívszorító – ez a csodálatos, gyönyörű fiú, hetyke és pimasz, szinte agresszív: most összeégve, kétségbeesve, teljesen szétcsúszva. Úgy sír, mint egy kisbaba, mint az én Miám. Megváltoztam, amióta anya lettem – most nem bírom elviselni, ha valaki sír. Tudom, hogy a könnyek felszánthatók, a bánat elcsitítható. Énem egy része szeretné átölelni őt, ringatni, amíg megnyugszik, és azt mondani neki, ne féljen, minden rendben lesz. A vállalához érek, de lerázza a kezem. Nem hibáztatom: valószínűleg én is így tennék a helyében. A büszkeség, ugye? De rendben van így. A legjobb, ha hagyom, hogy magától jöjjön ki ebből, és összeszedje magát.

Azt mondom neki, hogy várni fogom, és most pont azt teszem. Tudom, hogy jönni fog. Az életemet merném tenni rá. És jön is. Öt perccel azután, hogy hazaérek, megjelenik a hátsó kapunál. Meglátom a konyhaablakból, és a bejárati ajtóhoz megyek.

Csurom vizes. Az eső lemosta az arcáról a vér jó részét, de még maradt egy kevés a homlokán. Nem látszik rajta, hogy sírt, de kínosan érzi magát, és alig mer a szemembe nézni.

– Gyere be! – mondom. Belép a konyhába, mindent összecsöpögtet. Odanyújtok neki egy konyharuhát. – Ebbe megtörölközhetsz.

Az arcához nyomja, majd megdörögli a fejét.

– Koszi!

Visszanézek rá. Nézem, ahogy ott áll bőrig ázva, és reszket.

– Kérsz valamit inni? Víz? Kóla? Egy bögre tea?

– Ja, a tea jó lesz. Koszi.

Egy ideig elpiszmogok a teáskannával, a bögrével és a filterekkel. Fura, hogy valami ennyire normális dolgot csinállok, miközben itt vagyunk, együtt. Mi ketten.

– Hol a barátod? – kérdi.

– A szomszéd szobában – hazudom. Valójában Vinny az utcán van, anyagot terít.

– Itt hagyta a baseballütőjét – jegyzi meg Adam, a falnak támasztott ütőt méregetve.

– Én is tudom használni, ha muszáj – figyelmeztetem, majd ráébredek, milyen szánalmasan csengenek szavaim (akkor, ki is a kemény kis csaj?), és rám nem jellemző módon, önmagamat is meglepve, elmosolyodok.

Adam nem tudja, neki is szabad-e mosolyognia. Szája sarka megrándul. Majd azt mondja, teljes komolysággal:

– Arra nem lesz szükséged. Nem azért vagyok itt, hogy bántsalak, Sarah. Sosem tennék olyat.

Ekkor apám hangját hallom a fejemben: „Nem fog fájni, ha nyugton maradsz”. Hazugságok, hazugságok, hazugságok.

Valami kiülhetett az arcomra, mert Adam összevonja a szemöldökét, és azt kérdi:

– Megint valami rosszat mondtam? Komolyan gondolom, Sarah. Tényleg nem akarlak bántani. Csak beszélgetni szeretnék.

Gyorsan visszazökkenek.

– Nem, semmi gond. Hiszek neked. Én is szeretném, ha beszélhénk. Ülünk le! – Bevezetem az üres nappaliba.

Körülnéz.

– Azt hittem...

– Mit?

– Semmi. Felejtse el.

Azt hitte, itt van Vinny. Megmondom neki, hogy itt volt Vinny.

Némán kortyoljuk a teánkat, én az egyik lepukkant, mocskos fotelban ülök, Ő meg a másikban. Annyi mindent kellene mondanunk, de nehéz kitalálni, hogy hol is vágjunk bele. Kínos ez a csend közöttünk. És minél tovább tart, annál rosszabb. Végül Adam belekezdd.

– Sarah, furcsa dolgokat mondtál rólam: például az ördögnek nevezted. Nem értem, miért. Csak párszor találkoztunk. És sosem tettem neked semmi rosszat.

Veszek egy mély lélegzetet.

– Oké, valóban csak párszor találkoztunk, de én láttalak. Az elmúlt évben minden éjjel. A rémálmaimban. Már azelőtt ott voltál, hogy találkoztunk volna. Már azelőtt tudtam a forradásodról, hogy megtörtént volna.

Az arcához emeli a kezét.

– A francba! – nyögi. – Láttad a balesetemet, a tüzet?

– Nem, nem hiszem. Látok tüzet, összeomló házakat, és lángokat mindenütt, de az a helyzet, hogy az álmom, a rémálmom... Azt hiszem, a jövőt mutatja. Nem arról szól, ami történt, hanem ami történni fog.

A legtöbben azt hinnék szavaim hallatán, hogy megőrültem. De Adam nem.

– Január elseje – jelenti ki.

– Igen, ez a pontos dátum a rémálmaimban. Nem álmodtam róla, amíg nem találkoztam veled. Azon az éjszakán jelent meg először az álomban, miután először láttalak a suliban.

– Hoztam neked egy számot – mondja. – Tudod, én ezeket látom. Számokat. Az emberek halálának időpontját. Amikor belenézek valaki szemébe – most egyenesen az enyémbé mélyeszi a tekintetét akkor látok egy számot, a halála időpontját. És érzem is, hogy mi vár rá. Olykor látom vagy hallom is, egy villanásig. Meg tudom mondani, hogy erőszakos vagy békés, hogy valami belső vagy külső oka van.

A tűz nem változott meg a szemében. Még mindig gyönyörű: kristálytisza a szeme fehérje, mély, sötétbarna írisz, körben vastag szempillák szegélyezik. El tudnék veszni ebben a szempárban, ha hagynám magam...

Csak épp, most már tudom, hogy többet lát másoknál, és azon töprengek – nem tudok NEM azon töprengeni –, hogy vajon mit lát, amikor rám néz.

– Látod az én halálomat is?

Nem fordítja el a tekintetét, ahogyan én sem. Nem tudom, hallotta-e egyáltalán a kérdésem. Olyan erősen, szántsándékkal koncentrálni, mintha valahol másutt járna.

– Adam! Látod az én halálomat is?

Vesz egy mély lélegzetet, és újra itt van velem a szobában.

– Igen – feleli, és az egész arca ellágyul. Még mindig engem néz, de most már nem csak a szememre figyel. Tekintete tetőtől talpig végigpásztázza a testemet, az arcomat. Olyan, mintha valami reflektorfényt irányítana rám. Elég intenzív és meglehetősen kellemetlen érzés.

– Tudod, mikor fogok meghalni – jelentem ki, és szavaim megtörik a varázst.

Elfordítja a fejét, és halkán azt mondja:

– Nem árulhatom el, Sarah. Nem mondom meg az embereknek a saját számukat. Nem volna helyes.

– Nem is akarom tudni – felelem. – Nem félek – (ami hazugság) –, csak nem akarom tudni. Soha ne mondd el!

Soha. Ezt meg mi a fenének mondtam? Mintha barátok lennénk, vagy ilyesmi. Mintha sokáig ismernénk egymást. Mintha volna bármiféle közös jövőnk.

– Nyugi, nem árulom el – biztosít. Majd hozzáteszi:

– Tényleg nem félsz?

– Attól nem, hogy meghalok. Csak attól, hogy... – Elhallgatok. *Hogy elvesztem Miát. Hogy ő elveszít engem.*

– Attól, hogy...? Mitől?

– A rémálomtól – felelem lassan. Végére is, ez igaz. – Megőrjít. Mindig ugyanaz az álom, ugyanaz a dátum. Nem bírok együtt élni ezzel. És nem tudok semmit tenni ellene.

– Ugyanez van velem is – bólint. – Több száz, több ezer embernek esik a száma január elsejére, másodikára vagy harmadikára. Erőszakos halálesetek. És a pillanat egyre közelebb. Már csak öt nap. Olykor úgy érzem,

összezúz. Mintha nem tudnék semmit tenni ellene. Csak hát mégis tenni akarok valamit. Küzdeni akarok ellene. Figyelmeztetni az embereket. Kijuttatni őket. Kijuttatni mindenkit Londonból.

Kezd izgatottá válni, ökölbe szorítja a kezét, ültében mozogni kezd a teste, finoman előre-hátra ringatózik. A belőle sugárzó tömény energia csaknem ijesztő. És valahogy izgalmas is.

– Azt hiszem, meg tudjuk tenni – folytatja. – Szerintem legyőzhetjük a számokat, és megmenthetjük az embereket. Csak épp nem vagyok benne biztos, hogyan...

– Csak Londonról van szó?

– Gőzöm sincs. De többen vannak itt, mint Westonban.

– Westonban?

– Ahonnét jövök. Weston-szuper-Mare. A tengernél. Ott éltem anyuval.

– Mi történt?

– Meghalt. Még amikor nyolcéves voltam. Rákban. Láttam a számát, és nem tudtam, mi az. Ezért elmondtam neki, vagyis pontosabban leírtam, ő pedig elolvasta. Megértette, mert ő is látott számokat. Ő volt a lány a 2009-es London Eye balesetnél, aki előre tudta, hogy fel fog robbanni. Látta a sorban álló emberek számát. Azután együtt kellett élnie a tudattal. Azzal, hogy tudja a saját számát. És ezt én műveltem vele...

Elkalandozik, és látom, próbál nem sírva fakadni megint.

– Semmi baj – mondom vigasztalóan. – Rendben van, ha feldúlt vagy az anyukád miatt. Van valahol egy csomag pézsém.

Hangosat szipog, és beletörli az orrát a pulóvere ujjába.

– Nem, koszi. Jól vagyok. Nem kell, jól vagyok. – Felül a székében, kihúzza magát, újrarendezi nyugtalan végtagjait. – Sajnálom.

– Mit?

– Mindent. Azt, hogy kínos pillanatokot okoztam. A rémálmokat.

Vállat vonok.

– Nem a te hibád. Nem te kérted, hogy ott legyél, nem igaz?

Előrehajol, Összekulcsolja a kezét és egymásba fonja ujjait.

– Sarah, mi van, ha a rémálmodnak nem kell valóra válnia? Mi van, ha meg tudjuk változtatni?

Nem kell valóra válnia. Bárcsak igaza lenne... bárcsak!

– Próbáltam figyelmeztetni az embereket – mondom. – Kifestettem magamból, Ott van, kint a falon.

– Ezért tetted?

– Nem tudom. Vin javasolta. Minden éjjel hallotta a sikoltozásomat. Azt mondta, le kellene rajzolnom, hátha úgy megszabadulok tőle. Odafönt egy egész kupac papír van tele a rajzaimmal. Annyira valóságos, Adam. Azt akartam, hogy az emberek megtudják. Azt akartam, hogy valahogy abbamaradjon a rémálmom.

– És, abbamaradt? Mármint a rémálmod.

– Nem.

Hirtelen kimegy belőlem az erő, és visszaroskadok a szófára. A több hónapja tartó nyugtalan éjszakák, a kialvatlanság súlya most mind egyszerre rám nehezedik.

– Elég nyüzötnak látszol – jegyzi meg Adam. – Jobb, ha megyek.

Talpon terem. Én is kezdek feltápászkodni.

– Semmi baj – mondja. – Maradj csak. Kitalálok. Csak... Figyu, nem volna gond, ha valamikor majd újra visszajönnék?

Visszaroskadok, az összes energia kifut belőlem. Annyira kész voltam, hogy megküzdjek vele, hogy megvédjem magam a rémálmaim démonától. Azonban Vinnynek volt igaza. Ez csak egy srác, akinek ugyanúgy el van cseszve az élete, mint az enyém. Kimerült vagyok, és most tényleg azt szeretném, hogy menjen és hagyjon magamra.

De azt is akarom, hogy később visszajöjjön.

– Ja! – bólintok. – Persze, visszajöhetsz.

Ekkor elmosolyodik, fura, féloldalas mosollyal, mert ahol megégett az arca, ott nem olyan rugalmas a bőr. Van valami abban a heges bőrben, amitől teljesen ellágyulok belül. Távoztában egészen közel megy el mellettem, és egy másodpercre tétovázik.

– Szia Sarah! – köszön végül.

– Szia!

A szemem lecsukódik, mielőtt még kiérne az ajtón, és mély, álomtalan álomba zuhanok.

ADAM

Lehunyja a szemét. Így sokkal lágyabbnak és fiatalabbnak tűnik. A bőre nagyon sápadt, csaknem hófehér. Amikor elmegyek mellette, egy pillanatra olyan közel kerülünk egymáshoz, hogy érzem édes, pézsmaszerű illatát, és mindennél jobban vágyom rá, hogy átöleljem, magamhoz szorítsam, belefúrjam az arcom a hajába és mélyen beszívjam az illatát.

Egy ideig az ajtóban ácsorgók, és őt nézem. Örökké el tudnék itt álldogálni.

Valahol az egyik fenti szobában valami zaj támad. Az álma mélyén biztosan Sarah is hallja, mert mocorogni kezd egy picit, mielőtt újra megnyugszik. Gyenge, erőtlen, nyávogó hang, mintha valami kiscica vagy más állatkölyök lenne, de van benne valami, ami zavar engem. Óvatosan, lábujjhegyen ellopózok Sarah mellett, ki a hallba. A lépcsősor alján felnézek. Semmi jele, hogy más is lenne a közelben, csak ez a nyivákolás. És ahogy ott állok, azt hiszem, már tudom, mi az.

Megsemmisülten hallgatom – meg akarom találni, és ugyanakkor el akarok menekülni. Talán csak felülkerekedik bennem a kíváncsiság, talán többről van szó. Ez a ház és Sarah: így volt megírva, hogy rájuk találjak. A sors akarta, hogy most itt legyek. Hogy meghalljam ezt a hangot. Ha most elfutok, ha megfutamodok, azzal csak azt érem el, hogy majd valamikor máskor kell szembenéznem a dologgal. Óvatosan fellépkedek a csupasz lépcsőfokokon. Az első emeleten még mindig felülről hallom a neszt. A szívem mostanra hevesen kalapál a mellkasomban. Hallom, ahogy a levegő sziszegve áramlik ki és be a nyitott számon. Újra felfelé lépkedek, a felső emeletre. A hang egyre erősebbé és kétségbeesettebbé válik. A lépcső tetején négy ajtó nyílik a folyosóból. Sorra benyomom őket, óvatosan hátrébb lépve, mintha egy fegyveres férfira számítanék a túloldalon, nekem szegezett puskával. Az első helyiség fürdőszoba – penészes falak, rozsdafoltos kagylóba csöpögő csap. Majd egy hálósoba következik: a padlót beborító szétdobált ruhák, csupasz deszkákra terített matrac, falnak támasztott gitár. Egy második hálósoba, benne ágyként használt Ősrégi kanapé, és mindenütt újságok, magazinok meg könyvek, nagy kupacokban.

Mind a három üres. Már csak egy szoba maradt.

Az ajtó félig nyitva. A panaszos hang itt már betölti a fületem, és egyértelműen nem állati eredetű. Megállók odakint. Nem bírom megtenni. Képtelen vagyok rá. *Gyerünk!* – nógatom magam. – *Mi lesz? Hisz idáig már eljutottál.*

Betaszítom az ajtót; szélesre tárul, és ott állok a küszöbön. A többi szobához képest ez az utolsó meglepően rendezett. Az egyik sarokban matrac van a földön, rajta dűftin takaró gondosan elsimítva, a polcokon pedig több kupacban ruhák, plédék és törölközők, szép sorban, takarosán összehajtogatva. Valaki nyilvánvaló erőfeszítéseket tett itt a rend és tisztaság érdekében.

Az ágy mellett, a padlón egy nagy fiókos szekrény áll. Onnan, a küszöbről csak annyit látok, hogy két apró, rózsaszín kezecke csapkod ide-oda a levegőben.

Odamegyek és lenézek rá. A baba arca céklavörös a sírástól. A szeme szorosan csukva, szempillái átáztak a könnyeitől. Össze-vissza kalimpál maga körül, és a lába is jár – bal, jobb, bal, jobb: összeakad a lepedővel.

Leguggolok hozzá.

– Hát mi ez a zajongás, kérem szépen? – kérdem.

A keze-lába egyszeriben mozdulatlaná dermed, és kinyílik a szeme. Gyönyörű, égszínkék szempár. Mint az anyukájáé. Elakad a lélegzetem.

– Nem! Jaj, istenem, ne!

Mint golyó a koponyába, úgy hasít belém a száma. 202711.

SARAH

– Mi a jó francot művelsz? Tűnj el a közeléből!

Ott van, a szobámban, és a fiók mellett térdel. Mindvégig őt akarta megkaparintani! Az egész „szegény, elveszett kisfiú” baromság csak kamu volt. Tudta, hogy itt a kisbaba – és el akart jutni hozzá.

Hátranéz a válla fölött. Lebukott a bűnös, tetten értem. Ránézek az arcára, aztán a kislányomra, és tudom, hogy a rémálmom valósággá fog válni.

– Felsírt. Csak feljöttem, hogy megnézzem...

– Takarodj mellőle!

Berontok, a vállammal eltaszítom, és ölbe kapom Miát. Elviszem a közeléből, a szoba túlsó sarkába, és fel-alá járkálva próbálom megnyugtatni. De nem olyan könnyű elcsitítani valakit, ha közben belül forttyogok a dühtől, és majd felrobbanok.

– Nem lett volna szabad feljönnöd ide! Fel kellett volna ébresztened! Hát persze, hogy nem ezt tette. Meg akarta találni őt, és közben pontosan úgy voltam, ahogy ő akarta: kiájulva, tehetetlenül.

– Nem tudtam, mit tegyek. Annyira kimerültnek látszottál.

– Persze, hogy kimerült vagyok, baszd meg! Te is az lennél, ha hónapokig nem aludnál egy normálisát. Csak húzz el innen, oké? Tűnés! Mentegetőzve feltartja a kezét, és a szemközti falhoz hátrál.

– Oké, oké. Elmegyek. Sajnálom. Mi baja a babának?

– Semmi. A kisbabák sírni szoktak. Valószínűleg csak éhes.

Ott áll bambán.

– Megkértelek, hogy menj el. Adam, kifelé! – ismétlem nyomatékosan. Még mindig hezitál. – Takarodj már a fenébe!

Erre végre megmozdul. Az ajtó felé botladozik, közben motyog:

– Oké, már itt sem vagyok. De azért ugye majd jöhetek még?

– Nem. Nem, jobb, ha inkább mégsem.

– Sarah, kérlek! – Nem dőlök be még egyszer azoknak a bánatos kiskutya

szemeinek.

– Tényleg nem érted? – kiáltok rá. – Nem akarlak újra látni, te szemétláda! Nem akarom, hogy ide gyere! Ha még egyszer ide mered dugni a képed, beverem, baszd meg!

Ekkor elmegy. A lépései csattognak a lépcsőn. Hallom, hogy becsapódik a konyhaajtó, aztán az udvari kapu. Visszaülök az ágyra, és felhúzem a pólóm.

– Gyere, Mia – mondom. – Csss, jól van, most már elhallgathatsz. Éhes vagy? – Hát persze, hogy az. Pár másodpercig vadul kutat, majd megtalálja az emlőt, és rácuppan. – Elment, Mia. A csúnya bácsi elment. Nem hagyom, hogy bántson téged.

De miközben ott ülök, azon gondolkodom, amit mondott. Ez az egész izé, a számokról: elhittem, amikor elmondta nekem. Logikusnak hangzott. A suliban, amikor láttam őt a noteszával, épp a számokat jegyezte föl, ebben biztos vagyok. Mint egy vonatszámoló. Ha tényleg látja a számokat, az ő élete is ugyanúgy kész rémálom lehet. Szegény csóró. És az arca... min ment keresztül...

Megrázom a fejem. Nem gondolhatok rá. Eddig jutottam. Elszöktem otthonról, megszületett Mia, és sikerült kialakítanom valamiféle életet magamnak. Nem vállalhatok fel semmi és senki mást. Csak rólam és Miáról lehet szó. Ez a mi történetünk. És talán igaza van Adamnak. El kellene költöznünk innen, de tüstént. Elviszem Miát Londonból. Távolság a bajtól, távolság tőle. Valahova jó messzire, ahol sosem talál ránk.

ADAM

Mekkora egy idióta vagyok! A kép. A festmény. Soha nem töprengtem el azon, vajon ki lehet az a kisbaba. Magamra összpontosítottam, csak magamra. Mekkora egy köcsög vagyok! A kisbaba az! A kisbaba miatt retteg ennyire.

Az ő kisbabája.

Fogalmam sem volt róla. Biztos már a suliban terhes lehetett, de semmit nem vettem észre. Teljesen meghipnotizált az arca, a szeme, a száma.

Még mindig esik, ahogy végigrohanok az utcán. A talpam hangosan placcsog a vizes aszfalton, és a szavak ugyanazzal a ritmussal visszhangoznak a fejemben. *Sarah kislánya. Sarah kislánya.*

Azt hittem, elég rossz nekem, együtt élni több ezer embertársam halálának a súlyával. De milyen pokoli lehet neki – ahogy az év vége egyre közeledik, és minden éjjel újra lejátszódik álmában a látomás, hogy a kisbabája a lángok közé vész? Akármit is éreztem korábban, akármit gondoltam a számokról és arról, hogy lehetne megváltoztatni azokat, most tízszer olyan erősen érzem. Nem hagyhatom, hogy Sarah rémálma valósággá váljon! Küzdenem kell ellene mindennel, amim csak van.

– Úgy festesz, mint egy ázott veréb. Megtaláltad? – A dédi felkelt szokott helyéről, és az ajtónál lézeng, amikor hazaérek.

– Megtaláltam azt is, és *őt* is.

– Kit?

– A lányt, aki a falra festette azt a graffitit. Sarah az, a lány a suliból, akit a kórházban láttunk.

– És, mi a helyzet vele?

– Rémálmai vannak, és én is szerepelek bennük.

Bárki más e hallatán pofákat vágna, esetleg összeráncolná a homlokát, és megkérdezné, mi a fenéről beszélek. De a dédi nem. Ő azon nyomban vágja, amit mondok.

– A festmény. Ez az ő rémálma, a látomása. Ő látó, Adam. Van második látása.

– És van egy kisbabája is.

– Egy kisbaba?

– Láttam őt. Ő is huszonhetes, dédi! A baba meg fog halni, mindenki mással együtt.

Nem akarom elmondani. De van valami a dédiben, abban, ahogy figyel, amitől megoldódik a nyelvem. És tessék, kimondtam.

A dédi szeme elkerekedik.

– A kisbaba meghal? Jaj, ne...! És te ott vagy vele. A képen. Jézusom, Adam! Ugye tudod, mit jelent ez?

Megrázom a fejem. A lábam olyan, mint a kocsonya, nem is tudom, hogy bírok talpon maradni.

– Azt jelenti, soha többé nem szabad találkoznod velük. El kell, hogy vigyelek innen, jó messzire Londontól, ahogy már régóta mondod. Nem lehetsz itt, amikor megtörténik. Nem lehetsz még a közelében sem.

– Pontosan ezt mondta ő is.

– A lány? Sarah?

– Igen. Azt mondta, hagyjam őket békén. Menjek el, és többé ne menjek vissza.

– Ő tette ezt veled?

A dédi a fejemhez ér. Amikor elveszi a kezét, véresek nikotintól sárga ujjai.

– Igen, ő, de ez még korábban történt. Amikor először meglátott, mielőtt még beszéltünk volna. Hozzám vágott egy követ.

– Kedves ez a te barátod. Finom lélek.

– Fogd be, dédi! Nem is ismered.

Szipog egyet.

– Nem is biztos, hogy meg akarom ismerni.

– Hát, most már úgyse fogsz találkozni vele soha többé. Mindkettőtöknek

igazatok van. Távol kell maradnom tőle, és a kisbabától. Ha nem megyek a közelükbe, nem válhat valóra a látomás, nem igaz?

A dédi leültet a konyhaasztalhoz, miközben előkeres egy üveg sebfertőtlenítőt, és egy vattapamaccsal megtörölgeti a fejem.

– Dédi, visszajött ma Nelson? – kérdezem.

– Nem. Miért?

– Mert azt hiszem, igazad volt abban, amit a múltkor mondtál. Figyelmeztetnünk kell az embereket. Nem hagyhatjuk annyiban, hogy ez a szarság bekövetkezzen.

Abbahagyja a pepecselést a seb körül, és egyenesen a szemembe néz.

– Komolyan mondod?

– Igen. Ez túl nagy és túl komoly dolog. Nem érdekel, ha az emberek azt gondolják, dilinyós vagyok. Akkor is adnunk kell nekik egy esélyt, hogy elmeneküljenek. És azután nekünk is el kell húznunk a csíkot. Neked és nekem, dédi. El kell mennünk Londonból. Megígéred?

– Igen. Megígérem. Adunk neki egy esélyt, azután összecsomagolunk és indulunk. Régen szerettem Norfolkot, amíg el nem nyelte az Északi-tenger. De most valami magaslati helyet kell keresnünk. Valahol a dombvidéken, a francos nagy semmi közepén. Letanyázunk egy dombtetőn, kibontunk egy pár konzervet, és nem mozdulunk. Rendben?

Elképzelem: én és a dédi, ahogy ülünk egy domboldalon, és páholyból nézzük a világ végét.

– Elszívhatsz még egy utolsó szálat, ha szeretnél. Ennyit nem tagadnék meg tőled.

– Mindig azt gondoltam, én leszek az utolsó dohányos Angliában. Talán tényleg így lesz.

Visszarakja a fertőtlenítőt a konyhaszekrénybe, és elkezd a hűtőben⁷ kutatni valami harapnivaló után.

– Adam! – szólal meg.

– Hm?

– Örülök, hogy küzdeni akarsz ellene, mert én máris tettem valamit.

– jézusom! Mit?

– Időpontot kértem egy találkozóra. – Főlegyenesedik a hűtőből, és mintha próbálná kidülszteni a mellét.

– Kivel?

– Mr. Vernon Taylорral, a Városi Tanács Váratlan Események Civil Egységének válságterv készítő szakértőjével.

– Ki a faszom az?

– Ne káromkodj! Ő egy esetleges katasztrófa esetén érvénybe lépő válságtervezet létrehozásáért felelős személy. Végeztem egy kis kutatómunkát. Na, büszke vagy rám, ugye?

– Ja, gondolom. Nem tudom. Nem kellene inkább azzal a másik fickóval beszélnünk, az öltönyös MI5 vagy mittudomén milyen ügynökkel? Megadta a névjegyét. Szerintem nem túl valószínű, hogy valami szivar a tanácsban hinne nekünk. De tegyük fel, még ha be is veszi a sztorimat a számokról, akkor sem tudjuk, mi fog történni. Nem igaz? Csak a dátumot ismerjük.

– Az ő feladata az, hogy utánanézzon az efféle dolgoknak. Hogy elrendezze ezt az utat, ezt az egész helyzetet. Én se szeretem jobban az öltönyös tökfilkókat, mint te, de nem hagyhatjuk, hogy a személyes előítéleteink az utunkba álljanak. El kell mondanunk valakinek. Muszáj, Adam. Életek várnak arra, hogy megmentjük őket. Ez állampolgári kötelességünk. – Na tessék. Most ezt a fene nagy becsületes honpolgári dumát nyomatja. Gondolom, vághattam valami arcot, mert folytatja:

– Hogy te milyen egy hálátlan kis pöcs vagy! Azt hittem, örülni fogsz.

– Így is van. Csak gondolkoztam. Én... nem is tudom. Igen, örülök. Koszi, dédi!

Szipog egy picit, majd kivesz egy csomagot a szekrényből, és egy késsel pár helyen kilyuggatja a tetején a fóliát.

– Tíz perc múlva kész a vacsora. Addig menj, zuhanyozz le gyorsan, és dobd azokat a koszos, átázott ruhákat a szennyesbe! Holnap vehetsz inget, hogy a változatosság kedvéért kicsit okosabbnak látszódj.

– Minek?

– Épp az imént mondtam, te tökkelütött! Bemegyünk a Tanácshoz. Ügyelnünk kell a részletekre. Nem akarjuk, hogy azt higgyék, kimenőnapot kaptál, vagy ilyesmi.

Felszaladok az emeletre, és fürdővizet engedek. Amikor beszálok a forró vízbe, csak akkor eszmélek rá, mennyire áthültem. Hálásan hagyom, hogy a meleg a csontjaimig hatoljon, és lehunyom a szemem. Odakint még mindig esik. Látom Sarah arcát, és a száma ígéretet suttog nekem. *Jóban, rosszban, egészségben, betegségben. Míg a halál el nem választ.*

De ha soha nem látom többé, ha távol tartom magam tőlük, hogy válik valóra mindez?

SARAH

Amikor idejöttem, csak az iskolatászkám volt nálam, semmi más.

Most fogalmam sincs, hogy fogok bepakolni kettőnknek. Feltételezem, hogy igazából csak ruhára, pelenkára és törlőkendőre lesz szükségünk. Minden egyébről majd útközben gondoskodunk.

Nem tudom, merre fogunk menni, csak azt, hogy el kell tűnnünk innen. Nincs elég pénzem vonatjegyre, legfeljebb talán egy távolsági buszra. Esetleg Vinny majd tud adni valamennyit. De nem kérhetek tőle ilyet – már így is annyi mindent tett értünk. Igazi barát.

Mia mélyen alszik, és összegyűjtöm a holmiját. Megállók, gyönyörködve nézem, ahogy tátott szájjal, karját a feje mellé felnyújtva szuszog. Kezd megcsapni a pánik szele. Vajon boldogulok majd vele egyedül? Mi van, ha nem találok egy zugot se, ahol meghúzódhatnánk? Odakint megint viharos az idő, az üveg hangosan zörög az ablaktáblában. Nem vághatok neki így a nagy semminek, hogy nincs hová mennem, és nincs kihez fordulnom. Egy kisbabával nem.

Lerogyok az ágyra, még nem úgy, mint aki teljes vereséget szenvedett, de hirtelenjében felismerve helyzetem tényleges igazságát. Muszáj előre gondolkodnom, muszáj terveznem.

A vihar odakint olyan hangos, hogy egy ideig meg sem hallom a kopogtatást az ajtón. Egy adott ponton aztán ráébredek, hogy a ház produkálta zörgésen, recsegésen és nyöszörgésen túl valami más zaj is hallatszik, és lemegyek a lépcsőn. Nem hátulról jön: valaki a főbejáratnál áll. Soha senki nem érkezik a főbejárat felől. Elfordítom a biztonsági reteszt, de a zárhoz nincs kulcsom. Az ajtó nem nyílik.

Előrehajolok, és felhajtom a postaláda billenő fedelét.

– Ki az?

Egy fényes, patentos övét látok szorosra húzva valaki kabátja körül, derékmagasságban. Kis szünet, majd ez a valaki szintén előrehajol, és arca egy vonalba kerül a bedobó nyílással.

– A nevem Marie Southwell. A Gyermejkölési Szolgálattól jövök.

A francba!

– Mit akar?

– Beszélni szeretnék Sally Harrisonnal. Te vagy az?

Egy másodperc töredékéig elsöprő megkönnyebbülést érzek. Sally Harrison? Ez valami tévedés lesz, rossz a cím. Aztán eszembe jut, hogy hiszen ez én vagyok! Ezen a néven csekkoltam be a kórházba.

– Körbe kell jönnie a hátsó bejárathoz, végig a sikátoron és át az udvaron. Ott találkozunk.

– Oké.

Hagyom, hogy a postaláda fedele a helyére pattanjon, berohanok a konyhába, pánikszerűen elkezdek felkapkodni és összepakolni néhány mosatlan tányért meg bögrét, besuvasztom őket a konyhaszekrénybe, és rájuk zárom az ajtót. A nőnek, aki megjelenik a hátsó udvaron, elég szélfűtta a frizurája, de így is okosnak tűnik; fekete patentos csizmája pontosan illik fényes övéhez. Megmutatja nekem a személyijét, én pedig bevezetem Őt a házba. Egyszeriben fájdalmasan tudatára ébredek, hogy festhet ez a környezet egy kívülálló számára. Zsír és egyéb szennyeződés a falakon, egérszar a kövön, falnak támasztott baseballütő.

– Egy csésze teát? – kérdem, mintegy elterelésként, neki azonban semmi nem kerüli el a tekintetét, mindent megfigyel és elraktároz.

Elmosolyodik.

– Igen, köszönöm. Tejjel, cukor nélkül.

Ügyetlenkedve készítem a teát. A tej kinn lett felejtve a munkalapon. Amikor hozzáöntök belőle a teához, gusztustalan fehér csomókat képez. Kiborítom az egészet a lefolyóba.

– A francba! Lejárt a tej. Bocsánat, mindjárt készítek másik adagot. Megissza feketén?

– Ne aggódj a tea miatt. Leülhetnék inkább? Szimpla rutinellenőrzés az egész. Csak látni szerettelek volna téged... és a kisbabát. Itthon van?

– Igen, fent az emeleten.

- Szeretném majd megnézni. Miután beszélgettünk.
- Oké. – Izzadni kezd a tenyerem. Beletörlöm a nadrágomba, és leülök. – Jól van, mármint a baba. Nincs már semmi baja.
- Felnéz a papírjai közül, amiket a konyhaasztalon rendezget.
- Nem, persze, hogy nincs. Csak hát, a jelek szerint korábban mindketten kislisszantatok a rendszerből. Csak rutin adminisztráció az egész.
- Hogy... hogy talált meg minket?
- Bechipezték a kórházban. Nem? A kisbabát, Louise-t.
- Igen, de...
- A kórház értesítette a Gyermekjóléti Szolgálatot, és be lett mérve a tartózkodási helye.
- Be lett mérve.* A szavam is eláll. Akárhová megyünk, megtalálnak minket.
- Én nem akartam, hogy bechipezzék. Egyszerűen csak megtették, kérdés nélkül.
- Nos, igen, nagyon sok mindenkinek nem tetszik az ötlet, de az eljárás fájdalommentes, és most már törvényes előírás.
- Tudom. Nos, ez a törvény bűzlik.
- Hallom, ahogy kimondom, és rögtön meg is bánom. Arra gondolok: *Hagyd abba! Viselkedj normálisan, légy veled barátságos, és elmegy.*
- Az arcán egy kissé merevebbé válik a mosoly.
- Nos, már megtörtént. És ez azt jelenti, hogy biztosíthatjuk számára mindazt a támogatást és tanácsadást, amire szüksége van. Kapcsolatban állsz Louise apjával?
- Nem – felelem gyorsan. – Nem, ő nem is tud róla.
- Szükségem lesz az adataira, mert fontolóra kell venni a gyerektartás kérdését. Fizetnie kellene a gyerektartást.
- Nem kell a pénze. Nem akarok tőle semmit a világon.
- De azért jól jönne *némi* pénz, nem? – pillant körül.
- Megvagyok. Mármint, elboldogulunk. Itt vannak barátaim, ők kisegítenek.
- Jogosult lennél a saját pénzedre.

– Nem akarom. Nem akarok semmit senkitől. Csak azt akarom, hogy hagyjanak békén.

– Attól tartok, ez nem egészen így működik, akkor legalábbis semmiképp, ha gyermeked van. A helyi hatóság köteles gondoskodni rólatok, a gyermekek jólétéről a városban.

Gondoskodni? Gondoskodni? Hát rólam ki gondoskodott, amikor még otthon voltam? Ki vette a fáradságot, hogy kiderítse, mi a gond, amikor elkezdtem feltűnősködni a suliban? Nem láttak tovább a kovácsoltvas kapunál és a kavicsos kocsifelhajtónál. Nyilván azt hitték, semmi gond ezzel az otthonnal, csak a gyerek semmirekellő.

– Akár itt és most online is elindíthatjuk a kérvényt. Hoztam a laptopom.

– Mondtam már: nem akarok senkitől semmit.

– Talán majd legközelebb...

– Most lehozom Louise-t, ha szeretné. Ő jól van, és én is jól vagyok. Mindketten jól vagyunk.

– Szeretném látni a szobáját. Szabad? A gyerekszobát?

Felsőhajtók.

– Persze, hogyne.

Azzal felvezetem a lépcsőn az emeletre az üres lámpafoglalatok, leszakadt, málló tapéták és berugdosott aljú ajtók között a folyosóig. Mia még békésen alszik a fiókjában. Tisztába van téve, szemlátomást jól érzi magát és biztonságban van. Ez az, amit Ők is akarnak, nem?

– Ti távozni készültök – állapítja meg Marie, meglátva a ruhákkal és pelenkákkal teli műanyag szatyrokat.

– Nem, csak épp kitakarítok. Nem könnyű rendet tartani ezen a helyen.

Fogd már be! Minden okés itt.

– Nem – ért egyet azonnal. – Nem könnyű. Azt látom.

A képeim nagy kupacokban, szanaszét hevernek. Odalép az egyikhez, és kézbe veszi a legfelső lapot.

– Ejha, kész művész vagy. Ezek nagyon jók! – állapítja meg.

Azután észreveszi a következőt. Adam és Mia szerepelnek rajta, a

rémálmomban. Előrehajol, és homlokráncolva fölemeli.

– Ez mi?

– Semmi. Semmi, csak egy rémálom. Lerajzoltam egy rémálmot.

– Ez elég... erőteljes. Felkavaró. Ő az édesapa?

Magamban nevetni kezdek, de aztán kibököm:

– Igen. Igen, ő az. Egy igazi gennyláda. Dobott engem, mielőtt egyáltalán megtudtam volna, hogy teherbe estem.

Ez nevetséges. Nyilvánvaló, hogy hazudok. Hiszen ott fekszik Mia a fiókban, liliumfehér bőrrel és égszínkék szemmel, ami kapásból rám cáfol, de Marie-nak a jelek szerint nem szúr szemet a bizonyíték.

– Meg tudjuk találni – jelenti ki. – Az arca meglehetősen... nos, egyedi.

– Nem akarom, hogy megtalálják. Mondtam már, egyáltalán semmit nem akarok tőle!

Mindketten meghalljuk, ahogy becsapódik a hátsó ajtó. Vinny és a fiúk hazajöttek.

– A lakótársaid?

Bólintok.

– Akkor hát, gyorsan megvizsgálom Louise-t, azután át is adom a terepet.

Letérdel a fiók mellé. A srácok jó formában vannak, hallom, ahogy csörömpölnek a konyhában, és kezdek azon töprengeni, vajon milyen állapotban lehetnek.

– Jól fest – állapítja meg Marie. – Semmi szükség rá, hogy felébresszem.

Feláll, a kezével leporolja a kabátját.

– Jövő héten visszajövök, akkor majd részletesen átbeszéljük a segélyek kérdését. Jogosult vagy rájuk. Rendben?

– Rendben – felelem. Úgy érzem magam, mint akit ledózeroltak: visszakerültem a rendszerbe, hivatalosan nyilván vagyok tartva. De nem gond. Egy hét múlva ilyenkor nekünk már hűlt helyünk lesz itt. Lemegyünk a lépcsőn, én megyek elől. Magamban átkozom, hogy elveszett a főbejárat kulcsa – akkor kiengedhetném a nőt arra, és teljesen elkerülhetnénk a srácokkal való találkát. Ez nagyon nem nyerő, de sajnos nincs mit tenni,

hátra kell mennünk. És közvetlenül a sarkában van, nincs lehetőségem semmilyen kárcsökkentésre.

Odalent a fóliák, a kanalak és a fecskendők mind előszedve, használatra készen. Vinny, Tom és Frank, mindhárman a konyhában ülnek, és épp hatalmas kavargást idéznek elő.

ADAM

Tizennégy húszkor a Tanácsház melletti vegyesbolt előtt állunk; a dédi rágyújt egy utolsó szálra, hogy összeszedje a bátorságát.

– Dédi, mit fogunk mondani? Erre gondoltál már?

Hátrabillenti a fejét, és hosszú füstcsíkot fúj az ég felé, majd a földre ejti a csikket, és a cipőtalpával eltapossa.

– Igen, gondoltam. Kész vagyok. Gyerünk, Adam! Menjünk be.

A fekete poliészter dzseki és szoknya mellé fényes körömcipőt visel. Nincs túl magas sarka, mégis: öt centivel magasabb így, mint a szokásos papucsában, és szemlátomást némi gondot okoz neki a járás. Annyira próbált kiöltözni és okosnak látszani, de nem tehetek róla, mégis úgy érzem, összességében olyan benyomást kelt, mint egy női ruhába öltözött férfi. Velem felvetetett egy tiszta nadrágot és az iskolai inget. A gallérja szorít, ezért kigombolom a két felső gombot.

– Dédi, jobb lett volna, ha normális ruhát veszünk fel. Olyan hülyének érzem így magam, mint...

– Pszt! Megérkeztünk.

Az automata ajtók szétsusszannak előttünk, és belépünk egy előtér-szerű helyiségbe. A falon egy érintőképernyő kínál különféle opciókat. Kiválasztjuk a „Találkozó”, „14:30” és „Vernon Taylor” menüpontokat, mire egy újabb sor ajtó nyílik meg előttünk, és egy várószobába jutunk.

Tágas és fényes hely, magazinokkal teli kávézóasztalok, körülöttük székekkel. A térelválasztó falak jórészt üvegből vannak, így belátni a másik oldalon sorakozó interjúszobákba. A falakon elszórtan monitorok lógnak, amik riportokat vetítenek mindenféle emberekről, akik elmondják, milyen nagyon sokat segített nekik a helyi tanács. A bejátszások között fel-felvillan egy szlogen: „Huszonegyedik századi szolgáltatás huszonegyedik századi embereknek”.

Körbenézek a váróteremben, megszemlélem a többi „huszonegyedik századi” embert. Az egyik széken fiatal nő ül és meredten bámul a semmibe,

miközben a kisfia torkaszakadtából ordítva rohangál az asztal körül. Van aztán egy jó negyvenes-ötvenes férfi, aki a ruhája fölött háziköntöst visel és magában beszél. A videóbejátszás félbe szakad, és az alábbi üzenet jelenik meg a képernyőkön:

„Mrs. Dawson, kérjük, fájadjon a hármastárgyalóba!”

Megbököm a dédi karját.

– Ezek mi vagyunk. Nézd!

– Hármastárgyaló. Az merre lehet, Adam?

A harmadik szoba jobb kéz felől nyílik, a sarokban. Az üvegen át látjuk, hogy valaki máris van odabent, és ránk vár: egy férfi gyűrött öltönyben, az öltözetéhez illően gyűrött arccal. Félig fölemelkedik a székéből, amikor belépünk, a zakójába törli a kezét, és a dédi felé nyújtja.

– Vernon Taylor – mutatkozik be.

– Valerie Dawson – feleli a dédi, és a fickó kezét ráz vele. Nekem viszont nem nyújt kezét. A szoba teljesen üres, leszámítva egy asztalt, három széket és egy laptopot.

– Kérem, üljenek le, üljenek le! Nos tehát, Mrs. ööö...

– Dawson – ismétli a dédi.

– Hogyne. Nos, miben segíthetek?

A dédi vesz egy nagy levegőt, és rákezd. Olyan szájalmasan hangzik, mint ahogy azt előre sejtettem. Mármint, most őszintén, de tényleg: te elhinnéd, ha valaki elmesélné neked a sztorimat? Feszengve hallgatok, és mindhármunk helyett kínosan érzem magam. A tekintetem körbekalandozik, valami figyelemelterelő dolog után kutat. A kisfiú odakint a váróteremben minket bámul. Nekinyomja az arcát az üvegnek, amitől olyan lesz, mint egy meztelen csiga alulnézetben. A dédi és Mr. Taylor nem veszi észre, én azonban kinyújtom rá a nyelvem. Az arca megváltozik. Olyan gyorsan elhátrál az üvegfaltól, hogy felbotlik a saját lábában, és sírni kezd. Csak ott ül a padlón pityeregve, az anyja pedig továbbra sem vesz róla tudomást.

Utálok, hogy senki nem figyel rá egyáltalán, azt pedig még inkább, hogy az arcom így megríkatta. Visszafordulok Mr. Taylor felé. A dédi már a részleteknél tart. Mr. Taylor jegyzetel valamit a laptopján, miközben

hallgatja őt, ám amikor a dédi megemlíti a dátumot, január elsejét, abbahagyja a gépelést, és tekintete a képernyőről a dédire villan, majd rám. Már vettem a számát, de most újra megüt: ő is közéjük tartozik, ő is egy huszonhetes, de rá fulladás vár. Mostanában elég sok ilyet láttam; hallom a fülemben a bezúduló víz zúgását, érzem, ahogy megtölti a tüdőm, a gyomrom, és lehúzza a mélybe.

Még mindig engem néz, azután félbeszakítja a dédit, és most először, egyenesen hozzám intézi a szavait:

– Január elseje, az újév első napja. Mit gondolsz, mi fog történni?

– Nem tudom. Valami nagy. Összedőlnek tőle az épületek, és lángra kapnak a tárgyak. És víz is lesz, rengeteg víz. – Émelygek attól, hogy ezt kell mondanom, és a hangom remegése árulkodó. – És emberek fognak meghalni. Nagyon-nagyon sokan.

– Semmi több? Semmi pontosabb részlet? Semmi *valódi* információ?

– Ez valódi. Az utolsó szóig. Tudom jól, hogy nem hangzik annak, de attól még az.

A dédi előredől a székében.

– Mindig látta őket. A számokat. Mindig. Nem vártam, hogy elsőre hinni fog nekem, ezért elhoztam ezeket. – Azzal előhúzza az újságkivágásokkal teli mappáját, amit már nekem is mutatott. – Tudja, az anyja ugyanilyen volt. Ő is látta a számokat. Talán emlékszik is rá. Jem. Jem Marsh... tele voltak vele az újságok. 2009-ben megjósolta a London Eye-beli bombarobbanást. Nézze, itt vannak a cikkek.

– Dédi?!

– Pszt, Adam. Ez segíteni fog. Meglásd.

Odatolja az asztalon a dossziét. Mr. Taylor beletúr a zakózsebébe, előhalássza a szemüvegét, és olvasni kezd.

– Igen – dünnyögi halkán, mintha magában beszélne. – Igen, emlékszem. Ez itt az édesanyád? – Felnéz, és úgy mered rám, mintha most látna először.

– Aha – bólintok.

– De később letagadta az egészséget, nem? Azt nyilatkozta, hogy csak kitalálta.

– Azért mondta azt, hogy végre szálljanak le róla. Ennyi.

Mr. Taylor előrehajol az asztalon, és tovább turkál a papírok között. Azután leveszi a szemüvegét, és újra hátradől a székében. Lehunyja a szemét, és hosszú ideig meg se szólal. Sőt, valójában sokáig meg se mozdul, és amikor újra megelevenedik, a dédi és én pillantást váltunk.

– Hadd meséljek egy kicsit a munkámról! – kezdi. – Országszerte mindenütt vannak olyan tanácsai alkalmazottak, akik azt csinálják, mint én. Érvénybe léptetünk válságterveket, hogy biztosítsuk, képesek leszünk megbirkózni bármivel, amivel az élet előrukkol: árvíz, járványok, balesetek, terrorizmus, akár még háború is. Az egész a kockázatbecslésről és az előretervezésről szól. Rendszeresen tanácskozunk a sürgősségi szervekkel, a kormánnyal és a hadsereggel, és minden eshetőségre vannak kész, előre kidolgozott terveink, stratégiáink és procedúráink. – Most újra előrehajol, és rákönyököl a dédi cikkgyűjteményére. – Szeretném, ha mindketten megértenék, hogy ha bármi történik szilveszterkor, vagy újév első napján, fel vagyunk rá készülve, és megfelelően tudjuk majd kezelni a helyzetet. Azt szeretném, ha azzal a biztos tudattal távoznának innen, hogy a rendszer teljes készültségben áll, és meg tud birkózni bármilyen váratlan, előre nem látott eseménnyel. Nem szeretném, hogy emiatt egy percig is aggódjanak.

Kezdi összegyűjteni az újságkivágásokat, és lehajol, hogy fölszedje a földről azt a néhányat, ami véletlenül lehullt. Nyilvánvaló, hogy mindjárt kiadja az utunkat. Most már robotpilóta-üzemmódban van.

– Tudják, vannak korai riasztórendszereink. Hosszú-, közép- és rövidtávú előrejelző berendezések, amiket a létező legkifinomultabb számítógépek hálózata támogat. Mi...

– Nem csak rólam van szó – vágok közbe. – Mások is tudják. Van egy graffiti, egy falfestmény Paddington közelében. A lány, aki készítette, látta az egészet álmában. Ugyanazt a dátumot látta, mint én. És tele van vele az internet is; többen vannak, akik tudják, hogy valami készül.

A fickó zavartalanul folytatja a kivágott cikkek visszapakolását a dossziéba.

– Valószínűleg valami film, vagy egy tévéműsor a ludas. Science fiction.

Valami, ami megragadt a köztudatban. Gyakran megesik az ilyen. Olykor nagyon valósnak tűnhet.

– De ez nem film, maga leereszkedő seggfej, hanem a valóság! Fogja már fel! Sürgősen el kell távolítani mindenkit Londonból! Hát nem érti?

– Adam!

– Semmi baj, Mrs. ööö... Semmi baj. Fiacskám, elhiszem, hogy úgy érzed, hogy ez valóságos, és nagyon aggasztó vészhelyzet, de az igazság az, hogy mindent tökéletesen kézben tartunk. Aggodalomra vagy pánikra nincs semmi ok. Az égvilágon semmi. Innentől ránk bízhatjátok az egészséget.

– Akkor hát, tesznek valamit? Elkezdik kiköltöztetni az embereket? – A dédi megpróbálja sarokba szorítani, ám ő nem engedi magát zavarba hozni vagy befolyásolni. Félig lehunyt szemmel, csípőből löki a hivatalos választ:

– Nincs szükség senki kiköltöztetésére. A rendszereink készenlétben állnak, hogy megbirkózzanak minden eshetőséggel.

– El kell vitetnie innen az embereket! – Most már gyakorlatilag kiabálok. – Itt nem biztonságos! Ez...

– A lehető legrosszabb dolog a pánik volna. Tudod, milyen a média. Seperc alatt képes felfűjni egy ilyen sztorit, és az emberek ijedtükben összevissza rohangálnának, mint a fejetlen csirkék. Ha mindenki megpróbálna egyszerre távozni, attól összeomlana a közlekedési rendszer. Az pedig igen veszélyes volna; ezért ragaszkodnom kell hozzá, hogy hallgassatok erről az egészeztől, és bízzátok a profikra a dolgot!

Azzal feláll, és kezet nyújt a dédinek.

– Asszonyom, köszönöm, hogy befáradtak!

A dédi megszorítja a kezét, és nem eresztí, csak rámered, az ő egyik jellegzetes és igen hatásos nézésével. Most megfogta a fickót, és érzem, hogy az mennyire kényelmetlenül feszeng.

– Akkor hát egészen biztos, hogy tesznek óvintézkedéseket? – kérdi a dédi.
– Továbbviszi az ügyet, ugye? Értesíti a rendőrséget, a tűzoltókat, és akiknek csak tudniuk kell még róla?

– Igen. Igen, hogyne! Követem az ilyenkor érvényes protokollt.

– Biztos? Megígéri? – Még mindig nem ereszti.

– Igen, megígérem. Köszönöm, Mrs. Dawson. És ha önnek lennék – folytatja lehalkított hangon –, komolyan fontolóra venném a szakorvosi segítség igénybe vételét. A fiú nyilvánvalóan zaklatott, sőt, *összezavarodott*.

– A hangja már csak suttogás. – Ezek az állapotok akár öröklődhetnek is.

A képébe akarom ordítani: *Itt vagyok én is, ugyanebben a szobában, te seggfej!* De ez egyszer inkább hallgatok. Csak szeretnék végre kijutni innen, ki ebből a fényes, hófehér szarfészekből.

A fiú és az anyja időközben eltűntek a váróteremből. Észreveszem Őket egy másik interjúszobában. Most csendben van, az anyukája ölében ül, és szopja az ujját, az pedig a karjával átöleli őt. Hát mégiscsak törődik vele? Rendben lesz a kissrác? Egyszeriben úgy érzem, meg kell tudnom a számát. Tudni akarom, hogy ez a fiú túléli-e. Ez számít. Az imént nem volt szemkontaktusunk, csak a sebemet nézte.

A dédi rángatni kezdi az ingem ujját.

– Gyerünk, Adam, mit báméskodsz? Menjünk már!

Hagyom, hogy elvezessen, ki a szeles, esőverte főutcára.

– Nos, legalább megpróbáltuk – állapítja meg útban a buszmegálló felé. – Senki nem mondhatja, hogy nem próbáltuk meg.

– Azt gondolta, nincs ki mind a négy kerekem.

– Azt hiszed? Szerinted nem figyelt?

– Nem tudom, dédi. De azért jól nyomta, nem? A hivatalos tanácsi süketelést. Rendszerek meg tervek, na persze!

– Hát, tervekre végül is szükség van, nem igaz? – Nem hangzik valami határozottnak.

– Dédi?

– Na?

– Mi van, ha a vészhelyzet kezelésével megbízott góré is meghal a többiekkel együtt?

Erre megtorpan, és felém fordul.

– Ez komoly? – Bólintok.

– A francba!

– Mit fogunk tenni, dédi?

– Nem tudom, drágám. Nem tudom. – Ahogy ott állunk, egyszeriben megint olyan öregnek tűnik, és azt gondolom: *Hogy a fenébe fogjuk ezt végigcsinálni? Hogy mentjük meg a világot? Egy nyugdíjas néni meg egy tizenhat éves kölyök. Cseszhetjük, nem igaz? Az egész világ cseszheti.*

– Azt viszont tudom, hogy most mit fogok tenni. Leveszem ezt a fránya cipőt. – Kilép a körömcipőjéből, lehajol érte, és kézben viszi, amíg egy szemeteshez nem érünk. Akkor szó nélkül kidobja, és egy szál zokniban lépkedve a nedves aszfalton, a buszmegálló felé veszi az irányt.

– Dédi! Nem teheted ezt!

– Nem-e? Ki mondja?

A busszal pont egy időben érünk a megállóba, és amikor már felszálltunk és helyet foglaltunk, csak akkor jut eszembe, hogy a mappa, amibe az anyuról megjelent cikkeket gyűjtöttük, ott maradt Taylor asztalán.

SARAH

Marie egy szót sem szól. Egy árva szót sem. Nem is kell: minden az arcára van írva. Óvatosan keresztüllépked a konyhán, és kimegy a hátsó bejárati ajtón. Követem őt. Összehúzza magát a zord idő ellen, és a mellkasához szorítja a mappáit.

– Várjon! Kérem, várjon! – kiáltom utána. Megáll a kapunál, és utolérem. Az eső az arcunkba csap.

– Tiszta vagyok – mondom. – Soha nem drogoztam. Soha. Nem érdekel a dolog. A srácok csinálják, de engem kihagynak belőle. Itt biztonságban vagyok. Biztonságban vagyunk.

– Hány éves vagy, Sally?

– Tizenkilenc.

Tudom, hogy nem hisz nekem.

– Ez nem egy tizenkilenc éves lánynak való hely. És végképp nem egy kisbabának. Ugye tisztában vagy ezzel?

– Ez az otthonunk. Itt élünk. Jól megvagyunk itt.

– Mi viszont kötelesek vagyunk gondoskodni rólatok, Sally. Kötelesek. Érted? Hamarosan hallani fogsz felőlünk.

Azzal távozik. Az eső olyan vad és hideg, hogy fáj tőle az arcbőröm. A kapu kileng a sarokvasain, vadul csapkod a szélben. Elkapom, és erőszakosan bevágom magam mögött. Ki akarom zárni a világot. *Bassza meg! Miért* nem bírnak egyszerűen békén hagyni? A kapu nekicsattan a zárnyelvnek, és újra kinyílik.

– A kurva életbe! A szaros kurva életbe! – A hangomat elnyeli a vihar. Visszamegyek a házba. Vinny felnéz az asztalról.

– Ki volt a barátod?

– A barátom, te idióta, drogos baromarc, a Gyermejjóléttől jött! A Tanácstól.

Abbahagyja, amit csinál, és leteszi a fóliát az asztallapra.

- Basszus! Az gáz! – nyögi.
- Ja, gáz! Nagyon nagy gáz! Ekkora! – emelem a kezem a fejem fölé, próbálva érzékeltetni, hogy mekkora szarban vagyunk.
- Jobb lesz, ha rendbe tesszük a kérészt. – Mind elkezdik összegyűjteni a cuccukat.
- Túl késő, Vinny. Ehhez már túl késő. Vissza fognak jönni. Elveszik Miát, tudom, hogy elveszik.
- Miát?
- Gondoskodási kötelezettségük van, folyton ezt hajtogatta. Hogy kötelesek gondoskodni a kisbabáról. El fogják venni tőlem, Vin!
- Nem, azt nem hagyjuk. Nem engedjük be őket.
- És mégis mit fogsz csinálni? Barikádost emelsz? Meglengeted előttük a baseballütődet? Ja, az sokat segít majd.
- Akkor mit akarsz, mit tegyek? – áll tétován, karját tanácstalanul lógatva az oldala mellett.
- Mittudomén. Semmit. Mennem kell, lelécelek. Jobb, ha ti is pucoltok! Lássuk be, Vinny. Ezt csúnyán bebuktuk.
- Felrohanok az emeletre, és bebugyolálom Miát annyi rétegbe, amennyibe csak tudom, majd leviszem a hallba. Berakom őt a babakocsiba, azután visszamegyek a szobába a szatyrokért.
- Vinny a fürdőszobában van, épp az anyagot húzza le a vécén. A nevemet kiáltja; megállók a lépcsőn.
- Hová mentek? – kérdi.
- Nem tudom. Majd találok valami helyet.
- Van egy kis kápém – tūr bele a zsebébe, és előhúz egy maroknyi gyűrött bankjegyet.
- Ne, Vinny, már így is eleget tettél értünk.
- Vedd csak el! – Azzal beletömi az egyik szatyorba. – Hiányozni fogtok, Sarah!
- Te is nekem! Mindkettőnknek! – Leteszem a táskákat a lépcsőre, és átölelem a derekát. Pusztit nyom a fejem búbjára, mintha a lánya lennék,

vagy ilyesmi. – Mennünk kell.

Betömködöm a szatyrokat a babakocsi alatti tartóba, és a konyhán át kigurítom az udvarra. Most nincs idő gondolkozni, vagy érzélgősködni, egyszerűen pucolnom kell, amilyen gyorsan csak tudok. Ám miközben végigtolom a babakocsit a ház melletti sikátoron, ki a szeles utcára, azon töprengök, hogy van-e egyáltalán bármi értelme megpróbálni elmenekülni. Hiszen Mia chipje úgylis elárulja nekik, hol vagyunk. Most már bárhová megyek, akármit is teszek, nem az a kérdés, hogy megtalálnak-e, csak az, hogy mikor.

ADAM

Rájövünk, még a buszút alatt, hogy újra áramszünet van. Odakint kezd sötétedni, de az utcai lámpák nem égnek, és a boltok hamarabb bezárnak. Mostanra jól tudják, mire számíthatnak: az áramkimaradás tarthat pár órától akár fél napig is. Semmi értelme nyitva tartani a sötétben, amikor nem működik a pénztárgép, sem a kártyaolvasó.

Ahogy a saját megállókhöz közeledünk, a dédi arca is egyre inkább elsötétül.

– Ezt most nem bírom, Adam. Nem tudok egy újabb éjszakát otthon tölteni a sötétben.

– De hova máshova mehetnénk?

Rosszkedvűen vállat von. – Nem tudom. Maradhatunk a buszon, amíg nem találunk valami helyet, ahol ég a villany.

– Ez komoly? Tényleg ezt akarod?

– Nem – gondolja meg magát. – Ez nem aggaszthat. Csak csücsüljünk még egy kicsit a sötétben, lássuk, helyrehozzák-e. Most nem is figyelmeztettek előre ezek a nyavalyások, nem igaz? Szóval, valami nem stimmel valahol. De talán máris dolgoznak rajta.

Amikor a házhoz érünk, betapogatózunk a konyhába. Mindig tartunk elég gyertyát a kezünk ügyében; meggyújtunk néhányat, és az asztalhoz ülünk. Nem megy a fűtés, így magunkon hagyjuk a kabátot. A dédi megtalálja a „vésztartalék” dugi csokiját, néhány szelet Snickerst, hát ennyi az uzsonnánk.

– Dédi, szerintem a pasas tud valamit. Az a Taylor, vagy kicsoda.

– Mit tud?

– Nem figyelt rád, legalábbis nem igazán, amíg ki nem mondtad a dátumot. Akkor viszont egyből magához tért.

– De azért nem mondta volna, ugye?

– Nem, a magunkfajtáknak nem.

– Gondolod, hogy tesz bármit az ügyben, Adam?

– Nem hinném. Elég egyértelműen tudatta, hogy azt akarja, hallgassunk a dolgról, nehogy pánikot keltsünk. Úgy sejtem, egészen pontosan *semmit* se fog tenni. Dédi, halvány fogalma sincs, milyen rettenetes lesz. Megpróbáltam megértetni vele...

– Tudom, hogy megpróbáltad. Mindketten megpróbáltuk. – A cigije vége vörösen parázslik a sötét konyhában. – Hát, akármi történjék is, mi azt tettük, ami helyes. A megfelelő szervhez fordultunk.

– De ez nem elég, dédi! Nem elég. Többet kell tennünk.

– Nos, a te kis haverod, az a hogyishívják, rajta van az ügyön, nem?

– Nelson. Ja, tényleg, kíváncsi vagyok, hogy halad.

Aztán elhallgatunk, a gondolatainkba mélyedünk. Egy idő múlva a dédi azt mondja:

– Sajnálom, drágám, de ezt nem bírom így tovább, kezdek kihűlni. Megyek, lefekszem. – Azzal fogja az egyik gyertyát, és föllépked a lépcsőn. Megnyomok egy gombot a digitális karórámon, hogy felgyulladjon a kijelző: 18:32. Csak nem fekhetek le este fél hétkor! És nem is ücsöröghetek itt ilyen tétlenül.

Újra meg újra végigjátszom gondolatban a Tanácshoz tett utunkat. Többet kellett volna mondanom, rá kellett volna vennem, akar erővel, hogy figyeljen. De hogy veszed rá az embereket, hogy meghallgassanak, egy olyan nagyvárosban, mint amilyen London? Ha még mindig Westonban lennénk, tehetnék valamit a tengerparton, írhatnék egy hatalmas üzenetet a parti homokba, vagy kiakaszthatnék egy jó nagy zászlót a kikötőgátnál, hogy mindenki lássa. Itt miért nem tehetek ilyet? Valamit a nyílt terepen?

A szél csapkodja az ablakot – a hang alapján elég durva idő van kint –, de nem bírok tovább itt ücsörögni tétlenül. Képtelen vagyok erre a semmittevésre. Felemelek egy gyertyát, és kiviszem az előtérbe. A folyosón elfújom a gyertyát, és leteszem a padlóra. Fontolóra veszem, hogy szólok a dédinek, hogy lelépek egy kicsit, de ő már húzza a lóbőrt odafönt. Akkor minek? Visszajövök, mire egyáltalán rájönne, hogy elmentem.

Odakint az autók reflektorai fénypászmákat vágnak a sötétségbe. A buszok még járnak, és ahogy az egyik elvánszorog mellett, előresprintelek a

következő megállóig, és leintem. Előkapom a bérletkártyámat, és keresek egy szabad helyet. Zötyögve gurulunk tíz, húsz, harminc percen keresztül – egész Nyugat-London töksötét.

A fejembe húzom a kapucnim, és lehunyom a szemem. Nem tudom, merre megyünk, és nem is igazán érdekel. A motor zaja, az ablakot verő eső, a többi utas köhécseleése, mindez kezd valami könnyű félálomba ringatni. Amikor végül a motor egy rázkódással megáll, én is magamhoz térek, és kinyitom a szemem. Mindenki más leszállni készül. Talpra kecmergek, és előrebotladozok. A vonal végállomásánál vagyunk, a Marble Archnál. Maga a márványív fényárban fürdik, és az Oxford Streeten karácsonyi fények pislákolnak végig, ameddig a szem ellát. Az utca tömve, az emberek tipikus londoni módon tolonganak, lökdösődnek. Mintha egy másik bolygóra érkeztem volna. A dédinek igaza volt: ide kellett volna jönnünk, beülni egy kávéra vagy ilyesmi, részévé válni a normális világnak.

Elvegyülök az Oxford Streeten tolongó tömegben, céltalanul kószálok a késő éjszakába nyúló ünnepi vásárban. A kapucnim a fejemre hagyom, és lesütöm a szemem. Nem akarom látni a számaikat. Csak érezni akarom, hogy része vagyok valaminek, és hogy olyan helyen lehetek, ahol nincs az az érzésem, hogy hamarosan nagyon rosszra fordulnak a dolgok. Pár percig sikerül is úgy tennem, mintha ez az egész így maradna: mintha London ezután is ugyanúgy folytatná az életét, az emberek dolgoznának és vásárolgatnának, étterembe és kávézóba mennének, meg a West End bemutatóira és akciós kiállításaira járnának.

Egy nő reklámszatyra a lábamnak ütődik.

– Bocsánat! – mondja.

Ösztönösen felpillantok. Huszonhetes. Négy nap maradt az életéből. Erre az egész újra eláraszt, betolakodik a fejembe, és egyszeriben ez az utca a lehető legrosszabb hely a számomra, ahol csak lehetek. Muszáj kijutnom innen, muszáj elszabadulnom ezektől az emberektől. Megfojt ez a tömeg.

Lélegezz lassan! Be az orrodon át, ki a szádon keresztül.

Körülöttem mindenütt testek, minden felől nekem préselődnek. Nem jut levegő a tüdőmbe. Megakad a torkomban. A mellkasom hevesen zihál.

Be az orrodon át.

Képtelen vagyok rá. Minden forogni kezd körülöttem, az épületek, az arcok...

Nézz le, nézz le!

Még a járda is mozog, rázkódik a lábam alatt. Térdre hullok, és kitör rajtam a pánik. Mindjárt eltaposnak, és belepréselnek az aszfaltba.

Csak épp nem egyedül én kerülök a földre. Körülöttem mindenütt emberek guggolnak, térdelnek, ijedten kapaszkodnak egymásba. Mindenki a földön van. A reklámszatyros nő felsikolt.

– Jézus Isten!

Azután már vége is. Szinte abban a pillanatban, hogy elkezdődött. Nincs több mozgás, semmi vibráció, minden újra olyan, amilyennek lennie kell. Az emberek kezdenek feltápászkodni.

– Mi történt itt?

– Ejha!

Nincs több sikoly, csak ideges, feszült nevetgélés. Mindenki jól van. Az egész csak egy apró rengés volt. Semmilyen kár nem keletkezett. Csak egy kis kaland, amiről majd mesélhetnek otthon, amikor hazaértek.

Én egy kicsit még lent maradok, lassan lélegzek, be és ki, be és ki, amíg biztos nem leszek benne, hogy már jól vagyok. Azután óvatosan föltápászkodok, és körülnézek. Semmi jele, hogy megtörtént egyáltalán. Az épületek épek, nincs repedés az ablakokon, minden jelzőtábla a helyén. Körülöttem mindenki jól van. Kicsit megijedtek, de egyáltalán nincsenek felzaklatva.

Mozdulatlanul állok, miközben körülöttem az Oxford Streeten minden visszatér a normális kerékvágásba. A vér most újra kering a testemben, és csupa lúdbőr leszek.

Hát itt van. Így kezdődik.

A dédire kellene gondolnom, hogy vajon érezte-e a rengést Kilburnben, hogy felébredt-e rá. De nem a dédi körül forognak a gondolataim. Van valahol odakint egy lány, akinek a rémálmai kezdenek valóra válni. Ha Ő is

érezte, amit én az imént, akkor most ő is ugyanúgy meg van rémülve.
Sarah.

SARAH

Nem tudom, hová menjek. Olyan rohadtul esik, hogy nem tudok tisztán gondolkodni. Miát meg kell kímélnem ettől az égszakadástól, ez minden, hát idejövök, az alagútba. Itt legalább fedett helyen vagyunk, védve az ítéletidőtől, és egyébként is, úgy érzem, mintha valahogy hozzám tartozna ez a hely – épp elég időt töltöttem itt. Ám amikor ideérek, csak későn kapcsolok, hogy valami nem stimmel. Az egész hely valahogy világosabb, fényesebb lett, és aztán rájövök, hogy mi történt: valaki lefestette a képemet. Az alagút fala egész hosszában hófehér. Még a festékszag is érződik, mintha nemrég készült volna.

Így már nem is tűnik az enyémmek. Ismét csak egy aluljáró alagút a sínek alatt, egy sivár, üres hely. Nem akarok itt lenni, de hát hová is mehetnék? Itt legalább megállhatok tíz percre, hogy összeszedjem a gondolataimat. Ám a tíz percből húsz lesz, és azután Mia éhes lesz, meg kell etetnem. Így hát végül letáborozok, egy reklámszatyron ülök, gyakorlatilag a csupasz aszfalton, a fálnak támaszkodva. Nem tudom elhinni, hogy vége – vége az életemnek Vinnyéknél. Egészen mostanáig nem tudtam, mim volt ott. Igazi otthon. Mia első otthona.

Itt egyáltalán nincs semmilyen fedezékem, és amíg Mia szopik, nem is tudok menni sehová. Csak ülök, mint egy kotlóstyúk. Az alagút egyik végéből a másikba pillantok, autók és járókelők után vizslatva. De mégis, mihez kezdenék, ha meglátnék valakit? Itt nincs hová futnom.

Lenézek Miára. Jól be van bugyolálva bélelt kezeslábasába. A feje a kabátom alatt, a popsija és a lába azonban kilóg. Finoman kalimpál, összedörzsöli a lábfejeit. Oda injekciózták bele azt a rohadt chipet: a bal lábfejebe. Most pedig ott van valahol odabent, láthatatlanul, némán; olyan apró, hogy átfért a tűn. A gondolattól is rosszul vagyok, hogy ez az izé benne van az én kicsikém testében; aktív, eleven, szakadatlanul kommunikál velük, azokkal a rohadékokkal, akik ezt tették az én drágámmal. Most aztán lenyomozhatnak; valahol egy irodában, Londonban, Delhiben vagy Hong Kongban – Mia talán most is egy kis villogó pötty valaki képernyőjén.

Csak idő kérdése, hogy mikor gyűjtenek be minket. És aztán, aztán mi lesz? Találnak nekünk valami másik, rendes lakhelyet? Hazaküldenek? Elszakítanak egymástól?

Bárcsak sose vittem volna el abba a rohadt kórházba! Bárcsak sose fecskendezték volna bele azt az izét! Akkor most simán eltűnhetnék. Legalább volna valami esélyünk.

Ha nem volna benne a mikrochip.

Biztosan közvetlenül a bőrfelszín alatt van. Van egy olló a szennyeszsákomban... Egy másodpercre abbahagyja a szopást, tart egy szusszanásnyi pihenőt. A kezecskéje kibukkan a kabátom alól, apró rózsaszín ujjai tapogatva kutatnak valami után, amibe belekapaszkodhatnak. A bőre olyan vékony, csaknem átlátszó. Hogyan is juthatott egyáltalán az eszembe, hogy felsértem, alatta turkállok, csak hogy megtaláljam azt a rohadt chipet? Csaknem lesüllyedtem az ő szintjükre. Undorodom magamtól.

Visszacsomagolom a kezecskéjét a kabátom alá, és még szorosabban magamhoz ölelem. *Sajnálom! Sajnálom! Soha nem foglak bántani, és nem hagyom, hogy elvegyenek tőlem, Mia! Esküszöm!*

Egy szélroham felkap valami szemetet, és befújja az alagútba, ahol nekisúrlódik a kavicsos aszfaltnak. Figyelem, ahogy egy uzsonnás zacskó felém táncol. Azután feljebb emelem a tekintetem. Valaki van ott.

ADAM

Valaki van ott. Az alagútban, a földön.

Az alagút fala fehérre lett meszelve: a festmény, a rémálom, a dátum, mind el lett takarva. Még így is félhomály uralkodik bent, de akkor is látom, hogy ő az. Sarah.

Körbementem, a házukhoz. Nem akartam bekopogni, semmi ilyesmi. Nem tudom, mit gondoltam, mit fogok tenni, talán csak várakozni, nem tudom. Mindenesetre csak az utcasarokig jutottam, mert odakint egy rendőri furgon és három rendőrautó parkolt. Jézusom! Biztos, hogy Sarah-ék házához jöttek ki, mert láttam azt a hórihorgas barátját, amint a háta mögött összebilincselte kézzel elvezetik. Gyorsan fedezékbe ugrottam, mielőtt még bárki észrevesz. Ilyen balhéra semmi szükségem, különösen most; így viszont nem tudom kideríteni, hogy vajon Sarah-t is letartóztatták-e.

Egyedül kószálok egy darabig a környéken, aztán végül persze, hogy az alagútnál lyukadok ki. Tudtam, hogy így lesz, és tessék: most ő is itt van. Legutóbbi találkozásunkkor szemétládának nevezett. Amikor legutóbb itt voltunk, követ vágott a fejemhez. Hátat kellene fordítanom, és odébb állnom, de egyszerűen képtelen vagyok rá. Nem tudok távol maradni tőle. Elindulok feléje, lassan, óvatosan, hogy legyen ideje észrevenni, elmenni, ha szeretne. De nem mozdul. Még mindig a földön ül, amikor odaérek.

Elég kényelmetlen érzés, hogy én állok, ő meg ül, ezért én is lekuporodok, valamivel odébb. Magához öleli a kisbabát, aztán végre leesik, hogy épp szoptatja. Nincs semmi látnivaló, csak egy bebugyolált bébi a kabátja alatt, de így is elpirulok hirtelen zavaromban, bőröm felszíne szinte izzik a ruha alatt.

A földre szegezi a tekintetét, a csuklyája felhúzva az arca körül. Azt szeretném, ha rám nézne. Újra látni szeretném a számát. Újra átélni azt az érzést.

– Sarah! – szólítom meg.

Továbbra is maga elé mered. Úgy tesz, mintha ott se lennék. Veszem a

testbeszédét, nem vagyok hülye. Azt akarja, hogy menjek el. De nem teszem. Nem tudom megtenni.

– Sarah, én vagyok az.

Semmi reakció.

– Láttam a házatokat, a zsarukat.

Semmi. Nem tudom, mit mondhatnék ezután. Végül kerekén kimondom, amit gondolok, anélkül, hogy egyáltalán tudnám, mit teszek.

– Te is érezted? Érezted a földrengést?

Ekkor végre fölnéz, és a száma láttán újra szétárad bennem az a meleg boldogság. Zavarodottnak tűnik.

– Milyen földrengést?

– A rezdülést, kábé egy órával ezelőtt. Az Oxford Streeten voltam. Mindenki a földre bukott, azután nevetni kezdtek, és úgy tettek, mintha semmiség lett volna. Pedig nem az volt.

– Én nem éreztem semmit. Egy órája már itt voltam. És nem éreztem az égvilágon semmit.

– Nem én találom ki. Nem kamu.

– Nem is mondtam, hogy az.

Ellenséges. Ezt vártam is, de ezen felül még gondterheltnak is tűnik. El akarok jutni hozzá. Át akarom törni ezeket a pajzsokat, amiket maga köré emelt.

– Mi történt? – kérdezem. – Mi történt veletek?

Ismét a földet nézi, de legalább beszél.

– Meglátogattak a gyermekjólétitől. Utolértetek.

– Basszus.

– Több annál, Adam. El fogják venni tőlem. Pedig Ő a mindenem. Rajta kívül nincs másom.

– Nem tehetnek ilyet.

– De igen. És meg is teszik. Drogosokkal éltem együtt egy lepukkant nyomortanyán, meg egy dílerrel. Nem fest valami jól. Most pedig nincs hova

mennem. Gondolom, az utcán fogok élni.

– Haza is mehetnél.

A kisbaba mostanra biztosan abbahagyta a szopást, mert Sarah felemeli, a vállára fekteti, majd talpra küzdi magát. Nyújtom a kezem, hogy segítek neki, de nem vesz róla tudomást. Berakja a babát a gyerekkocsiba.

– Ég veled, Adam! – mondja, és elindul, mint aki komolyan gondolja.

Nem hagyom, hogy így lerázzon. Az Isten szerelmére, hiszen csak segíteni próbálok neki!

– Én csak... úgy értettem, menetek kell valahová, valami olyan helyre, amit a Szociális Osztály is jóváhagy. – De mielőtt még egyáltalán végigmondanám, eszembe jut, hogyan szegezett falhoz az apja. – Sarah, sajnálom.

Futnom kell, hogy utolérjem.

– Figyelj, sajnálom, oké? – mondom. – Értem én, hogy miért nem akarsz visszamenni oda. Az apád...

Erre megtorpan, és sarkon perdül.

– Mi van az apámmal?

– Ő... hát, elég nehéz eset, nem igaz?

– Te találkoztál vele? – mered rám döbbenet.

– Ja. Én... izé... odamentem. Amikor eltűntél a suliból.

– Jézusom, mi vagy te? Valami perverz kukkoló? Oké, most már hivatalosan is kitör tőled a frász, nem mintha nem lettél volna eddig is elég kiborító.

Újra elindul, gyorsabban, sokkal gyorsabban, mint eddig.

Kocogni kezdek mellette, hogy tartani tudjam a tempót.

– Sarah, aggódtam érted. Csak azért mentem oda, hogy lássam, jól vagy-e.

– Nem volna szabad mások háza körül szaglásznod. Főleg, ha senki nem hívott.

– Mégis, mit kellett volna tennem? Lerajzoltál, Sarah. Lerajzoltál.

– Az csak egy vacak rajz volt! Mindenki rajzolt abban a teremben.

– Nem csak egy rajz volt, és ezt te is jól tudod. Soha senki nem nézett úgy rám, és nem látott olyannak.

Összehúzza a vállát, előredől, és még gyorsabban tolja a babakocsit. A szél és az eső még mindig vadul csapkod minket. Csaknem kiabálnom kell, hogy hallható legyek.

– Sarah, áthajoltál az asztal fölött és megérintettél. Megérintetted az arcomat. Hogy felejtettelek volna el, mondd?

Elszántan megy tovább, de közben felém fordul.

– Pedig azt kellett volna tenned! – kiabál vissza. – Nem lehetek a közeledben! Meg kell védenem a lányomat! Nem számít, hogy érzek irántad! Nem lehetsz a közelünkben! Nem hagyhatom!

Hogy érzek. Hogy érzek...

– Állj meg egy pillanatra! Kérlek, csak állj meg!

A vállához érek, hogy megpróbáljam lelassítani. Félrerántja a vállát.

– Szállj le rólam! Hagyjál! Azt mondtad, szembeszállhatunk a jövővel. Hát tessék, most pont ezt csinálom! Szerintem ártani fogsz a kislányomnak, ezért nem akarlak újra látni. Próbálok megváltoztatni a dolgokat, Adam. A magam módján próbálok.

– Soha nem bántanám őt, Sarah! Sosem tennék ilyet.

– Honnét tudod? Ezt nem tudhatod előre. Látod az emberek jövőjét, de csak egy részletét. Menj el tőlünk, minél messzebb! Tartsd magad távol! Hagyj minket békén, Adam!

Lelassítok, aztán megállók.

– Hová mentek? – kiáltok utána.

– Nem tudom. Valami biztonságos helyre.

Sietve távolodik. És én sosem látom őt többé. Ez pedig egyszeriben rosszabb érzés, mintha egész London széthullna körülöttem. Úgy érzem, ez a létező legrosszabb, ami csak történhet velem. Valahogy meg kell állítanom őt.

– Sarah! – kiáltok utána ismét. – Tudok az apádról!

Nem tudok. Csak blöffölök, de valami mégis az súgja, hogy jó irányba

tapogatózok.

Újra megáll, és megfordul. Utolérem.

– Megerőszakolt, azért nem mehetsz haza.

Elfordul tőlem, nagyot nyel.

– Erről van szó, nem igaz? Bántott téged.

Annyira erősen zuhog az eső, hogy az orra hegyén is csöpög.

– Igen, bántott – feleli, szinte magának. Gyors pillantást vet rám, hogy lássa a reakciómat. Bizarr a helyzet – büntudatosnak tűnik, mintha valami igazán rosszat követett volna el, és én most rajtakapnám.

A helyénvaló dolgot szeretném mondani, csak épp nem tudom, mi ilyenkor a helyénvaló. Annyira ingadozó és lobbanékony, vele kapcsolatban bármi lehet jó és rossz is, lehetetlen előre tudni.

– Annyira sajnálom!

– Nem a te hibád. Semmi közöd a dologhoz – feleli, de a tekintete még mindig olyan büntudatos; mintha azt várná, hogy elítélem őt valamiért. Közelebb lépek, és mindkét karomat a vállára teszem. Valószínűleg rossz húzás, de nem jut más az eszembe. Az egész teste megmerevedik, és azt gondolom: *A francba, ezt jól elcsesztem. Gyűlöl engem.*

– Soha, de soha nem bántanálak, Sarah – súgom a feje búbjának. – Az életemre esküszöm.

Még mindig úgy áll ott, mint aki kővé változott.

– Ilyesmire nem esküdhetsz! Ilyet senki nem ígérhet – feleli.

– De! De igen. Ígérhet!

Az arcunk annyira közel van egymáshoz. Az esőtől nyirkos csomókká ragadtak össze a szempillái. Annyira szeretném megpuszítani őket, hogy az már fáj.

– Gyere haza velem, Sarah!

– Nem, azt nem tehetem.

– Nincs hová menned. Nálunk van hely. Ott legalább megszáradhatsz és harapatsz valamit!

Egy heves szélrohamtól szinte zárótűz alá vesznek a hideg esőcseppek.

Hátrébb lépek, hogy rendesen lássam őt.

– Huszonnyolcadika van ma – folytatom. – A rémálmod elsején játszódik. Tehát most biztonságban vagyunk. Mind a ketten biztonságban vagytok tőlem. Gyere haza velem ma éjszakára! Tűnjünk el ebből a kurva viharból! Szárítkozzunk meg. Melegedjünk át.

Szemmel láthatólag ingadozni kezd.

– Gyere haza velem! Aludj egyet, és holnap tovább mehetsz. Majd kitalálunk valami biztonságos helyet neked. Távol tőlem, távol egész Londontól.

Egy szót sem szól. Az arckifejezése továbbra is mogorva, és szorosan Mián tartja a szemét. Megfordítja a babakocsit, és szólanul, együtt elindulunk.

SARAH

Segít fel- és leszállni a buszról, azután egymás mellett sétálunk, anélkül, hogy egymáshoz érnének. Ez tiszta örültség. Elment az eszem, hogy bárhová is vele megyek, épp ő vele. De hát hová máshová mehetnék? Ki más lenne hajlandó befogadni minket ebben a nyolcmillió lakosú nagyvárosban?

– Itt volnánk – mondja. – Legalább újra van áram.

– Itt?

Egy modern terasz előtt áll meg. Három ablakban ég a villany, vidám, sárga fénynégyzetek, egy a földszinten, kettő az emeleten. Meghitt, otthonos látvány. Elöl, az utca felől alacsony fal határolja és egy fémkapu, amiről már kezd peregni a festék. Az élőkért zsúfolásig tele mindenféle kerti dísszel: kis kötörpékkal, szélmalmokkal meg minden szarral. Látja, mit nézek.

– A dédim – magyarázza. – Nem normális.

– Áh, értem. Oké.

Kinyitja a kaput, és végigtolom a babakocsit az ösvényen. Próbálja benyomni a bejárati ajtót, de az nincs nyitva, hát előkotorja a kulcsát. Van egy pillanat, amikor ő már bent van az ajtón, és kinyúl, és megragadja a babakocsi elejét, hogy segítsen átemelni a küszöbön, és én újra azt gondolom: *Mi a francot művelek? Ez a legutolsó hely mind közül, ahol lennünk kellene – és a legutolsó ember, akivel együtt kellene lennünk.* Ő pedig lenéz rám, és a kocsierő nyúl; patakokban folyik rajta az esővíz, és mosolyog. Én pedig azt gondolom: *Oké, hogy itt vagyunk, és nem gond, hogy vele vagyunk. De csak ma éjszakára.*

ADAM

Bevisszük a babakocsit a nappaliba. Mia alszik, mindkét kezét a magasba veti a feje két oldalán.

– Használhatom a mosdót?

– Persze! Az emeleten van, egyenesen szemben. Azt hiszem, a dédim odafent alszik.

– Ó, oké.

Amíg a dolgát végzi, készítek egy bögre teát, és sietve átkutatom a konyhaszekrényt valami harapnivaló után, amit felajánlhatnék neki. A legjobb, amit találok, egy régi doboz cukrozott keksz, és egy paradicsomleves-konzerv.

Amikor lejön, jobban fest, mint ahogy felment.

– A hajam totál kész. Mint egy rühes sündisznó. Nem fest valami jól – állapítja meg. – Jobb lenne, ha levágnám az egészet.

– Meg is fürödhetsz, ha szeretnéd. Elég meleg a víz. Mosd meg, és kezd újra.

– Tényleg? Tényleg használhatnám a fürdőszobát? A régi kóróban sosem volt elég a meleg víz.

Visszanéz a nappaliban pihenő babakocsira.

– Minden rendben lesz veled – biztosítom. – Itt leszek, ha felébred. – Gőzöm sincs a kisbabákkal való helyes bánásról. Halvány lila fogalmam sincs. – Szeretnél valami tiszta ruhát? Kereshetek neked valamit, ha gondolod. A dédi ruhái közül, nem az enyéimből.

A puszta gondolatra, hogy az én ruhámat viselné, olvadozni kezdek belül.

– Nem, koszi. Jól vagyok. Csak egy forró fürdőt szeretnék.

– Oké. Előkészítem a terepet – mondom, azzal felszaladok a lépcsőn. Öntök egy kis habfürdőt a forró vizes csap alá. A helyiség abban a pillanatban megtelik az édes, parfümös illattal. Áttúrom a szárítószekrényt, és előkeresem a legjobb törülközőt, amit csak találok. Mindenesetre jó nagy

és tiszta.

– Koszi! – Sarah ott áll az ajtóban. Utánam jött.

– Szívesen. Éhes vagy? Tudok adni egy kis levest.

– Ja, farkaséhes, ami azt illeti.

– Megmelegítem. Majd megeheted, ha kész vagy a fürdéssel.

El kell furakodnom mellette a szűk helyen, de nem bírok nem megállni mellette egy pillanatra. A város szaga érződik rajta: a közlekedésé, füsté, és a mosdatlan bőr. Izgató. Olyan közel van hozzám, hogy szinte mozdulnom se kéne, hogy megpusziljam a nyaka tövét, ahol találkozik a vállával.

– Koszi! – ismétli, és ráébredek, hogy soknak érzi ezt a közelséget, és azt szeretné, hogy ne legyek útban.

Magára hagyom, és közben igyekszek nem arra gondolni, hogy épp most hámozza le magáról a ruháit, most lép bele a meleg, illatos, habos vízbe, majd belefekszik és lehunyja a szemét... Kényszerítem magam, hogy valami normális dolgot csináljak: kinyitom a leveskonzervet, és a tartalmát egy lábasba öntöm. Azután leteszem a konzervnyitót, és nekitámaszkodom a konyhapultnak, nekinyomom az ágyékom a konyhaszekrény kemény műanyag ajtajának. Szinte fájdalmas, amit érzek. *Ne gondolj rá! Figyelj másra!* De megmerevedek, egyre duzzadtabb és keményebb leszek, miközben arra gondolok, hogy valahová máshová szeretném nyomni, valami meleg, lágy és engedékeny, befogadó részbe. Nyál önti el a számat, lehunyom a szemem, és a fenti neszekre figyelek; a bőre csusszanására a műanyagon, ahogy testhelyzetet vált, a zuhany ki- és bekapcsolására, majd a lefolyón és a csöveken át távozó fürdővíz gurgulázására.

Lefolyt a fürdővíz. A francba! Kész van. Egy perc és lent lesz!

Gyorsan felállók. Túl gyorsan. Kissé megszédülök. *Normálisnak kell látszanom. Gyorsan, készítsd elő azt a levest!*

Meggyújtom a gáزرózsát az edény alatt, és csak annyi idom marad, hogy egy konyharuhát a nadrágom elé kapjak, amikor megjelenik Sarah. Egy törölközőt a teste köré csavart, egy másikat pedig a haja köré, mint valami turbánt. Annyira fiatalnak tűnik: semmi smink, csak a tiszta, rózsaszín bőr. Rózsaszín láb, rózsaszín lábfej, rózsaszín kar és rózsaszín kéz. Ezt nem

vártam. Olyan, mint valami angyal. Nem bírom levenni róla a szemem.

A jelek szerint nem veszi észre, milyen hatást gyakorol rám.

– Igazad volt – mondja, miközben a törölközőn át dörgöli a haját. – Tényleg mocskosak a ruháim. Gondolod, hogy kölcsön kaphatnék valami tisztát? A tied is jó lesz.

– Hát persze! Csak befejezem ezt itt... – A leves kezd felforrni a fazék szélén. Elfordulok tőle, hogy tálaljak. A farkam még mindig azért küzd, hogy kiszabaduljon a gatyámból, így aztán továbbra is magam előtt tartom a konyharuhát, miközben felszolgálom neki a tányér levest.

– Nem hiszem, hogy maradt kenyerünk. De talán tudok keríteni egy kis sós kekszet – mentegetőzők.

– Ne aggódj. Ez így tökéletes. Te nem kérsz?

– Nem, kösz, én nem vagyok éhes. Megyek, keresek neked valami ruhát.

Odafönt, a szobámban találok egy pólót és valami melegítőalsót, ami jó lesz rá, ám ami az alsóneműt illeti... Mégsem adhatom neki az egyik gatyámat. Az nyilván nem volna helyes. És persze nem turkálhatok a dédi holmijai között sem. Először is, már alszik a szobájában, de még ha nem így lenne, akkor is, előbb vágnám le a saját kezem.

Leviszem a kupac ruhát a földszintre. Mia időközben felébredt, és Sarah a karjában tartja, megmutat neki néhányat a dédi kandallópárkányra kitett díszei közül. Mia szeme szinte kidülled a fejéből. A keze végigsöpör a díszhelyre kitett, lakkozott fadobozon.

– Ne nyúlj hozzá, Mia! – szól rá. – Nem nyúlunk a szép tárgyakhoz. – Aztán összeráncolja a homlokát. – Mégis, *mi ez?*

– A dédapám hamvai. A dédi egy lépést se hajlandó tenni nélkülük.

Erre még egy lépést hátrál, és vág egy grimaszt.

– Hú!

– Tessék! – nyújtom felé a ruhákat, amiket hoztam. – Ezek talán megteszik. Amíg kimossuk a tieidet.

Mia felém fordítja a fejét, ahogy meghallja a hangom. Most szinte felrikolt. Ez mindannyiunkat váratlanul ér. Anélkül, hogy egyáltalán gondolkoznék,

kinyújtom érte a kezem.

– Szabad? – kérdem Sarah-t. Ő is ugyanúgy meg van lepve, mint én.

– Aha, gondolom.

Átveszem a babát, és esetlenül tartom a kezemben.

– Tedd a tenyered a hátára, úgy nem billen hátra. – Sarah a helyére igazítja a kezem.

A baba arca közel van a vállamhoz. Arrébb mozdítom, hogy jobban láthassam.

– Helló, kisasszony! – üdvözlöm.

Figyelmesen rám mered. Görcsbe rándul a gyomrom, ahogy újra megüt a száma. Miért kell egy ilyen gyönyörű csöppségnek ilyen korán meghalnia?

Végighúzza a kezét az arcom sérült felén, az ujjai begörcbülnek, és belemélyeszi őket a húsomba.

– Mia, nem szabad! Ez fáj neki! Várj, visszaveszem. – Előrelép, készen arra, hogy átvegye tőlem.

– Nem, semmi gond. Nem fáj. – Nem mondok igazat. Az egyik ujjá fájó pontot talált, de nem akarom, hogy máris vissza kelljen adnom. Korábban még sosem tartottam a kezemben kisbabát. Varázslatos. Vagy talán csak ez a kisbaba ilyen. Nem húzódik félre tőlem. Nem retenti el az arcom. Egyszerűen csak néz rám.

Amikor Sarah-ra pillantok, látom, hogy mosolyog. Ma először. Sőt, ha belegondolok, valójában most látom életemben először, hogy igazán mosolyog. Teljesen átalakul tőle az arca.

– Ügyesen bánsz vele – állapítja meg. – Tetszel neki. Általában szétordítja a fejét, ha odaadom másnak.

– Született tehetség vagyok – mondom. Viccnek szánom, de azért belül igazi hősnek érzem magam.

Azután mindketten meghalljuk a lépteket a lépcső felől, és megjelenik a dédi. A babakocsiról Sarah-ra pillant, ahogy ott áll az ő törölközőjében.

– Jézusom! Telt ház van – állapítja meg. – Mi ez az egész?

Sarah védekezően ismét behúzza a vállát.

– Helló! – köszön. – Sarah vagyok. Én csak...

– Te vagy a lány a kórházból. Aki a festményt csinálta.

– Ez itt a dédanyám, Val – mutatom be.

De a dédi nem mosolyog. Rám néz, és elszürkül az arca.

– Adam, tedd le azt a kisbabát! Mégis mit képzelsz, mit művelsz?

– Semmi gond, dédi, kedvel engem.

– Tedd le azonnal!

– Dédi, hagyd abba!

De ő megindul felém, és megpróbálja kivenni Miát a kezemből. Mia megijed. A vállamba fúrja az arcát.

– Mi van veled, dédi? Nem látod, hogy kedvel engem?

– Mi van velem? Veled mi van? Láttad a festményét... tudod, mi fog történni!

Ekkor mindketten Sarah felé fordulunk.

– Tudom, tudom... – hebeg. – De most nem gond. Ma még szabad.

A dédi sarkon perdül, hogy a szemébe nézzen.

– Azt akarod, hogy a babád megismerje, hogy megbízzon benne? Hogy hozzá forduljon január elsején? Ezt akarod?

Sarah arca elfintorodik.

– Nem, persze, hogy nem. Nem tudom. Nem tudom.

– Miért vagy itt? – A hajthatatlan keménység a dédi hangjában valami egyebet is takar. Félelem is kicseng belőle, ez nyilvánvaló a számomra, de nem hiszem, hogy Sarah is tisztában van ezzel. A dédi elég félelmetes tud lenni, ha akar, és most épp akar.

– Hogy miért vagyok itt? A barátaimat, akikkel együtt laktam, nemrég letartóztatták. És nincs más, akihez fordulhatnék. Nincs hova mennem. De elmegyek, ha nem akarja, hogy itt legyek. Semmi gond. Majd találunk valamit.

Mia pocakjához emeli a kezét, hogy átvegye tőlem, és közben véletlenül megsúrolja a karomat. Olyan meleg és sima az érintése a bőrömön. Érzem a

csontjait a bőrén át. Az érzet úgy hat rám, mint az áramütés. Fölébreszt.

– Dédi, Sarah-éknak kell egy hely, ahol megalhatnak ma éjszaka. Azt mondtam neki, hogy itt maradhatnak. Lehetnek a szobámban, én meg alszok idelent a kanapén. Csak egy éjszaka, dédi, és azt mondtam, minden rendben.

A dédi rám mered. Egy másodperc töredékéig nem tudom eldönteni, nem valami oltári veszekedésnek nézünk-e elébe. Aztán alig észrevehetően vállat von, és Mia felé fordul.

– Oké – egyezik bele. – Nem csaplak ki az utcára, de tudd, hogy ez hiba. Érzem. – Majd felém lép. – És ez, ki ez a kis hölgy?

– Ő Mia – feleli Sarah.

A dédi közelebb jön. A baba félénken elhúzódik, de azért nem tudja megállni, hogy ne kukucskáljon ki.

– Ne félj, na! – csitítja Miát, és finoman megcirógatja a pofiját. – Nem a nagy, csúnya, gonosz boszorkány vagyok, hanem a jó boszorkány.

SARAH

Jó boszorkány, rossz boszorkány, mi a különbség? Nem a csontos, foltos ujjak, sem a lila túskehaj – hanem a szemek. Amint rád mered azokkal a szemekkel, neked annyi. Mintha meghipnotizált volna. Nem fordíthatod el a tekinteted, amíg úgy nem dönt, hogy elenged.

Miután leüvöltötte a fejét, és félholtra ijesztette Miát, most megpróbál barátkozni vele, de ő nem vevő rá. Úgy csimpaszkodik belém, mint egy kis majom, és még csak nem is néz rá. Így aztán Val felém fordítja a figyelmét. Olyan, mintha villám csapna belém. Összevonja a szemöldökét.

– Levendula, természetesen – állapítja meg. – De van egy kis sötétkék is. És az egész rózsaszínben fürdik.

– Dédi! – szól rá Adam. – Ne kezd!

– Mit? Mi az?

– Az aurád – sóhajt.

– A micsodám?

– A kozmikus energiáid – feleli helyette Val. – Fénylő rózsaszín, érzékeny és művészi. Levendula, vagyis látnok, álomlátó. Sötétkék, teli félelemmel.

Egyszeriben meztelennek érzem magam. Itt van ez a nő, ez a különös, aszott vénasszony, három árnyalatnyival fényesebb hajjal, mint ami illene hozzá, és tessék, mindent tud rólam.

– Igazam van.

Kijelenti, nem kérdezi.

– Igen – lehelem. – Igaza van.

– Sarah! – folytatja, és én visszatartott lélegzettel várom, mi következik most.

– Igen?

– Isten hozott nálunk! Isten hozott ebben a házban! – És egyszerre úgy érzem, hogy körülvesz, beburkol egy puha, meleg, kényelmes takaró. Nem tudom megmagyarázni – nem csak megkönnyebbülés, bár bevallom, meg is

könnyebbülök de van valami szinte fizikai a szobában, valami melegség, ami egyszerre érződik fénynek és hőnek. Ha palackba tudnánk zárni és árusítani, egy vagyont lehetne keresni vele, és kívül a címkére valami olyasmi lenne írva, hogy vigasz, vagy szeretet, vagy otthon... Igen, azt hiszem, úgy hívnám: otthon. Nem olyan, ahonnan én jövök, hanem amilyen mindenkinek kellene, hogy legyen, legalábbis egy tökéletes világban. Egy hely, ahol önmagam lehetek, ahol biztonságban érezhetem magam. Sírhatnékom van, és mintha itt az is teljesen rendben volna, hogy sír az ember, de inkább beharapom az ajkam. Az elmúlt napokban már épp eleget sírtam, és ami azt illeti, eleget láttam. Ideje elállítani a könnyeket.

– Köszönöm! – felelem. Majd: – Megyek, felveszem ezeket a ruhákat.

Visszaadom Miát Adamnak. Egy kicsit csimpaszkodni kezd, amikor rájön, hogy át akarom adni másnak, de aztán meglátja, hogy ő az, és elernyed, sőt: önként megy hozzá. Fura, hogy ennyire vonzódik Adamhoz. Eddig még soha nem viselkedett így senki mással. Annál sokkal szégyenlősebb és óvatosabb. Talán az egész álmom csak azt a célt szolgálta, hogy eljussunk ide. Találkoznunk kellett Adammal, és ez pont így történt meg. Ő megtalálta a festményt, aztán én megtaláltam őt. Erről van szó? Ennyi volna az egész? Lehet, hogy a rémálom helyett a „boldogan éltek, amíg...” vár ránk?

Odafönt felveszem a pólót és a mackóalsót. Miközben átbújtom a fejem a lyukon, megállók, és megszimatom az anyagot. Az ő pólója. Adamé. Azt akarom, hogy érződjön rajta a szaga, az a finom csípősség, és valóban érződik is, bár nagyon enyhén. Belebújok. A gondolat, hogy az ő illata érződik a bőrömmön, csiklandozó érzést kelt azokon a helyeken, ahol hozzám ér a ruha.

Később teázunk, nézünk egy kis tévét, és Mia körül fontoskodunk. Senki nem beszél haláldátumokról, rémálmokról vagy aurákról. Ehelyett Adam finoman ugratja a dédanyját, az pedig azt mondja neki: „Na, tűnés!”, de mindezt hamiskás mosollyal és csillogó szemmel. Ezek ketten szeretik egymást. Talán nem is tudnak róla, de igenis szeretet van ebben a kicsiny, kupis, lelakott házban.

Megkezdődik a híradó, és egy időre elcsendesedünk. A szokásos szarságok: árvíz, éhínség, háború. Japán bajban van – egyszerre három

tűzhányó is kitöréssel fenyeget. Tömeges evakuálás veszi kezdetét. Londonban hatalmas tüntetés zajlik a Grosvenor téren Amerika Irán elleni háborús fenyegetései miatt. Mind tudjuk, hogy Irán atomhatalom. Mennyire idiótának kell lennie az elnöknőnek, hogy éppen velük akar kikezdeni? Hát nem tanult semmit Irak, Afganisztán és Észak-Korea példájából? A hírek legvégén beszámolnak az enyhe földrengésről, amit Adam érzett az Oxford Streeten. Szinte vidám kis hír, tudjátok: olyan „És végezetül...” stílusban, egy rövid bejátszással egy mobiltelóval készített felvételtől, és néhány interjúrészzel azokkal, akik jelen voltak.

A hírek után valami ócska sorozatot vetítenek. Mind ülünk, és a képernyőre meredünk, de egyikünk sem figyel oda.

– Dédi, azt hiszem, földrengés lesz – mondja végül Adam. – Vagy bombázás, egy sor robbantás.

– A japcsik értik a dolgot, nem? – kérdi. – Ők aztán nem vacakolnak.

– Hát, őket vulkánok fenyegetik, örültek lennének, ha nem evakuálnának, nem igaz?

– Na igen, de nekünk meg itt vagy te. Itt vagy, hogy beszélj róla. Az embereknek hallgatniuk kellene rád. El kellene kezdeniük elutazni innen.

– Ez azért nem ugyanaz, igaz? Azon gondolkoztam, hogyan kellene tudatni az emberekkel, miként szerezhetnék nyilvánosságot. Talán egy nagy zászlóval, ha felmásznánk mondjuk a Gherkinre vagy a Tower Bridge-re, vagy ilyesmi.

– Mint a festményem – szólok közbe. – Senki oda se fog bagózni. Csak azt hinnék, megzakkantál. Az utcai képernyőkre kell felkerülnöd. Hány lehet belőlük? Ezer? Még több? Azok hivatalosak, nem? Az emberek arra felfigyelnének. Fel kell törnünk a rendszert.

– Istenem, igazad van! Ha a Tanács vagy a Kormány nem tesz semmit, akkor nekem kell. Meg kell hackelnem a képernyőiket.

– Tudod, hogyan kell?

– Én nem, de ismerek valakit, aki tudja.

Most teljesen felizgult, a lábával dobol a földön, csillog a szeme.

– Megyek, megpróbálom felhívni.

Otthagynom, hadd próbálkozzon. Mia készen áll az alvásra, és én is. Adam felajánlotta nekünk a szobáját, azt mondja, simán elalszik a kanapén. Kicsit kínos nekem, de ő ragaszkodik hozzá. Még letudom az esti szoptatást, aztán berakom Miát az alsó fiókba, ugyanúgy, mint eddig, a kéroban. Lepakcsolom a villanyt, és próbálom lehunyni a szemem. Azon tűnődök, mi lehet most Vinnyvel. Adam azt mondta, látta, ahogy elvezetik. A gondolattól, hogy valami zárkában hever, sikoltozhatnékom van. Vinny nem ezt érdepli, ő nem.

Aztán a szélre meg az esőre gondolok, és hogy az alagútban próbáltam menedéket keresni. És persze Adamra, hogy hogyan hozott össze minket a sors újra meg újra. Most pedig itt vagyok, az ő szobájában. Azt mondogattam magamnak, hogy legjobb, ha távol tartom magam tőle, erre tessék, homlokegyenest az ellenkezőjét csinálom. De még nincs elseje, most még nincs, ezért ma éjjel inkább élvezem, hogy melegben és biztonságban vagyunk, és addig fogok aludni, amíg csak Mia hagy.

ADAM

Alvás közben is meghallom a sikoltozását. Belehasít az álmomba, és visszarángat a felszínre. Félelmetes hang, szívet tépő. Tudom, hogy Sarah az, mielőtt még teljesen magamhoz térnék. Lerántom magamról a takarót, és felsprintelek a lépcsőn a szobámhoz. Halkan kopogtatok az ajtón. Nem hallja – ő maga túl nagy zajt csap.

Kinyitom az ajtót, és belépek. Sarah az ágyamban ül, mint aki nyársat nyelt, és mindkét karját maga elé nyújtja. Nyitva a szeme, és Mia nevét kiáltozza újra meg újra. Mia egy fiókban fekszik a földön, és – bámulatos módon – még mindig alszik.

– Semmi baj, Sarah! – mondom a küszöbről. – Mia itt van. Minden rendben vele.

Nem fordul felém, de meghallja a szavaimat.

– Nem! – erősködik. – Ott van bent! Teljesen egyedül. Segítség. Segítség! – Zokogni kezd. A szeme talán nyitva, de nincs ébren: mélyen elmerült a saját rémálma pokolbugyraiban.

Odalépek az ágyhoz, és leülök a matrac szélére. Finoman megérintem a karját.

– Sarah! – szólítom halkan. – Ez csak egy álom. Fel kell ébredned. Még mindig sír.

– Sarah! – ismétlem, ezúttal hangosabban. – Ébredj! Ébredj, na! Csak egy álom. – Erősebben megszorítom a karját, és picit meg is rázom. Ekkor felém fordítja az arcát, és elakad a lélegzete.

– Ne! – nyögi. – Nem, te ne!

– Sarah, a házukban vagy, és minden rendben van.

– Adam? – suttogja, és erősen hunyorog, mintha neheze esne eldönteni, hogy ébren van, vagy még mindig álmodik.

– Én vagyok, Sarah. Itt vagy velem. Rosszat álmodtál, de már biztonságban vagy. Minden rendben van.

A karját visszajevi maga mellé az ágyra. – Kiáltoztam?

Csak annyira, hogy a holtakat is felébreszd.

– Aha, egy kicsit.

– Régen Vinnyt is mindig felébresztettem – sóhajt. – De végül hozzászokott.

– Azt kiáltoztad, hogy ott van bent, mármint Mia. Hol vagytok álmodban?

– Nem tudom, tényleg. Valamiféle épület, egy ház, de összedől, és mindenütt lángok, és... – elkezd hevesen zihálni.

– Cssssth... nyugodj meg! Minden rendben. Most már ne gondold rá! Minden rendben.

– Annyira fáradt vagyok, Adam. Annyira nagyon fáradt! De ha lehunyom a szemem, az egész újra visszatér.

Egy picivel feljebb fészkelődök az ágyon, de nem érek hozzá. Csak ott vagyok, ha esetleg igényelné a közelségem.

– Nem, nem fog visszatérni! – nyugtatom. – Rendszerben leszel.

– Itt maradnál velem, kérlek? Hogy felébressz, ha újra kezdem?

Örökre veled maradnék. Átúsznám érted a La Manche csatornát.

Üvegszilánkokon lépkednék...

– Aha, persze – felelem. – Csússz arrébb egy kicsit!

Most itt fekszem mellette, ő pedig a vállam és a mellkasom közötti részre hajtja a fejét.

Látom, hogy elnehezül a szemhéja, és lehunyja a szemét. Kisvártatva újra alszik, én azonban még hosszú ideig fent vagyok, és figyelem Őt. Magamba szívom: a súlyát, az édes illatát, azt, ahogy a teste finoman mozdul az enyémen, miközben beszívja és kifújja a levegőt. Emlékezni akarok rá, hogy milyen érzés, hogy mit érzek... minden egyes részletre. Semmit nem akarok belőle elfelejteni.

Bizonyára mégis elszunnyadhattam, mert arra eszmélek, hogy felébredek. Sarah még mindig ott van velem. Félrebillenti a fejét, és felnéz rám. Mosolyog.

– Helló! – suttogja.

– Helló, Sarah!

Újra merevedésem van, és a teste melege, a közelsége túl sok nekem, csaknem elviselhetetlen.

– Jól aludtál? – kérdem.

– Aha! – Teljesen ellazult, és most boldogabbnak tűnik, mint amilyenek valaha is láttam. – Köszönöm, hogy itt maradtál velem! – teszi hozzá.

Amióta felébredtem, folyamatosan egymást nézzük. Békés dolog, egyszerre intenzív és intim. Csodálatos. A tekintete levillan a számra, azután vissza a szememre. Arra gondol, tudom, hogy arra, és egyszerre én is, és azt mondom magamban: *Most vagy soha! Most!* Egy kicsit előre hajlok, és megcsókolom.

A szája annyira puha. Az enyém félig merev a hegektől, de az övé mindenütt lágy. Kezdetben össze van zárva az ajka. Mégis hagyja, hogy megcsókoljam – nem csókol vissza –, de azután kiad egy kis hangot, amolyan félig nyögést, félig sóhajt, lehunyja a szemét, és kinyitja a száját, és az ajka nekinyomódik az enyémenek, és tudom, hogy ő is épp úgy kíván engem, mint én őt.

A lehelete állott az alvástól, de nem bánom. Megízlelem a nyelvemmel, és nem tudok betelni vele.

A nyakam köré fonja a karját, és gyengéden cirógat. Még mindig csókolózva úgy mozdulunk, hogy félig alám kerül. Végigcsúsztatom a kezem a karján, majd keresztbe a mellkasán. A mellbimbói kemények a póló puha anyagán keresztül, és nedvesek. Döbbenet ébredek rá, hogy valószínűleg szivárogozik a teje. A mellei nem puhák, mint várom. Azok is kemények, és meleg, szinte forrók.

– Óvatosan! – figyelmeztet. – Fájnak. – Gyorsan odébb mozdítom a kezem, de ő a sajátjával megfogja az enyémet, és visszahelyezi a mellére. – Semmi baj, csak finoman.

Újra csókolózunk. Becsúsztatja a kezét a pólóm alá, és végigfuttatja a bordáimon és a hátamon: ujjhegyei felfedező utat tesznek a testemen.

A mozdulataim követik az övéit: érzem őt a ruha alatt, körbe, fel a háta mentén, majd ismét körbe, le a feneké hajlatáig. Abba hagyja a mozgást,

megfeszülnek az izmai, de én többet akarok, muszáj megismernem minden porcikáját. A combja köré csúsztatom a kezem... Ő pedig vadul megrándul, és megpróbálja lelökni a kezem.

– Ne! – szól rám hangosan; pánik bujkál a hangjában.

– Sarah, azt hittem, te is akarod...

Eltol magától.

– Nem, ezt ne. Sajnálom. Azt hittem, képes vagyok rá, de nem.

Nem értem, mi változott. Az előbb még akart engem. Ő tette a kezem a testére.

– Sarah...?

– Nem! Hagyd! Nem tudom. Nem akarom. Nem veled. Nem így...

Felállók és elhátrálok.

– Jól van. Értem – mondom. – Undorító vagyok. Az elefántember. Persze, hogy nem velem akarod csinálni.

Mia felébred, és sírni kezd. Az ajtóhoz botladozók. A hátam mögött hallom, ahogy Sarah mentegetőzni kezd:

– Nem, Adam, nem erről van szó. Adam...

De nem akarom végighallgatni a kifogásait. Hülye voltam, amikor azt hittem, hogy bármi történhet közöttünk. Hogy valaha is megtörténhet köztem és bárki más között.

Kiszédelgek a szobából, és a lépcső felé veszem az irányt. A dédi a szobája ajtajában áll, a haja csupa kóc, és a szeme még csak félig nyitva. Amikor meglát, felvonja a szemöldökét.

– Adam? – kérdi. – Mi a csudát...

– Ne kérdezd, dédi! Most ne. És máskor se, soha! Rendben?

SARAH

Képtelen vagyok megtenni. Azt hittem, menni fog. Azt hittem, akarom, de nem. Nem tudom, fogom-e akarni valaha is. Tudom, hogy Adam más. Ő kedvel engem, igazán, és én is kedvelem őt, de attól az érzéstől, ahogy a súlya rám nehezedik, ahogy a keze végigfut a bőrömön, totál kiborulok. Ez nem logikus reakció, hanem zsigeri. Nem az elmém dönt így: az tényleg akarja őt, és izgatja a tudat, hogy vele lehetek. Inkább a testembe van programozva, mintha tőlem és minden mástól függetlenül, teljesen magától reagálna.

Régóta nem éreztem, hogy enyém volna a testem. Otthon évekig az övé volt. Az apámé. Elvehette, használhatta, amikor csak kedve tartotta. Most pedig Miáé. Valami rejtélyes, varázslatos módon a testem megtett mindent, ami ahhoz kellett, hogy megfogadjon és felnövekedjék benne egy új élet, hogy azután megszüljön és táplálni tudja. Nem tudom, hogy voltam képes minderre, de megtörtént. A testem tudta a dolgát.

Majd egyszer, egy szép napon, a testem újra az enyém lesz. De ki tudja, mikor jön el az a nap, és én ki leszek akkor, és hogy fogom érezni magam.

Időközben pedig Adam elviharzik. Elefántembernek, torzszülöttnek nevezi magát. Azt hiszi, visszataszító, pedig nem erről van szó. Egyáltalán nem. *Nem a te hibád, az enyém.* Jaj, Istenem, ez annyira klisés, de mégis ez az igazság. Nem akartam megbántani. Most pedig, mit fog gondolni rólam?

– Úgy fest, szedhetjük a sátorfánkat – mondom Miának. – Ezt jól elszúrtam, ugye?

Összepakolom a holminkat, mielőtt lemegyünk a földszintre. Adam a kanapén fekszik összegömbölyödve, lehunyt szemmel. Megy a tévé, de nem nézi. Val a konyhában csücsül egy zsámolyon, és pőfékel – vastagon áll a füst a helyiségben. Megállók az ajtóban. Odabent túl nagy a füst Miának, az előtérben pedig túl sok az Adam. Nincs hová mennünk – hát jobb, ha

távozunk.

– Csak berakom a kocsiba, és hozom a többi cuccomat – mondom.

– Miért? Hová mentek? – Val elnyomja a csikket.

– Nagyon kedves volt önöktől, hogy megengedték, hogy itt aludjunk, de most már jobb, ha megyünk, és keresünk valami másik szállást.

– Tegezz nyugodtan! Ugye van hová mennetek? – kérdi, és áthatóan méreget.

– Köszönöm! Igen, van egy pár hely, amivel próbálkozhatok – hazudom. Nem akarom, hogy bárki is sajnáljon, vagy kötelességének érezze, hogy segítsen. Csak menni akarok – eleve nem is lett volna szabad idejönnöm. Megpróbálok kijutni Londonból, és ha útközben begyűjtenek, hát... akkor majd azzal kell szembe néznom.

Odamegyek a babakocsihoz, és megpróbálom belefektetni Miát, a kis hölgy azonban nem fáradt. Dühödten felvisít.

– Kérlek, Mia, csak fekjüdj le! Erre most semmi szükségem.

Folytatja a visítózást, de beszíjazom, és elindulok a lépcsőn a holminkért. Amikor újra leérek, Val ott áll Mia mellett, és gügyög neki, de minden eredmény nélkül.

– Semmi baj – mondom. – Már megyünk is. – Azzal begyömöszölöm a szatyrokat a babakocsi alatti rekeszbe, és felhúzó a dzsekimet.

– Nem kell elmennetek – mondja Val.

Mögötte, a kanapén Adam még mindig lehunyt szemmel fekszik, de teljesen kizárt, hogy alszik ebben a zenebonában.

– Adam, menni készülnek! – szól oda neki Val. – Még csak el sem búcsúzol tőlük?

Erre kinyitja a szemét, és egyenesen rám néz. Az arca kifejezéstelen. Úgy érzem, mintha elpusztítottam volna énje egy részét.

Teszek egy lépést felé. Nem végződhet így. Ilyen csúnya félreértéssel kettőnk között.

– Adam! – kezdem. – Nem a te hibád. Nem te vagy...

Ököllem belevág a szófába.

– Hagyd abba! – kiáltja. – Ne mondd ezt, soha ne mondd!

– Oké, oké... Megyünk már. – Látom, nincs értelme megpróbálni beszélni vele. Annyira felbosszantottam, hogy jobb, ha magára hagyom. A bejárati ajtóhoz megyek, és sarkig nyitom, hogy ki tudjam tolni a babakocsit. Sikerül valahogy ledöcögnom vele a lépcsőn. Mia még mindig sír, de nem vehetem ölbe, amíg messzebb nem mentünk innen. Fordulok, hogy bezárjam magam mögött az ajtót, és egyszeriben ott áll Adam, a küszöbön. Fogalmam sincs, mit fog tenni – kiabál, megüt, megcsókol. Szinte sistereg a kitörni kész energiáktól. Mindkét keze ökölbe szorítva. Az egyiket felém lendíti.

– Tessék! – mondja. Felfordítja a kezét és szétnyitja az ujjait. Néhány bankjegy és maroknyi érme van a tenyerén.

– Nem, ne légy hülye! – mondom.

– Vedd el! Menjete el Londonból! Három napotok van. Vidd el Miát, jó messzire. Távol tőlem.

Miközben beszél, lesüti a szemét. Ám amikor azt mondja: „tőlem”, egy pillanatra rám villantja a tekintetét, és az most minden, csak nem halott és élettelen. Visszatért belé a tűz, és egy olyan szikra, amit jól ismerek: a félelem sziporkái táncolnak a szemében.

– Vedd el! – ismétli, és a kezem fölé helyezi a sajátját. Az érintése olyan meleg és jóleső. A testem abban a pillanatban reagál rá: elpirulok, és édes fájdalmat érzek a lábaim között. Már nem akarok elmenni. Itt akarok maradni, és küzdeni ellene, bármi is az, ami így el akar minket szakítani egymástól. Meg akarom érinteni az égett arcát, és meg akarom csókolni, hogy megtudja, engem tényleg nem zavar.

– Mit fogtok tenni?

– Megpróbálok minél nagyobb feltűnést kelteni. Ki kell juttatni az embereket Londonból.

– Egyedül?

– Ja. Nem tudom. Mindegy.

Most mindketten ott állunk, mintha befejezetlen ügy maradt volna kettőnk között. Elfogadtam a pénzt, de nem vette el a kezét az enyémről. Nem akarom, hogy elvegye a kezét.

– Én segíthetnék – felelem.

Most egymás szemébe nézünk, és egy pár másodpercig azon tűnődök, vajon ő is arra gondol-e, amire én – hogy nekünk együtt kell lennünk, a sors akarja így, és hogy együtt meg tudjuk tenni.

Elhúzza a kezét az enyémtől, és gyengéden megérinti az arcom, ugyanúgy, ahogy egyszer, régen én érintettem meg őt.

– Nem – feleli, és a hangja halk és rekedtes. – El kell tűnnötök innen. Ez a legjobb, amit tehetsz. Vidd el Miát valami biztonságos helyre!

Igaza van. Mindvégig tudtam. Az egyetlen módja, hogy megmeneküljek a jövőmtől, a rémálomtól, ha minél távolabb vagyunk Adamtól január elsején.

– Oké – mondom. – Elmegyek. De azért tartsuk a kapcsolatot, jó? Talán, majd ha ennek az egésznek vége, akkor mi...

El se tudom képzelni, mi vár minket január elseje után. Nem tudom, milyen lesz a világ. Fogalmam sincs, életben lesz-e még bármelyikünk. Adam tudja. Ő látta a számomat.

– Adam...?

– Igen?

Hirtelen rádöbbenek, hogy nem akarom tudni, mennyi időm van hátra: egy hét, egy hónap, egy év... Azt mondta, sosem fogja elárulni, és igaza is van, ez a legjobb megoldás. Nem akarom tudni a saját halálos ítéletem időpontját.

– Vigyázz magadra!

Előrelendülök, és arcon puszilom, a heges oldalon. Lehunyja a szemét, én pedig megfordulok, és végigsietek a kapuhoz vezető ösvényen. *Ne nézz vissza! Ne nézz vissza! Nem.* tehetek róla, muszáj hátrasandítanom a vállam fölött: még mindig ott áll az ajtóban. A szeme újra nyitva, és csak áll ott, minket néz. Fölemeli a karját, végighúzza a szeme előtt pulóvere ujját, és az arca grimaszba rándul – olyan mosolyba, ami nem is mosoly. Nem bírom látni, ahogy sír. Hátat fordítok, és tovább megyek.

ADAM

Elmegy, és valószínűleg ez a legjobb megoldás mindkettőnk számára. Mindenki számára. Utána akarok kiáltani: „Gyere vissza!”. Utána akarok rohanni, körbependeríteni és a karomba zárni. De énem egy része – a jobbik része – örül, hogy elmennek, mert így ő is és Mia is biztonságban lesznek. Ha pedig mégsem, akkor is, legalább nem én leszek, aki bántom őket.

Megoldjuk! – gondolom. – Nem kell úgy végződnie, ahogy láttuk. Képesek vagyunk megváltoztatni a jövőt.

Visszamegyek a házba, és normálisan felöltözöm.

– Hová mész? – kérdi a dédi.

– A Churchill House-ba – felelem. – Találkozom valakivel a képernyők ügyében.

A kabátjáért nyúl.

– Nem, dédi! Te maradj itt. Ezt egyedül csinálom végig. – Most itt zsong bennem az egész: a lehetőség, hogy megváltoztathatom a dolgokat; az esély, hogy életet menthetek meg, több száz, akár több ezer életet. Még mindig a kezében tartja a kabátját.

– Dédi, nem maradok sokáig. Csak találkozom Nelsonnal, aztán jövök is haza.

– Úgy érzem, közeledik, Adam. Nem akarlak épp most szem elől veszíteni. Ezt a hibát egyszer már elkövettem. Hagytam, hogy az édesapád elmenjen...

Csavargatja a kabátot a kezében, az életet is kiszorítja belőle. Mielőtt észbe kapok, már oda is lépek hozzá, és gyorsan megölelem. Körém fonja a karját, és viszonzza az ölelést, a kényelmesnél egy picit tovább szorongatva.

– Hamarosan visszajövök – mondom búcsúzóul, mire elenged.

– Oké! – bólint megadóan. – Oké. Akkor nemsoká találkozunk. – Elfordul, de nem a kedvenc zsámolya felé veszi az irányt, hanem leül a kanapéra a hírek elé. Én pedig már kint is vagyok, és kocogni kezdek az utcán. Azt

hiszem, félig-meddig azt remélem, sikerül utolérnem Sarah-ékat, azonban nyomukat sem látni a főúton.

A Churchill House csupán ötpercnyi kocogásra esik tőlünk. Amikor odaérek, akkor jövök rá, hogy nem tudom Nelsonék pontos címét. Belépek az előtérbe. Hatalmas ez az épület: tizenöt emelet, minden szinten harminc lakással. Előhúzó a mobilom, és újra megpróbálom felhívni. Ezúttal felveszi.

– Nelson? Én vagyok az, Adam.

– Adam!

– Szia! Itt vagyok a házatokban, a földszinten. Hányas a számotok?

– Itt vagy?

– Aha. Beszélnem kell veled.

– Nem is tudom, Adam. Nem hiszem, hogy ez jó ötlet.

– Micsoda?

– Szerintem nem kéne itt lenned.

– Nelson, mi van veled, öregem?

– A dolgok... izé, megnehezedtek... Elég bizarr a helyzet. Még telefonon sem volna szabad beszélünk.

– Épp ezért vagyok itt. Hogy lássalak, és személyesen beszéljünk.

– Nem vagyok benne biztos, hogy...

Ebből elég.

– Nelson, ne baszakodj már, az istenit! Akkor is odamegyek, ha minden kurva ajtón be kell kopognom. Mi a lakások száma?

Egy ideig süket csönd, és egy pillanatra már azt hiszem, letette. De aztán mégis megszólal:

– Kilenc-huszonhét. A kilencedik emelet.

– Oké. Akkor, mindjárt ott vagyok. Csá!

A lift nem működik, úgyhogy gyalog nekivágok a lépcsőnek. Útközben három csoport – egy csapat fiatal srác, egy fiatal nő egy tipegő kisgyerekekkel és egy kenguruban lógó csecsemővel, és egy öreg nagyi bevásárlókocsival –

mellett is elhaladok. Mindannyiuk száma január elseje. Kivétel nélkül. Ez a hely, ez a hatalmas épület maga alá temeti őket.

Az első négy-öt szint még okés, de mire felérek a kilencedikre, lóg a nyelvem. A 927-es az oldalt nyitott folyosó túlsó vége felé esik. Az ajtó résnyire nyitva. Nelson az előszobában ácsorog, takarásban.

– Gyere be! – sziszegi. – Gyorsan!

– Szia Nelson! Én is örülök, hogy látlak.

Mintha nem is hallana, csak gyorsan becsukja mögöttünk az ajtót.

– Meglátott valaki? – A hangja még mindig halk, szinte suttog.

– Mi van?

– Láta valaki, hogy ide jöttél?

– Nem tudom. Voltak páran a lépcsőn, de senki a ti szinteteken. Mi ez a suttogás? Miért vagy ilyen feszős?

– Figyelnek. A nyomomban vannak.

– Kik?

– Mittudomén. Valószínűleg az MI5.

Nem ég a villany az előszobában, és össze van húzva a függöny, így elég homályos idebent, de még így is látom, hogy a szája a szokottnál is vadabbul rángatózik, a tekintete pedig idegesen ide-oda villan; mindenhová néz, csak rám nem.

– Mi a fenéről beszélsz?

– Felraktam a parawebre, Adam. Ahogy ígértem. Felraktam, és futótűzként terjed. Egy tonna anyag van fenn január elsejével kapcsolatban. Kismillió. Az emberek olvasni akarják őket. Ki akarják deríteni, mi az igazság. Most már olyan sok a bizonyíték: igazad van, Adam. Valami nagy dolog van készülőben.

– Mi lesz az, Nelson? Tudod?

Megrázza a fejét.

– Lehet, hogy valami természeti katasztrófa. Nagyon magas a szeizmikus aktivitás. Rekord magas. A jelek szerint nagyon megemelkedett a radonszint.

– Az meg mi?

– A földkéreg sziklái közé záródott gáz. Ha a szintje megemelkedik, az komoly aktivitást jelent. Van ez a fickó, valami professzor, aki mindig feltölti az adatokat a parawebre, de most már azt is törlik. Csak épp úgysem tudják megakadályozni, hogy értesüljünk a vulkánokról. Láttad őket, Adam? Azoirelég nagy hírt vertek.

– Ja, de azok Japánban vannak. Itt nincs egy szál tűzhányó se.

Nelson felsóhajt.

– Hányadikos vagy? Harmadikos? Negyedikes? Jártál lemeztektonikára, nem?

A gondolataim úgy pörögnek, mint a motolla. Lemeztektonika, földrajz, iskola. Mintha az egész évmilliókkal ezelőtt lett volna. Akkor semmi nem ragadt meg bennem, most pedig semmi nem jut az eszembe. De nem akarok ostobának tűnni.

– Aha, persze.

– Tehát, Japán az eurázsiai lemez túlsó végén fekszik.

– Ja. Ezt én is tudom.

– Vagyis, ha bármi történik a lemez egyik végén, akkor igen valószínű, hogy a másikon is történni fog valami. Európában – Görögországban, Törökországban, Olaszországban. Nálunk. Például földrengés. És nálunk van a gáz, ráadásul máris volt egy kisebb rengésünk.

– Mi van a tűzzel?

Nelson idegrángása most már az egész arcára kiterjed. Nagyot nyel.

– A földrengés után jön a tűz. Eltört gázvezetékek, elektromos tüzek. 1906-ban, San Franciscóban a tüzek három napig égtek a földrengést követően. Több ember égett halálra, mint ahányat maguk alá temettek a romok.

Még mindig az előtérben állunk, de a lábam máris reszket. Végzetes kombináció így együtt: kilenc emelet gyalog, és a világ vége.

– Nelson, leülhetnék egy picit? – Nekiindulok, és el akarok lépni mellette, hogy megtaláljam a nappalijukat vagy a konyhát. Ő azonban elém lép, és elállja az utat.

– Mit művelsz?

- Nem jöhetsz be. Anyu a konyhában van, és itthon vannak a tesóim is.
  - Nem jöhetnek fel hozzád a barátaid?
  - Nem. Te nem. Nem akarom, hogy meglássanak. Már így is elég nagy zúrben vagyok.
  - Miféle zúrben?
  - Visszanyomozták ide az online leveleimet. Tudják, hogy én voltam. Jártak itt emberek. Terroristaellenesek, Gyermejkjólétisek, Bevándorlási Hivatal.
  - *Mi van??*
  - Mind egyszerre jöttek. Úgy elárasztották a lakást, mint a sáskaraj. Kikérdezték anyut és aput. Anyu halálra volt rémülve.
  - Illegálisan vannak itt? Mármint a szüleid.
  - Természetesen nem, de húsz éve jöttek ide, még az ID kártyák és minden egyéb előtt, így aztán minden hivatalos papírjuk lejárt. De nem tettek semmi rosszat.
  - Akkor, rendben vannak? Semmi nem történt? Csak átkutatták a lakást, igaz?
  - Nem, *nincsenek* rendben. *Én* sem vagyok rendben. Elvették a számítógépemet. Figyelmeztettek. Megfenyegettek.
  - De hisz’ nem tettél semmit, ami illegális!
  - Valóban? Összeesküdtem félelem szítására.
  - Mi?
  - Benne van a 2018-as Terrorizmussal kapcsolatos Törvényben. Félelemszításra és felbujtásra való szövetkezés. Bezárhatnak, Adam. Akár tíz évet is rám sózhatnak.
- Teljesen kikészült, bárki megmondhatja. A teljes összeomlás határán áll. És ezt mind nekem köszönheti.
- Nelson, annyira sajnálom! – mondom. – Tényleg. Fogalmam sem volt.
  - Ahogy nekem sem. Nem tudtam, mibe keveredek.
  - Nem kellett volna, hogy megkérjelek. Megyek. Békén hagylak. Csak...
- Végre rám néz, és a száma újra megüt. 202711. Az a szaros szám! Nem ezt

érdemelné.

- Csak mi?
- Csak ígérd meg nekem, kérlek, hogy elhúzol erről a helyről!
- A családom nélkül nem mehetek.
- Akkor hát vidd őket is!
- Az nem olyan könnyű...
- Csináld, Nelson! Csak csináld!
- Jól van. Oké. Kijuttatom őket.

A kijárat felé fordulok.

- Adam! – szól utánam. – Mondd, miért jöttél ide?
- Kérni szerettem volna tőled valamit.
- Mit?

Nem kérhetem meg a képernyőkkel kapcsolatban. Már így is épp eleget tett.

- Semmit. Nem fontos.
- Csak kellett valaminek lennie.
- Igen, de már nem számít.
- Mondd el, Adam! Már így is, úgy is bajban vagyok. Ha van bármi, amiben segíthetek, amivel valahogy visszavághatnék azoknak a rohadékoknak...

– Nelson!

– Ezek durva, erőszakos fickók, Adam. Megfélemlítették anyut. Ez annyira aljas. És erkölcstelen.

– Csak arra gondoltam, hogy... izé, talán kezdhethéneék valamit a nyilvános információs képernyőkkel. Feltörhethéneék őket, vagy ilyesmi.

Elmosolyodik.

- Hát persze! Hát persze, hogy fel!
- Csak épp kéne hozzá egy számítógép.
- Komputerek mindenütt vannak, Adam. Még Londonon kívül is, legalábbis azt beszélík...
- De nem kell... Úgy értem, már így is eleget tettél. Most már ideje, hogy

magaddal törődj. Magaddal és a családdal.

– Tudom, hogy nem kell. De akarom... Hagynák, hogy több ezren meghaljanak, Adam! És ez nagyon nem helyes...

– Vigyázz magadra, öregem!

Ökölbe szorítom a kezem, és odatartom neki. Egy pár másodpercig nézi, azután megköszörüli a torkát, és ugyanígy tesz: összeérintjük a bütykeinket. Kíváncsi vagyok, vajon csinált-e már ilyet valaha bárkivel. És vajon fog-e még valaha is.

– Viszlát, Nelson! – búcsúzom.

Hallom, ahogy becsukódik mögöttem az ajtó. Nem vagyok egy imádkozós fajta, de ahogy végigkocogok a folyosón, eleresztek egy imát az udvarra és fel, a szürke égbe. *Kérlek, hadd jusson ki! Hadd ússza meg gond nélkül!* És talán így is lesz, mert lehet ugyan, hogy csendes és stréber kinézetű a srác, de úgy hiszem, Nelson mégis tökösebb, mint egy egész kaszkadőrstáb.

SARAH

Alig pár percnyire járok Adamék házatól, amikor begyűjtenek.

Sokkoló a rajtaütés sebessége: az egyik pillanatban még mit sem sejtve toloom a babakocsit a járdán, a másikon mellém húz egy autót, és beprézelnek a hátsó ülésre, miközben valaki kicsatolja Miát, és beszíjazza mellém egy gyerekülésre. Azután emberek ülnek mindkét oldalunkra, becsapják az ajtókat, amik azonnal le is záródnak, és már el is húzunk.

A babakocsi és a szatyraink ott maradnak.

– Mi az ördögöt csinálnak? Ki a fenék maguk?

A mellettem ülő férfi szétcsapja a tárcáját, és megvillantja nekem az ID kártyáját.

– Gyermekejóléti Szolgálat. Viv pedig a rendőrségtől van. Családtámogatás.

– Mi a francért rángattak el az utcáról? Miféle tetves ország ez?

A Mia másik oldalán ülő nő közbevág:

– Nekünk kellett érte jönnünk, mert menekültél előlünk. Nem maradtál a Giles Streeten. Az ottaniak közül senki sem tudta megmondani, hová mentél.

– Lenyomozhatják Mia chipjét. Már korábban is megtették. Semmi szükség erre a nagy drámázásra.

– De igen, nagyon is. Vád alá helyeztük a lakótársaidat A osztályú drogok birtoklásáért, és a velük való kereskedés szándékáért. Az elmúlt éjszakát pedig egy házban töltötted egész Nyugat-London leghírhedtebb fegyveres rablójának özvegyével és dédunokájával, aki jelen pillanatban fel van függesztve az iskolában erőszakos verekedésért és testi sértésért, és egy gyilkossági ügy potenciális gyanúsítottja. És ki tudja, hová készültél mindezek után.

Hát, végül is így, az ő beállításában tényleg nem hangzik valami fényesen.

– Most hová megyünk?

– A Paddington Green rendőrszere, ahol kihallgatunk a Giles Streeten folyó ügyletekről. Louise nevelőszülőkhöz kerül. Van valaki, aki máris

fogadóképes.

– Elveszik tőlem? Elveszik?! Nem! Az kizárt! Elmegyek az őrre. Válaszoló minden kérdésükre. Nincs semmi rejtegetnivalóm. De azt nem hagyom, hogy elvegyék tőlem a kisbabám!

– Ez már nem a te döntésed, Sally! Bírósági végzésünk van. A kisbabádnak biztonságos, stabil környezetre van szüksége.

– Még mindig szoptatom. – Erre csend lesz, és azt gondolom: *Jól van, sikerült. Most már tényleg nem vehetik el tőlem.* Azután a nő azt mondja:

– Gondoskodunk róla, hogy megetessék és jól a gondját viseljék. Vannak nagyon tapasztalt dajkáink.

És hirtelen ráébredek, mintha már nem tudtam volna eddig is, milyen hideg, kegyetlen ez a világ, és milyen hideg, kegyetlen emberekkel van dolgom.

Azt hiszed, elfuthatsz, pedig nem.

Azt hiszed, legalább valamennyire irányíthatod a saját életed, pedig nem.

Végül úgylis elkapnak.

A kocsis gyorsan halad. Teljesen be vagyok zsúfolva, és még csak nem is az ajtó mellett ülök. Nincs ötletem, hogy mászhatnék ki ebből. Csak annyit tehetek, hogy itt ülök, és hagyom, hogy elvigyenek egy olyan helyre, ahol majd elveszik tőlem a kislányomat.

Lekanyarodunk a főútról, és lehajtunk egy rámpán egy földalatti parkolóházba. A kezemben fogom Mia kezecskéjét. Énem egy része még mindig nem képes felfogni, hogy tényleg ezt teszik velünk. Pedig tényleg ezt teszik.

Kiszállunk a kocsiból. Megkérem őket, hadd öleljem meg Miát még egyszer, és megengedik. Nyűgösködni kezd, miután kiemelik a gyerekülésből. Próbálok beszélni vele: „Ezzel nincs vége, Mia. Hamarosan újra látjuk egymást. Ígérem.” De le van hunyva a szeme, és ide-oda dobálja a fejét. És a szavak amúgy sem jól jönnek ki a számon: nyüszítő, elmosódó, könnyes szavak. Az egész nem jó így. Aztán valaki közénk nyúl, és a karom meg a teste közé dugja a kezét, azután kiemeli az ölemből.

Mindössze annyit látok, hogy ketten elsietnek vele; az egyik a gyerekülést viszi, a másik Miát. A mellettem ülő rendőr rám szól: – Erre, légy szíves! és

a vállamra teszi a kezét, hogy megfordítson. Azt gondolom: *Vedd le rólam a mocskos kezed!* De a gondolat egyáltalán nem normális beszédként hagyja el a torkomat: inkább sikoltás, üvöltés, őrzöngő visítás, és nem megütöm, hanem felemelem a kezem, és tíz körömmel belekarmolok az arcába. Erre ő is felüvölt, magas hangon, iszonyodva. A véres csíkokhoz emeli a kezét, én pedig futni kezdek.

A parkoló végében felbőg egy motor. Az a kocsi az, amelyikben el akarják vinni Miát. Felé rohanok. Megláttak – gázt adnak, a kerekek csikorogva gurulnak fel a rámpán. Odafele egy fém kapu zárja el a kijáratot, meg kell várniuk, amíg kinyílik. Még elkapatom őket. A kapu oldalra csusszan. Már majdnem ott vagyok. Előrenyúlok, ujjaim súrolják a csomagtartó fedelét, azután a féklámpák kialszanak, a kocsi elhúz, és máris belevész az Edgware Road forgalmába. Követni kezdem, de hamarosan elvesztem szem elől. Lelassítok, majd megállók. Előrehajolok, és a combomra támaszkodva, zihálva próbálom visszanyerni a lélegzetem.

Hátrapillantok: féltucatnyi rendőr özönlik ki az állomásról. Csaknem teljes közönnyel, érzelemmentesen figyelem, aztán lassan derengeni kezd, hogy engem üldöznek.

Több mint száz méter előnyöm van hozzájuk képest, de gyorsan közelednek, és egyszeriben elviselhetetlen a gondolat, hogy újra megragadnak, fogdosnak és taszigálnak. Ismét előnt a harag, és vele az adrenalin-hullám. Nem tudom, hová megyek, de nem fogok itt állni, és hagyni, hogy csak úgy elkapjanak. Futni kezdek. A kabátban túlságosan melegem van, hát lerázom magamról és a földre dobom. Aztán behúzok, a karom és lábam így már sokkal könnyebben mozog; a cipőm nagyokat dobban a járdán, belecsoiban a pocsolyákba. Sikátorokon és mellékutcákon szaladok végig, átvágok egy parkolón és befordulok egy kocsmasarkon. Nem nézek vissza, egyetlen egyszer sem. Csak menekülök tovább, egyik lábamat lököm magam elé a másik után. A mellkasom nyilallni kezd, mintha a tüdőm fel akarna robbanni, de nem állok meg. Keresztülfurakodok egy piacon, át a nedves káposztalevelek és sült hamburgerek illatán, és végül találok egy ösvényt, ami levezet a csatornához, a sivár, szürke vízszalaghoz. Újra meg újra visszapillantok a hátam mögé, de senki nincs a nyomomban. Az út

mentén egy csoport hajléktalan hever. Megállók, és befekszem közéjük.

Mindössze az a ruhám van, amit viselek. Semmi másom nem maradt. Amikor elvették tőlem Miát, az egész életemet ragadták el. *A rohadékok! Rohadt szemetek! Egyedül* órá tudok gondolni, a hiányára; hogy mennyire hiányzik a karomnak a súlya, hogyan feszülnek forrón a melleim az anyatejtől, amit már nem fog meginni. Az, hogy ott ülök nélküle, egyedül, kibírhatatlan érzés. Újra futni akarok, mozdulni, tenni valamit – bármit. De képtelen vagyok. Már így, ülve is reszket a lábam. Most egy darabig nemigen veszem hasznukat. Így hát itt kell maradnom, egyedül a kétségbeeséssel.

Elviselhetetlenül, végzetesen, kétségbeejtően egyedül.

ADAM

Miután távozom Nelsonéktól, nem megyek egyenesen haza. Pedig azt kellene. Haza kellene sietnem, összecsomagolni, és felülni a legelső Londonból induló távolsági buszra, akár a dédivel, akár nélküle. De lelkem mélyén nem akarom ezt az egészet Nelsonra hagyni. Meg akarok próbálni tenni valamit: olyasmit, mint a Gherkin, vagy a Tower Bridge ötlete. Így hát nekivágok a városnak, afféle utolsó kísérletképpen, hogy felrázzam az embereket.

Végül újra az Oxford Streeten kötök ki, és valami kántálást hallok a távolból. Követem a hangokat. Egy megafonból emberi hang szónokol, és a tömeg visszhangozza szavait. Eleinte nem értem, miről beszélnek, ám amikor már ki tudom venni, egyszerre ráébredek, hol is vagyok. Ez bizonyára a Grosvenor tér. Ez az a tüntetés, amit tegnap a tévében láttunk.

– Le a háborúval! Le a háborúval!

A hangok már a környező utcákon is visszhangot vernek az épületeken. Kinn a téren pedig egyenesen elsőprő erejűek. Néhány méterenként egyenruhás rendőrök posztóinak. Befurakodok a tömegbe. A fickó a megafonnal ott van valahol elöl – nem látom őt, de így is tökéletesen hallom, és egyszeriben tudom már, mit kell tennem. Oda kell jutnom hozzá, és meg kell kaparintanom azt a megafont. Fel sem merül bennem a kérdés, hogy egyáltalán képes leszek-e rá. Csak csinálom.

Nagy a tömeg, de nagyszerű a hangulat. Sok a fiatal, akadnak egész családok is, akár egészen kis gyerekekkel, és néhány idős pár, még a dédinél is öregebbek. Mindenki ugyanazért van ott. Ezek az emberek azt gondolják, hogy ha elég sokan kiabálnak elég hangosan valamit, azt a többiek is meghallják és meghallgatják.

Keresztülfurakodok rajtuk, lassan egyre közelebb jutok a zajforráshoz, és végül sikerül kiszűrnom a szónokot a megafonnal. Középkorú, azok közé a férfiak közé tartozik, akik tagadásban élnek a hajukat illetően, így neki is felül már ritkásodik ugyan, de a válláig lelóg a haja. Hátak, vállak és

könyökök között kígyózom át, míg végül sikerül közvetlenül mellé érnem. Innen akár ki is ragadhatnám a kezéből a megafont, de ez a B terv. Először megpróbálkozom az A tervvel.

Vállon veregetem a fickót. Felém fordul, későn veszi észre az égési heget az arcomon, azután megnyom egy gombot, hogy kikapcsolja a megafont.

– Jól vagy, haver? – kérdi.

– Ja, szuperül – felelem. – Bárki kaphat egy esélyt?

Tétovázik. Nem szereti a háborút. Nem szereti az amcsikat. Nem szereti a kormányt. De szereti, ha ő irányítja a hangosbemondót.

– Olyan szeretnék lenni, öregem, mint te! – folytatom. – Meg akarom változtatni a világot.

Erre széles mosoly terül szét az arcán.

– Hát persze, haver. Hát persze. Jól van, öcsém – bólint beleegyezően, és felém tartja a megafont. – Csak nyomd meg a piros gombot, és tartsd letartva, miközben a végébe belebeszélsz. Nem légy szégyellős. Adjál neki! Várj, bemutatlak.

Elfordul, a szája elé emeli a megafont, és megnyomja a piros gombot.

– Van itt velünk egy ifjú békeharcos. Fogadjátok szeretettel... – itt szünetet tart, és felém hajol.

– Adam! – súgom neki.

– ...Adamot! Nagy tapsot Adamnak!

A tömeg eszelősen tombol. Lövésük sincs, hogy ki a fene lehetek, de attól még ugyanúgy jön az üdvivalgás – ez egy ilyen reggel, és ez egy ilyen tömeg. Kézbe veszem a megafont. Nehezebb, mint vártam, de veszek egy mély lélegzetet, a számhoz emelem, és megnyomom a gombot.

– Le a háborúval! – kiáltom. – Nem kell háború! – Megállók, és a tömeg kántálva ismétli a szavaimat. Ezt még egy párszor elismétlem, amíg tényleg teljesen megnyerem őket. A kopasz hátba vereget, és nyújtja a kezét, hogy kéri vissza a hangosbemondót. De még nem végeztem. Épp ellenkezőleg: csak most kezdem.

– Senki nem akarja ezt a háborút! – kiáltom teli tüdőből. A hang

végigmennydörög a téren, és nagyszerű a hatása. – Senki nem akarja ezt a háborút, de három nap múlva London a földdel lesz egyenlő. Az egész város elpusztul. – A tömeg erre elcsendesedik, néhányan még hurrogni is kezdenek. – A tegnapi rengés csak a kezdet volt. Sokkal rosszabb, ami ezután jön. Sokkal, sokkal rosszabb. El kell mennünk Londonból. Még hozzá január elseje előtt.

Erre még több lehurrogás és kifütyölés hallatszik.

– Tartsátok magatokat biztonságban! Helyeztetek biztonságba a családokat! Meneküljete Londonból! Még ma! Induljatok!

Körülöttem az emberek mindenfelől próbálnak elhallgattatni, túlkiabálni.

– Nem!

– Fogd már be!

– Húzzál innen!

– Le a háborúval.

A kopasz ismét megpróbálja visszaszerezni a megafont, de én szorosan markolom.

– Figyeljete! Itt emberek fognak meghalni. Mentséte magatokat! Mentséte a családokat! Menjete el Londonból!

Most már többen lökdösnek. Valaki kiragadja az ujjaim közül a megafont, én pedig vaktában eleresztek egy ütést. Akkora a tolongás, hogy nem tudom, kit találok el, de ugyanúgy viszonozzák is, megy az adok-kapok: kezek és lábak zúgnak felém. Az arcom elé emelem a kezem, de ezzel védtelenül marad a testem, és valakinek sikerül jól gyomorszájon vágnia. A levegő sziszegve kipréselődik a tüdőmből, és összegörnyedek.

Az erőszak végiggyűrűzik a tömegen. Az emberek vadul előre nyomakodnak, hogy elérjenek, azután visszanyomják őket, és általános pánikhangulat van eluralkodóban. Próbálok talpon maradni. Ki kell jutnom innen. Lehajtom a fejem, és öklelve nekik rontok. Nehéz áttörni közöttük, olyan sűrűn állnak, és olyan sokan próbálnak megragadni, de pár perc alatt sikerül valahogy kiverekednem magam a tömeg szélére.

Az orrom előtt egy sor fényesre polírozott csizma sorakozik. Kissé főlegyenesedek és felsandítok: egy rohamosztag pajzs-sorfala előtt találok

magam.

– Engedjenek át! – kiáltom. – Ki kell jutnom, mielőtt felkoncolnak! – A fal meg se moccan. – Engedjenek ki! Engedjenek már!

Előrelépek, és ököllel belevágok az egyik pajzsba. A szomszédos pajzs felém lendül. Ezzel rés nyílik a falon. Remek! Már itt sem vagyok. Gumibot sújt a vállamra. Egy ütés, és máris a földön vagyok. Nem folytatják, amit elkezdtek; nincs is rá szükségük. A támadó fickó visszalép, és újra tömör a sorfal. Az arcom az aszfaltnak horzsolódik, és egy pár másodpercig fogalmam sincs, mi történik, hol vagyok, élek-e, vagy meghaltam. Mozdulnom kéne, talpra kellene ugranom, de ez pillanatnyilag meghaladja a képességeimet. Még azt se tudom, merre van fölfelé.

Mögöttem a csöcselék, azok, akik eddig ütöttek és rúgtak, most egyszerre hangnemet váltanak. Szétüvöltik az agyukat, felbőszültén ordibálni kezdenek a rendőrökre.

– Polgárjogok!

– Rendőri brutalitás!

– Fasiszták! Fotózzátok le őket! A számukat!

Újra kezek nyúlnak értem mindenfelől, de most nem csipkednek, nem rángatnak és püfölnek, mint eddig, hanem biztatóan tartanak.

– Jól vagy, haver? Hallasz engem?

Lassan kinyitom a szemem. Legalább féltucatnyi lencse irányul rám, mögöttük arcok tömege, és a számok valóságos kavalkádja.

– Az egészet filmre vettük, öregem! Ezt nem ússzák meg! Mi a neved? Hány éves vagy? A déli hírekben leadatjuk.

Nem akarom ezt az egész felhajtást. Ki akarok jutni innen, haza akarok menni a dédihez, de aztán lassan derengeni kezd a szavaik értelme. *Az egész filmre van véve. A déli hírek.* És egyszerre eszembe jut, miért is vagyok itt.

– Január elseje – nézek bele egyenesen a legközelebbi kamerába. – Meneküljetek Londonból! Január elsején az egész város felrobban!

Az emberek erre kezdenek megpróbálni lepisszegni. Nem ezt akarták hallani, de én tovább folytatom.

– London veszélyben van. A tegnapi rengés csak a kezdet volt! Sokkal rosszabb lesz, ami jön. Tízszer rosszabb. Százszor! Rengetegen meg fognak itt halni. Meneküljetek! Meneküljetek Londonból!

A kamerák rám szegeződnek, miközben talpra segítenek. Az emberek kérdések özönét zúdítják rám. Ki ütött meg? Hányszor? Nem válaszolok nekik, tartom magam a saját forgatókönyvemhez. Vér csordogál az arcomról a számba, de nem hagyom abba. Ez itt az én nagy esélyem. Az én pillanatom. Élőben közvetítenek az egész nemzetnek. Imádkozom az Úrhoz, hogy meghallgassanak.

Hat órán át a téren tartanak minket. Senkit nem engednek se ki, se be. Az embernek ott kell vizelnie, ahol épp áll. A nők lekuporodnak, miközben a barátaik sorfalat állnak körülötte. Vízet kérünk: nem hoznak. Megkérjük, hadd távozzunk halkán, fegyelmezetten, minden hűhó nélkül: válaszul azt mondják, a saját biztonságunk érdekében tartanak itt minket.

Időről időre valakinél elszakad a cérna, és bekattan. Vitatkozni kezd, vagy megpróbál átfurakodni a pajzsok sorfalán. Ők ugyanolyan bánásmódban részesülnek, mint én – gumibot és csizmatalp, miközben a földön fekszenek védtelenül –, azután a fal újrarendeződik, és ismét összezárul, áthatolhatatlanul.

Amint elfordulnak rólam a kamerák, megpróbálok beszélni az emberekkel, egyszerre csak eggyel vagy kettővel. Az a helyzet, hogy bírom őket. Korábban rájuk se bagóztam, vagy maximum gúnyos megvetést éreztem irántuk – gondoltam, ezek csak hosszú hajú hippik, akik azt hiszik, meg tudják változtatni a világot. De most, miközben hallgatom őket, rájövök, hogy komoly dolgokon jár az eszük, a nagy és fontos dolgokon – a bolygó jövője, a más országokban elnyomott, éhező emberek. Ők igenis törődnek a világ sorsával. Ettől olyan érzésem támad, mintha egész eddigi életemet behunyt szemmel töltöttem volna.

Közülük nagyon soknak január elseje a száma. Elmondom nekik, hogy el kell hagyniuk a várost. Ide-oda járkálok a tömegben, és megismétlem ugyanazt a párbeszédet, újra meg újra.

– Hagyjuk el a várost? Még a Grosvenor teret sem tudjuk elhagyni!

– Jó, persze, de majd holnap. Menjetez haza, csomagoljatok össze valami holmit, és csak menjetez!

– Miért mondod ezt?

– Mert látom a jövőt, öregem. Látom, mi fog történni itt.

Nem tudják, mit kezdjenek velem és a szavaimmal. Néhányan kedvesek velem – ők azt hiszik, bolond vagyok, és ha kedvesek, odébb állok. Mások csak megcsóválják a fejüket, és várják, hogy húzzak már onnan.

– Ígérjétek meg! – ismétlem. – Csak ígérjétek meg, hogy elmentek Londonból!

Néhányan meg is ígérnek. Gondolom, rájuk ijesztettem, vagy csak mulatnak rajtam. De miközben egyiktől a másikhoz megyek a tömegben, lassan kezdem tudni előre megjósolni, ki fogja azt mondani, hogy elmegy – és egyikük sem huszonhetes. Kezdek egy kicsit megszállottá válni. Muszáj elérnem, hogy legalább egyetlen huszonhetes megígérje, hogy elmegy. De akárhogy próbálkozom, képtelen vagyok rá. Kezd a dolog nagyon frusztráló lenni, és azt hiszem, kezdem elveszteni a békétűrésem. Érzem, hogy egyre jobban bosszantom Őket, de nem bírom abbahagyni. Végül valaki leállít.

Egy nőhöz beszélek épp. Csinos, a húszas éveit derekán jár, és alig egy hete maradt az életéből.

– Na, gyerünk! – unszoló. – Meg kell ígérned, hogy elmész. Már csak pár nap van hátra. Biztonságba kell helyezned magad és a szeretteidet. Nagyon sokan meg fognak halni itt, tudod?

Nem akar szemkontaktust létesíteni, állandóan elfordítja rólam a tekintetét a tömeg felé, azután valaki közbelép, egy tagbaszakadt fickó, aki egy teljes arasznyival magasabb nálam, és egy szál szőr sincs a fején.

– Nem akar veled beszélni, oké? Hagyd őt békén! Megijeszted. Épp elég rossz itt anélkül is, hogy mindenkit zaklatnál. Miért nem fogod be végre egy picit, és hagysz végre nyugtot az embereknek?

Egy másik nap, valahol másutt talán harcolnék vele. De ma már így is épp elég viharvert vagyok.

– Élet-halál kérdéstről van szó, ennyi – emelem fel megadóan mindkét kezem. – Csak próbálok életet menteni.

Azután elfordulok mindkettőjüktől, és a fejek fölött a rohampajzsokból emelt fal felé nézek, ami itt tart minket a téren.

Hosszúra nyúlik a várakozás, amíg végül hazaengednek. Az emberek már kezdenek leülni a nyirkos aszfaltra, noha tudják, hogy a nedvesség nem víz, hanem vizelet. A beszélgetés lassan elhal, míg végül több százan, vagy akár több ezren ülünk ott némán, és csak várunk.

A végén nincs semmi nagy dráma. Néhány perccel azután, hogy teljesen besötétedik, a rendőrség egyszerűen elmegy. Semmi nyilvános bejelentés, semmi instrukció. Az egyik pillanatban még ott vannak, a másokban pedig már sorjáznak végig a kis bekötőutcaikon, és beszállnak a furgonjaikba.

Körbenézek magam körül. Az emberek fáradtan talpra kecmeregnek. Dühösek amiatt, ahogyan bántak velük, azonban túlságosan kimerültek és túl kényelmetlenül érzik magukat ahhoz, hogy igazán hangot adjanak a méltatlankodásnak; legfeljebb a bajszuk alatt motyognak valamit. A lábam teljesen elzsibbadt. Amikor feltápáskodok, úgy érzem, menten összecuklok. Egyik lábamról a másikra helyezem a súlypontom, topogva próbálom újra beindítani bennük a vérkeringést, miközben tűszúrások nyilallnak a talpamba.

Kitámolygok a térről, és a buszmegálló felé veszem az irányt. Csak amikor végre megjön a busz, sorban kezdünk felszállni, és már csak ketten vannak előttem, akkor nyúlok a zsebembe, és csak akkor döbbenek rá, hogy teljesen üres. Se pénztárca, se bérlet. Valamikor az elmúlt hat óra folyamán ennek a kedves, morális, mentsük-meg-a-világot gyülekezetnek az egyik tagja szépen kizsebelt. De még megvan a telóm, és maradt vagy huszonöt centem. De kit hívjak fel? A dédit? Ő nem tud innen hazavinni – úgy fest, kénytelen leszek hazasétálni.

Áttúrom a másik zsebemet, de abban sincs semmi használható, és közben feltartom a sort. Az emberek kezdenek ciccegni és morgolódni mögöttem. Azután valaki elfurakodik mellettem, és egyszerűen félretolnak az útból. Ezúttal nem hagyom felbőszíteni magam. Értelme sem volna, meg nincs is hozzá energiám. Mindenki fáradt. Ez egy hosszú nap volt, és egyszerűen haza akarnak jutni. Ahogy én is. Odébb lépek a buszmegállótól, és gyalog elindulok. Több mérföld az út hazáig, de nem is gondolok rá. Csak

lépkedek, egyik lábamat rakom a másik elé, lehajtott fejjel, át az utcákon és parkokon, tereken és vásári sétányokon. Mindössze macskaköveket, beton és aszfaltot látok, lábfejeket és lábakat. És így esik, hogy csaknem elmulasztom a csodát: az egyetlen dolgot, ami még mosolyt csalhat az arcomra ennek a hosszú, túlságosan hosszú napnak a végén.

Egy olyan helyre érek, ahol a lábak nem mozognak. Egész kis csődület támad a járdán. Fel kell nézmem, hogy utat találjak közöttük, és azután egyszerre észreveszem, mi állította meg őket. Egy üzenet villog a nyilvános infó-képernyőkön a boltsor fölött: „SÜRGŐS! HALADÉKTALANUL EVAKUÁLJÁK LONDONT!” Azután egy másik: „AZONNAL HAGYJÁK EL LONDONT! FIGYELEM! KOMOLY KATASZTRÓFA VESZÉLY: AZONNALI EVAKUÁLÁS!”

– Te jó Isten, hát megcsinálta! – Kedvem lenne belebokszolni a levegőbe, de helyette inkább az arcokat figyelem a tömegben. Meg vannak zavarodva. Félnek.

Azután rezegni kezd a mobil a zsebemben. SMS jött. Előveszem, ugyanaz az üzenet. A képernyőn olvasható szavak el lettek küldve a telefonomra is. A környezetemben mindenki mással is ez történik. Végig az utcán, az emberek a telefonjukat nézik, azután a nagy képernyőket.

Felhívom Nelsont, de csak a hangpostafiókja jelentkezik be. Az izgatottság kihallatszik a hangomból, miközben üzenetet hagyok neki.

– Nelson, te csodazseni! Hát megcsináltad! Nem tudom, hogyan, de megcsináltad! Köszönöm, öregem! Vigyázz magadra!

Az emberek kezdenek lelépni. Van, aki futásban tör ki, és közben félrelök másokat az útjából. Döngrováson voltam, amikor elhagytam a Grosvenor teret, most azonban újra teljes fordulatszámom pörgők. Én magam is futni kezdek. Hazamegyek, és bepakolom a cuccaimat, azután a dédi és én még ma éjjel lelépünk innen.

SARAH

Hülye voltam, hogy eldobtam a kabátom. Annyira nagyon hülye!

Halálra fagyok idekint. Énem egy részét nem is érdekli a dolog. Már nem maradt miért élnem. Most már övök a lányom – és nem adják vissza. Betakargatják valahol egy szép, tiszta kiságyban, egy szép, tiszta házban az új mostohaszülei, és cumiból etetik valami vacak tápszerrel.

Ez az utolsó részlet készíti ki igazán. Persze, hogy azt szeretném, hogy Mia melegben legyen és biztonságban, és vigyázzanak rá. Velem kellene lennie, ám ha ez nem lehetséges, akkor a legjobbat akarom neki. De a gondolat, hogy üvegből kell innia egy tejnek csúfolt szintetikus lötytöt, ez gyilkos. Én kezdettől fogva szoptattam. Ez a mi közös szertartásunk, ezt együtt csináljuk. Most pedig ez a kapocs, ez a kapcsolat megszűnt. Vége.

Hogy tehettek ilyet? Hogy vehették el, amikor fizikailag szükségünk van egymásra? Ez a legkegyetlenebb dolog.

Lecsúszok a fekhelyemről a földre, és a térdemet átölelve labdává gömbölyödök. Kegyetlenül vacogok, de alig veszem észre. A fájdalom a testemben nem számít. Az elmémben tomboló kín az, ami meg fog ölni – a veszteség, az ő hiánya, az, hogy *nincs itt velem*, ez rosszabb, mint bármi, amit eddig éreztem.

Annyira átfagytam, hogy már nem is reszketek. A testem merev és mozdulatlan. Mozdulnom kéne, elmenni innen valahová máshová, ami esetleg védettebb és egy kis meleget is ad. Vagy talán egész éjjel gyalogolnom kellene, mozgatni a karomat és a lábamat, fenntartani a vérkeringést. De már túl vagyok ezen: rég elmúlt a pillanat, amikor még működhetett volna bennem a józan ész, és rávehettem volna magam, hogy fölkeljek – a hideg mindent kiszívott belőlem –, és most itt ragadtam.

A karomat összefonom a mellkasom előtt. Az egyik kezem a nyakamon pihen. Érzem a pulzusom, de gyenge és lassú. Mozognom kéne: nem tudok. Fel kéne ülnöm: a föld nem enged, visszahúz. Segítségért kéne kiáltanom: a torkom száraz és belül csupa por. A pulzus a bőröm alatt egyre lassabb és

lassabb. Ha meg tudom számolni, még ott van, de már nem emlékszem a számok nevére sem. Nem emlékszem...

ADAM

Gyorsabb a csatorna mentén. Egyenesebb az út, és nincsenek emberek, legalábbis ilyen késő éjszaka. Végig kocogok, még mindig pumpál bennem az adrenalin. Az út egyes szakaszai látszanak a szomszédos házsorokból kiszűrődő fényben, jobbra azonban sötétségbe burkolózik az egész, így csak néhány méternyi szakaszt látok magam előtt.

Most is egy megvilágítatlan részen haladok, de már közeledek az utcához, ami keresztezi a főutat és hazáig visz. Előttem az úton valami sötét halom fekszik, talán egy ruhakupac. Azután kiveszek egy lábfejet és egy cipő és nadrágszár közül kikandikáló néhány centiméternyi sápadt lábszárát. Görcsbe rándul a gyomrom. Mi ez? Valószínűleg csak valami próbababa, valamelyik bolti kirakatból, amit kihajítottak a csatorna mellé. Jézusom, de morbid!

Ráébredek, hogy abbahagytam a futást. Teljesen megtorpanok. Nem akarok a közelébe se menni annak az izének. A frász tör ki tőle.

Ne légy hülye! – mondom magamnak. – *Ez csak egy műanyag bábu, semmi más!*

Kényszerítem magam, hogy továbbmenjek. De akkor is, annyira életszerű! Ahogy közelebb érek, már látom a fejét és a karjait is. Az egyik keze az állán pihen, félig eltakarva az arcot. Csak egy póló van rajta, így szinte az egész kar látszik. A műanyag sima és halványsárgás, csaknem fehér színű.

Elszorul a torkom. Egy próbababát nem lehet így beállítani. Egyszerűen nem vehet fel ilyen pózt. Az egész gyomrom görcsbe rándul. Ez egy holttest! Találtam egy holttestet! Basszus! Teszek felé még egy lépést, így már teljesen mellé érek. A fej félig le van borotválva, a tetején pedig egy tüskés taraj fut végig.

– Sarah?! – Elakad a lélegzetem, ahogy a szó kiszakad belőlem.

Ez a valami itt a földön nem más, mint Sarah! Teljesen egyedül van ezen a sötét, hideg helyen. Miának semmi nyoma.

Nem lehet halott! A száma 2075725. A számok nem változnak. Vagy netán

mégis? Ő lenne rá a bizonyíték, hogy képesek megváltozni?

Leguggolok mellé, és megérintem a kezét. Jéghideg. Elemelem az arcától, és két saját tenyerem közé fogom, hogy melengessem, azután a „i számhoz emelem. Megpusztilom az ujjait.

– Sarah! Sarah! – Újra meg újra elismétlem a nevét. A lélegzetem füstként gomolyog a sötét, hideg levegőben, beburkolja az ujjait. Merőn nézem az arcát – így, lehunytt szemmel annyira fiatalnak tűnik. Addig meredek rá, amíg kezdem elveszteni a látványt: a szemem megtelik könnyel, és elmosódnak az ajka körvonalai. Pislogok, mire a könnyek lefutnak az arcomon, és újra tisztán látok, de a szája még mindig elmosódott, mintha pára venné körül.

Hiszen ez a lehelete! A fenébe! Gyengéden leteszem a kezét, és előre hajolok. Közvetlenül a szája elé tartom az ujjam, és érzem, hogy meleg lélegzet áramlik az ajkai közül. Lekapom a kabátom, és betakarom vele. Ügyetlenül matatva elővarázsolom a telefonom a zsebemből, és a 999-et tárcsázom. Semmi nem történik, aztán látom, hogy a merülő akku kijelző vörösen villog, majd teljesen elsötétül az egész képernyő. Lemerült a telefonom. Így hasznavehetetlen. Nem hagyhatom itt, amíg segítséget kerítek – már most is alig él. A háta alá nyúlok, és fölemelem, hogy: normálisan köré teríthessem a kabátom; úgy dugom bele a karját az ujjakba, mintha egy gyereket öltöztetnék. Azután olyan szorosan magamhoz ölelem, ahogy csak tudom, dörzsölni kezdem a hátát, a karját, és igyekszek minél többet átadni neki a testem melegéből.

– Sarah! Sarah! Gyere vissza! Gyere vissza hozzám!

A szeme még mindig le van hunyva, én pedig kezdek kihűlni. Alig pár perce vagyok itt, és máris didergek. Ő vajon mióta fekszik itt?

Az egyik karomat a háta alá dugom, a másikat a lába alá, aztán felnyalábolom, és az ölembe emelem. Majd előrenyújtom az egyik lábam, és nagy nehezen talpra küzdöm magam. Pár másodpercig vadul imbolygunk, mielőtt sikerül megtalálnom az egyensúlyomat. Kínzóan tudatában vagyok, hogy csupán egy-két lépésnyire van tőlünk a csatorna.

A teste holt súly a karjaimban, a feje hátrabicsaklik. Feljebb rántom, hogy a nyaka a karomon pihenjen, a feje pedig a vállamnak támaszkodjon; azután

megindulok vele, amilyen gyorsan csak bírok.

Megtalálom a bekötőutat, és hamarosan már a főutcán járok, félig lépkedve, félig futva a járdán. Az emberek megbámulnak, de senki nem ajánlja fel a segítségét. És senki nem próbál megállítani. Egyszerűen csak félrefordulnak, és ott folytatják a dolgukat, ahol abbahagyták.

Amikor visszaérek a Carlton Villákhhoz, a kapu nyitva, az ajtó pedig sarkig tárva. Beoldalazok a bejáraton, és egyenesen bemegyek a nappaliba. Ott a dédi.

– Te jó ég, Adam! Mi ez?

– Csak menj arrébb! Hadd tegyem le.

Arrébb csusszan, így végig tudom fektetni Sarah-t a kanapén.

– Uram atyám, hogy néz ki!

– Tudom. Hozz lepedőket!

A dédi felsiet az emeletre, és lehozza a plédet az ágyamból. Sarah köré teríti, gondoskodva róla, hogy a karja is be legyen takarva.

– Jobb, ha te is felveszel valamit! – mondja. – Várj csak!

Hoz nekem egy vastag kapucnis pulcsit.

– Felrakom a teavizet. Te meg ülj oda, a tűz mellé!

Teszem, amit mond. A háttérben megy a tévé, de beletelik egy kis, időbe, mire ráébredek, hogy a Grosvenor téren történeteket vetítik. Ám még akkor sem jut el igazán a tudatomig, amíg fel nem tűnik egy arc a képernyőn – egy eszelős tekintetű srác, ahogy véres arccal kiabál egyenesen bele a kamerába:

– Rengetegen meg fognak itt halni. Meneküljtek! Meneküljtek Londonból!

– Egész nap téged mutattak a tévében – közli a dédi, és egy bögre teát nyom a kezembe. – Vigyázz, forró! Csak ültem itt, néztelek, és azon töprengtem, vajon mikor látlak újra. Azok a szemetek egész nap bezárva tartottak titeket. A disznók!

Az egész ott van a képernyőn: a gyülekezés, aztán ahogy gumibottal nekem esnek, és a földre zuhanok. Tudom, hogy én vagyok az, és tudom, hogy

meg történt, de mindennél bizarrabb a dédi tévéjén látni mindezt. Először is, nem semmi, ahogy kinézek. Elcsúfított arc, guvadó szemek. És amiket mondok... teljesen úgy festek, mint valami elmebajos. Leteszem a bögrét magam mellé a padlóra, a fejemet a kezembe fogom, és nyöszörögve előre hajolok.

– Mi a baj, Adam? Rosszul vagy?

– Nem... csak... én csak... – Nem tudom megfogalmazni. Hogy milyen hatalmas ez az egész, mennyire reménytelen megpróbálni tenni valamit ellene, hogy milyen frusztráló a bőrömben lenni, csapdába esve ebben a testben, ezzel a nyomorék arccal.

– Idd meg a teádat! Még csak a fele fogyott el.

A bögrémért nyúlok. Ahogy felülök, Sarah felé nézek a kanapéra. Ébren van, legalábbis a szeme félig nyitva, és a száma, az ő drága száma, ugyanúgy ott van. Visszateszem a teát a földre, és négykézláb odamászok hozzá, majd mellé térdelek.

Megsimogatom a homlokát.

– Sarah! – súgom. – Nálunk otthon vagy. Megtaláltalak, és hazahoztalak.

Nem tudom, hallott-e. Nem szól semmit. A tekintete üveges, halott, és elbámul mellettem.

– Sarah! – folytatom. – Most már minden rendben lesz. Rendbe fogsz jönni.

Azt akarom, hogy rám nézzen, de nem teszi. Helyette újra lehunyja a szemét, de az ajkai mozognak. Közelebb hajolok, hogy halljam, mit motyog.

– Vége – suttogja. – Elvették Miát. Elvesztettem.

SARAH

Beletelik egy kis időbe, mire sikerül elmagyaráznom a helyzetet. Még mindig dermedt és tompa vagyok a hidegtől, és mindattól, amin átmentem. Így aztán csak miután ettem egy tál meleg levest, és a tűz melege igazán átjárt, csak azután tudom elmesélni, mi történt. Adam és a dédi némán hallgatnak végig.

Amikor befejezem, Adam így szól:

– Visszaszerezzük őt, Sarah. Ígérem. Vissza fogjuk szerezni.
– Nem fogják visszaadni nekem.
– Te vagy az édesanyja. És jó anya vagy, láttalak titeket együtt. Miért ne adnák vissza?

– Tizenhat vagyok. Minden eddigi iskolában csak a baj volt velem. Elszöktem otthonról. Drogdílerekkkel laktam együtt, és nemrég megsebesítettem egy rendőrt: végigkarmoltam az arcát a szemétől az álláig.

– Minderre megvolt a jó okod. – Val lazán meggyújt egy új szálát, és arra gondolok, milyen szerencsés Adam, hogy van neki egy ilyen dédanyja. Aki nem ítélkezik fölöttem, és nem próbálja megmondani, mit tegyek.

– Mondd el dédinek a többit is! – nógat Adam. – Az apádról.

Nem megy. Lehet, hogy egy igazi tündér, de még nem ismerem eléggé. Ehhez nem. Megrázom a fejem.

– Nem bánod, ha én elmondom? – kérdi. Vállat vonok, ő pedig tényleg elmondja. A cigaretta szívatlanul ég le az ujjáig, ahogy mozdulatlanul hallgatja Adamot.

– És Mia...

– Igen, az övé – felelem. – Vagyis, ő az apja. De nem az övé, és soha nem is lesz. Ő az enyém.

– Kedvesem – mondja Val –, menj el a Tanácshoz! Mondd el nekik az igazat, és addig mondd, amíg valóban meg nem hallgatnak. Ő a te kisbabád. Melletted volna a helye. Veled megyünk. Ott leszünk veled és segítünk. Igaz,

Adam?

– Hát persze. Persze, hogy ott leszünk.

– Megtesszük – szögezi le Val, megfürösztve mindkettőnket nikotinos felhőjében. – Kurvára megtesszük! Nem hagyjuk, hogy ezek az anyaszomorítók győzzenek!

Ám ez nem ilyen egyszerű. Mert másnap, amikor elmegyek a One-Stop-Centerbe, és végül sikerül beszélnem egy szociális munkással, azonnal hívják a rendőrséget. Akik aztán bevisznek az őrsre, és vádat emelnek ellenem testi sértésért.

A legrosszabb, hogy a saját nevemen indul ellenem eljárás. Ezzel pedig egy mozdulattal elfűjják az álcázó füstfalat, amit azt hittem, sikerült magam és Mia köré emelnem. Megtalálták ugyanis a kabátomat, amikor elrohantam a Paddington Green állomásról, és persze az ID kártyámat, ami ott maradt a zsebemben. Nem hiszem el, hogy ennyire hülye voltam. Rég ki kellett volna dobnom, vagy meg kellett volna semmisítenem. Miért tartottam meg mégis? Mégis mit reméltem, mibe fogódzkodók így? Talán még mindig azt hitte énem egy része, hogy egy nap visszatérhetek a régi életembe?

Így hát a rendőrség és a gyermekjólétisek összerakták a történetemet. Összeillesztették a kirakó darabkáit: otthon, a sulit, a Giles Street, és Mia – csak épp senki nem tudja, hogy ez a neve. Vinny és a srácok nyilván nem mondtak nekik semmit. Ezért azóta is folyton Luise-nak nevezik, én pedig azt gondolom: *Ez még mindig az enyém. Az ő igazi neve. Az, hogy ki ő valójában.*

És a kikérdezések, várakoztatások és várakozások alatt végig órák gondolok, csak ő jár a fejemben – az arca, az érzés, ahogy a karomban tartom, az illata, a mosolya. A szívem szakad meg, ha rá gondolok, de ez az egyetlen dolog, ami rá tud venni, hogy végigcsináljam ezt az egészet.

Most, hogy elkaptak, nem akarnak elengedni. Végigveszik az opciókat: nevelőszülők, ifjú bűnözők nevelőintézete... vagy a régi otthonom.

– Értesítettük a szüléidét, hogy megtaláltunk. Már úton vannak ide.

Úgy érzem, mintha belezuhannék egy fekete lyukba.

– Nem! Nem akarom látni őket! – A nő összevonja a szemöldökét.

Ötvenvalahány éves lehet, és pont úgy is néz ki.

– De ők a szüleid. Te pedig még csak tizenhat vagy.

– Elszöktem tőlük. Hát nem érti? Előlük menekültem el.

– Azért menekültél el, mert teherbe estél.

– Nem, nem erről van szó. Oké, persze, részben erről is, de nem úgy, ahogy gondolja.

– Hát miről van szó? Mondd el!

Én pedig képtelen vagyok rá. Nem megy, ebben a sivár vattaszobában nem. Nem ezzel az idegennel. Nem beszélhetek neki apuról, hogy mit tett velem. Tudom, hogy bűnös dolog volt, és ez pontosan az a hely, ahol a büntetteket be szokták jelenteni, és ezek azok az emberek, akik meghallgatják a bejelentéseket, de én mégsem vagyok rá képes. Ez túl... *személyes*.

– Mondd el neki, Sarah! – Val bent ül velünk. Előrehajol a székében.

Ez így nem jó. Megkukulok. A szociális munkás folytatja a kérdezősködést, de én néma maradok, és mindvégig arra gondolok, hogy anyu és apu egy fekete Mercedesben ülnek valahol, és egyre közelednek. Ez pedig a végletekig fokozza a feszültséget a fejemben. Ez bír végül mégis szóra.

– Tudom, hogy rosszul tettem néhány dolgot – mondom. – Tudom, hogy nem kellett volna bántanom azt a rendőrt. Beismerem. Én tettem, és sajnálom. Személyesen kérek tőle bocsánatot, ha szeretné. Írok neki levelet. Bármit. Csak tudja, éppen akkor vették el tőlem a kisbabámat, és nagyon feldúlt voltam.

Figyelnek.

– Látnom kell a kisbabámat. Vele kell lennem. Ha dajkánál van, talán én is odamehetnék. Napi huszonnégy órában figyeltethetnek, nem bánom. Nézzék meg, hogy bánok vele. Hadd bizonyítsam be, hogy jó anya vagyok! Eddig is az voltam. Tudom, nem hisz nekem, de akkor is az voltam.

Hallom a könyörgő tónust a hangomban. Utálom érte magam, hogy így csúszok-mászok előttük, de bármit megtennék, hogy visszakaphassam Miát. Bármit.

– Louise most biztonságban van, és az ő biztonsága a legfontosabb a

számunkra – feleli a szociális munkás. – Te eddig nagyon... bizonytalan életet folytattál. Neki pedig biztonságra, stabilitásra és rendes napi rutinra van szüksége. Nyilvánvalóan, amíg itt... nos, amíg segítünk neked, ha addig elhelyezhetjük a családnál, akkor az a legjobb megoldás a számára.

– A családnál...?

– Az édesapádnál és édesanyádnál. Louise nagyszüleinél. Ez is egy lehetőség, amit megbeszélünk velük, ha ideérnek.

– A szüleimnél?! Mondja, maga megőrült?

– Sokszor ez a legjobb megoldás. Amikor a kliensek, hozzád hasonló fiatal szülők próbálnak magukra találni és megállni a saját lábukon, a nagyszülők gyakran besegítenek.

– Basszus, ugye csak viccel?

– Lehet, hogy nehéz és feszült volt közöttetek a viszony, de ők...

Talpra ugrok, és a szék csattanva hátrazuhan a padlóra.

– Beleszólhatok ebbe? Van bármi szavam a dologban?

– Ül le, Sarah! Kérlek. – Állva maradok. – Nyilvánvalóan meghallgatjuk a te álláspontodat is, de végső soron a döntést a Gyermejköltségi Bizottság fogja meghozni a Gyermekekügyi Magisztrátussal való konzultáció után. Mindenekfölött Louise érdekeit kell szem előtt tartanunk.

– Nem maradhatok itt. Nem találkozhatok velük. Ha be akar zárni, csak rajta! Inkább leszek egy cellában, mint itt.

– Nem akarunk bezárni. Letették érted az óvadékot a McDonnell rendőrtiszt elleni támadás ügyében, így most valami megfelelő szállást igyekszünk találni neked, feltételezve, hogy nem akarsz hazamenni.

– Oda semmiképp. Előbb végeznék magammal. – Ekkor rám néz, és túl későn kapcsolok, hogy az ember nem mond ilyesmit egy szociális gondozó előtt. – Nem úgy gondoltam! – teszem hozzá gyorsan. – Nem fogom megölni magam.

– Nálunk ellakhat. Majd én vigyázok rá.

– Mrs. Dawson, nem vagyok benne biztos, hogy...

– Nem fog elszökni, és nem megy sehová, a kislánya nélkül semmiképp.

Szüksége van egy tiszta, meleg helyre, és valami jó házi kosztra. Én hozzá vagyok szokva a tinédzserekhez. Már eleget felneveltem.

– Nem, nem erről van szó. Hanem a gyerek apjáról...

– Az apjáról?

– A dédunokájáról, Adam Dawsonról. Louise édesapjáról.

Látom, hogy Valból mindjárt kirobban a nevetés. Az arca grimaszba torzul, és már kezdi mondani:

– Adam? Ó, nem, ő soha... – De azután rám néz. Nagy szemeket meresztek rá, és alig észrevehetően biccentek neki. Felvonja a szemöldökét, és így folytatja: – Igen! Hát persze... Adam... és Sarah...

– Nos, ő bajba keveredett. – A nő újra a képernyőjét nézi, és elkezdi görgetni az oldalt. – Elég nagy bajba.

– Igen, tudom. De hát, melyik tizenhat éves nem rosszkodik néha? Viszont ő rendes gyerek. És nagyszerű a babával. Miatta nem kell aggódnia.

Gondolom, nem könnyű megfelelő helyet találni a magamfajta problémás tinédzser számára, mert két órával később megegyezés születik, hogy maradhatok Val házában. Alá kell írnom egy rakás papírt, neki úgyszintén.

A rendőrőrsről távoztunkban elhaladunk egy másik interjúszoba mellett. Az ajtó résnyire nyitva, és megpillantom az asztal túloldalán ülő két személyt. Az anyám kisebbnek és öregebbnek látszik, mint ahogy emlékszem rá, noha alig három hónapja hagytam ott őket. Apám azonban ugyanolyan, mint volt. A puszta látványától okádhatnékom támad. Nagyot kell nyelnem, hogy a helyén tartsam a feltörő epesavat. Felnéz, és a tekintetünk egy pillanatra találkozik. Semmi nincs ott: se a felismerés szikrája, se melegség, se gyűlölet. Semmi. Vajon mit lát, amikor rám néz? Nem tudom, és nem is érdekel. De a gondolattól, hogy meglátja Miát, és a kezébe veszi, teljesen kikészülök.

– Vigyél el innen! – mondom Válnék, és a karjába kapaszkodók.

– – Ők voltak? – kérdezi.

– Aha.

– Szeretném elevenen megnyúzni azért, amit veled tett. El kell mondanod

az embereknek. Tudniuk kell róla.

– Nem tudom, Val. Képtelen vagyok. Menjünk! Kérlek! *Kérlek!*

Odakint meg kell állnom öklendezni.

– Ez így nem helyes – hajtogatja Val. – Ez így nem jó. Nem fair.

Nem tudok mit mondani, még azután se, hogy valamennyire összeszedtem és letisztogattam magam. A karjába kapaszkodók, és elindulunk a buszmegálló felé. Szeretem, hogy így feltüzeli magát – jó érzés tudni, hogy van valaki, aki ennyire mellettem áll. Jó érzés, hogy Val ez a valaki.

Amikor egymás mellett ülünk a buszon, azt a taktikát választja, hogy egy szót sem szól Adamról, nekem azonban nincs ekkora önuralmam. Van valami ebben az öregasszonyban. Olyan sok mindent lát és megért.

– Val! – fordulok hozzá. – Köszönöm!

– Micsodát?

– Hogy megengeded, hogy nálatok maradjak. Hogy kiálltál mellettem. Hogy hallgattál Adamról. Valamit mondanom kellett. Találtak róla egy képet a drogtanyán. És hát, ez jutott kapásból az eszembe.

Felhorkan.

– Semmi baj. Amúgy is, Adamból jó apa lenne. Egy nap nagyszerű férj lesz belőle, tudom. Egy Dawsonnal nem hibázhatsz. Olykor persze egy kicsit vadóc, mint az én Terrym és Cyrilem, de a felszín alatt azért komolyak és megbízhatóak. – Egyenesen maga elé mered, az ujjai közben szórakozottan matatnak kezításkája csatjával, lobban örülne, ha egy cigit foghatna.

– Val?

– Tessék?

– Adam tudja, igaz? Tudja, mi a számod, és az enyém meg Miáé.

– Igen. – Felsőhajt. – Szegény pára...

– Nem volna jobb, ha mi is tudnánk?

Erre fölemeli a tekintetét.

– Nem, Sarah! Mi haszna volna? Jobb, ha úgy éled az életed, ahogy akarod, és úgy fogadsz minden áldott napot, ahogy jön.

Természetesen igaza van, de ahogy tovább gurul velünk a busz, nem tudok

nem ezen agyalni. 202711. Adam. Val. Mia. Én. Vajon megéri közülünk bárki is a másodikát?

ADAM

- Megcsináltad, Nelson! Szuperhős vagy! Megcsináltad!
- Te is megcsináltad! Tele van veled a média. Negyvenmillió a nézettséged a YouTube-on.

Negyvenmillió? Ez kolosszális.

- Sikerülni fog, öregem! Most már sikerül.
- Mennem kell, Adam. Csak találkozni akartam veled, és elköszönni...
- Merre vagy, haver? Biztonságban?
- Nem mondhatom meg. Nem is beszélhetek sokáig... Azt hiszem, lehallgatják a telefonomat.
- De ugye már leléptél Londonból?
- Hát, még nem egészen.
- Nelson, menj! Indulj, máris!
- Igen, igen, úgy lesz. De azért még nektek is ki kell jutnotok, igaz?
- Mindjárt indulunk. Csak pár dolgot kell még elintéznünk. De igen, mindjárt megyünk mi is. Nelson?
- Igen?
- Kösz, haver!
- Semmi gond. Azt tettük, ami a helyes. Mi...

A telefon elnémul. Kapásból újratárcsázok, de semmi: se hangposta, se kicsöngés; csak a süket csönd.

- A barátod? – kérdi a dédi.
- Igen, de megszakadt a vonal.
- Megesik, nem igaz?.
- Ja, gondolom. Azt mondta, szerinte lehallgatják. A telefonját. Gondolod, hogy elkapták?
- Nem, csak ez a francos telefonos rendszer. Ne vonj le ebből semmilyen következtetést!

– Nem akarom, hogy bármi is történjen velem! Vásárra vitte értem a bőrét.

– Most nem aggódhatsz miatta. Vannak égetőbb problémáink is.

A dédi Sarah felé biccent, aki úgy ül ott a kanapén, mint valami zombi: a szeme a tévére mered, de igazából nem is azt nézi. Azóta ilyen, amióta ő és a dédi visszajöttek a rendőrállomásról. A dédi megpróbálta felvidítani, és én is, de annyira maga alatt van, hogy szinte meg se szólal.

– Visszaszerezzük őt, Sarah. Meglásd! Ha nem engedik, hogy magadhoz vedd, akkor legalább annyiba biztosan belemennek, hogy meglátogasd. És akkor el tudjuk... izé, szöktetni.

A dédi rosszállóan int a kezével, próbál elhallgattatni. Sarah rám néz.

– Még csak azt sem engedik, hogy láthassam – feleli megvetéssel a hangjában. – Hosszú ideig. Lehet, hogy örökre. És nem tudom, hol lehet. Biztosan nem.

– Majd kitalálunk valamit...

Erre vet rám egy olyan pillantást, ami annyira tisztán üzeni, hogy „*Fogd már be!*”, mintha egyenesen a képembe vágná. Hát befogom. Lekuporodok egy székre, és úgy teszek, mintha nézném a tévét. Valamelyik hírcsatorna megy, jeleneteket mutatnak különféle londoni busz- és vonatállomásokról. Meg nem erősített hír szerint valakit agyontapostak a metróban. Városszerte kezd eluralkodni a pánikhangulat.

– Én nem ezt akartam. Az emberek kárt tesznek egymásban, miközben megpróbálnak kijutni Londonból. Ez nem volt benne az egyezségben.

A kép a King's Cross metróállomás előtti úttestet mutatja. Hordágyon egy holttestet hoznak, az arca le van takarva.

– Jézus Isten! Ez nem jó! Ez így nem jó!

– Nem a te hibád, Adam! – szól a dédi. – Nem hibáztathatod érte magadat.

Talpon termek. – Dehogynem az én hibám! Hiszen én kürtöltem szét a dolgot. Miattam akar fél London pánikszerűen távozni.

– Az embereknek óvatosnak kell lenniük, és mindenkinek gondoskodnia kell a saját testi épségéről.

Két lépés, és máris ott termek, ahol a dédi ül.

– Fogd be, dédi! Csak fogd be! Mi van, ha mindenki másnak van igaza, és az egész csak valami elcseszett fantazmagória a fejemben? Mi van, ha nem vagyok normális, ha meghibbantam? Ha semmi nem fog történni elsején... Csak épp most az emberek azért halnak meg, mert megpróbálnak elmenekülni valami elől, ami nem is fog bekövetkezni.

– Nyugodj meg, kedvesem! Higgadj le!

Minden, amit mond, csak tovább ront a helyzeten. Azt hittem, megérti, de nem képes rá. Ha értené, nem mondaná, hogy higgadjak le.

– Ne mondd nekem, hogy higgadjak le, dédi! Itt dübörög a fejemben. Bennem van, ez az egész... Azt hittem, tehetek valamit, valami jót, de mindén rosszra fordult. Nem akarom! Nem akarom, hogy emberek haljanak meg miattam! Miért halnak meg? Miért, dédi?

Elhátrál előlem, de nem bírom abbahagyni a kiabálást. Akkora haragot érzek belül, majd szétvet. Mintha kiengedték volna a szellemet a palackból.

– Embereket ölök, dédi! Én ölöm meg őket. Pedig soha nem akartam ezt. Én...

– Adam, figyelj! Figyelj! – Sarah az. A hangja megállít. – Nézd, ki van a tévében!

A kép átvált a King's Crossról a miniszterelnökre.

– Jézusom, csak őt ne! – nyög fel a dédi.

– Psszt!

– Már első alkalommal is totál hasznavehetetlen volt. Isten tudja, miért szavazták meg újra ezt a fontoskodó seggfejet.

– Dédi, fogd már be! Hallani akarom, amit mond.

Odaülök Sarah mellé a kanapé karfájára.

– Nagy-Britannia népe! Szokásommá vált, hogy szilveszter előtt évbúcsúztató beszédet mondjak önöknek, hogy összegezzem az elmúlt tizenkét hónapot, és előre tekintsek a közeledő új esztendőre. Most azért fordulok önökhöz, a szokottnál valamivel korábban, hogy mindenkitől azt kérjem, nyugodjon meg! – Az arca kipirult, kopasz feje zsírosán csillog a műtermi reflektorok fényében. – Tudom, mindannyian hallották a

szóbeszédet, miszerint Londont komoly krízis fenyegeti a közeljövőben. Ezúton is szeretném biztosítani önöket, hogy erről szó sincs!

– Nézzétek a kezét! Nem tudja nyugton tartani. Hazudik a mocskok!

– Fogd be, dédi!

– Ez csupán egy veszedelmes pletyka, amit azok az emberek terjesztenek, akik rettegésbe akarják taszítani egész nemzetünket. Ám ez nem fog nekik sikerülni, erről kezeskedem, és biztosíthatom önöket, hogy megtaláljuk a rémhírekért felelős személyeket, akikre teljes szigorával sújt le a brit igazságszolgáltatás. Miénk a világon a legfejlettebb monitoring rendszer, és a legkifinomultabb hírszerző szolgálat. Az önök megnyugtatósa érdekében, vörösre emeltem az ország biztonsági szintjét, ami a gyakorlatban azt jelenti, hogy mostantól minden kormányhivatal teljes személyzete az önök biztonságának fenntartásán fáradozik. Mindannyiukat nyomatékosan megkérem, hogy nyugodtan, fegyelmezetten folytassák szokott napi feladataik végzését. London biztonságban van. Nem szükséges elhagyniuk a fővárost. Ma végig itt vagyok, mint rendesen, a Downing Streeten dolgozom, és ugyanígy itt leszek holnap is. A legjobb, amit tehetnek önmagukért, a családjukért és hazájukért, ha megőrzik a nyugalmukat, és folytatják a megszokott napi rutinjukat. Köszönöm!

A csatorna visszavált a híradó stúdiójára. A dédi a távirányítóért nyúl, és lehalkítja a tévét.

– Neki nincs miért izgulni, gyanítom, hogy átkozottul remek kis bunker várja a tíz szám alatt, nem gondoljátok? – kérdi.

– Szerinted lesz bárki is, aki hallgatni fog rá?

– Nem tudom. Valakinek csak kellett szavazni rá, ha még mindig itt van. Talán ők odafigyelnek rá.

Annyira fel vagyok kavarodva. Milliányi gondolat árasztja el az elmémet.

– Most nem tudom, mit is akarok igazán, hogy elmenjenek az emberek, vagy maradjanak – ismerem be.

– Azt akarjuk, hogy menjenek, nem? Hisz láttad. Te is, és Sarah is. Láttátok, mi fog történni. Nem ment el a józan eszed. Kaptál valamit. Kaptál egy esélyt, hogy megváltoztasd a dolgokat. Amúgy meg, most már nem rajtad

múlik, drágám – mondja a dédi, és szív egyet az orrán. – Elindítottad a folyamatot, de az most már a maga útján halad. Szerintem már nem tudod irányítani.

Sarah felegyenesedik ültében.

– Azt mondta, meg fogják találni a felelős személyeket – idézi a miniszterelnök szavait. – Azok mi vagyunk, nem?

– Mi és Nelson.

– Mit fognak tenni? Mit csinálnak velünk? – A kérdése ott lebeg a levegőben, azután valaki bedübög az ajtón. Sarah-nak elakad a lélegzete. A dédi elmormol egy szitkot, én meg lehunyom a szemem. És most mi lesz? Mihez kezdünk? Azt akarom, hogy ez az egész tűnjön el.

– Kinyitni! Rendőrség.

– A francba... Jobb lesz, ha kinyitjuk. Adam? – fordul felém a dédi. – Engedd be Őket, mielőtt ránk törik az ajtót!

Talpra kecmergek, beakasztom a láncot, és résnyire nyitom az ajtót, hogy kilássak. Fél-tucatnyi egyenruhás zsarú áll az udvaron.

– Adam Marsh? – kérdi a hozzám legközelebbi.

– Igen.

– Nyissa ki, kérem.

– Mi az?

– Uram, nyissa ki!

Becsukom az ajtót, leakasztom a láncot. Már épp kinyitnám normálisan, amikor a képembe taszítják, és egy kéz megragadja a karomat, hátracsavarja, és azonnal bilincset rak rá.

– Mi a bűdös francot...

– Adam Marsh, letartóztatási parancsom van ön ellen Junior Driscoll 2026. december hatodikai meggyilkolásáért.

SARAH

Elviszik, csak úgy, ripsz-ropsz. Val vele megy, én meg itt maradok egyedül. Már akkor is elég rossz volt Mia nélkül, amikor a többiek itt voltak körülöttem, most azonban, hogy egészen magamra maradtam, legalább tízszer olyan vacak érzés. Egy ideig zsibbadtan ülök, azután kiszédelgek a konyhába, és keresek valami pakolnivalót; de minden tiszta és rendes. Kiürítem Val hamutálját a kukába, kimosom, és kitörlöm valami papír törlőkendővel.

A nappaliban, a tévében azóta is ugyanaz megy. Pánik és paranoia London-szerte, az emberek menekülnek, az emberek a kormányt hibáztatják, a rendőrségi eltávok törölve, a hadseregriadókészültségben. Adam már csak egy kis epizód-sztorivá zsugorodott – az ügy jóval túlnőtt rajta, bár azért bemutatják, amint letartóztatják és elvezetik, át Val kertjén, a kerti törpék, mint néma szentanúk seregétől övezve.

Bekapcsolva hagyom a tévét, és felmegyek az emeletre, Adam szobájába. Annyira fölöslegesnek érzem magam. Nem tudom, hol van Mia. Nem tudom, mi történik vele, vagy Adammal. Fel-alá járkálok a szoba egyik végéből a másikba, a falról visszapattanva; majd ököllel ütni kezdem, és csak sikítok és sikítok.

Nem tudom, meddig folytatom így. Teljesen bekattanok, elvesztem a maradék önuralmam és józanságomat is. Félelmetes így elengedni mindent, és most, hogy belekezdtem, úgy fest, nem is bírom abbahagyni. Egy adott ponton felkapom a széket az ajtó mellől, és meglendítem. A háttámlája letörik, ahogy nekicsapódik a falnak. Folytatom a csapkodást, sikoltozást és dobálódzást, amíg el nem fogy bennem az adrenalin, és végül ráeszmélek, milyen szánalmas, amit művelek, és én magam milyen szánalmas vagyok.

A padlóra rogyok az ágy mellett, és nekitámaszkodom Adam éjjeliszekrényének. Fájdalmasan belenyomódik az éle a hátamba, de túl kimerült vagyok, hogy mozduljak. A torkom sajog a sok zajtól, amit az imént csaptam. És mi haszna volt az egésznek? Min változtattam? Így egy centivel sem jutottam közelebb Miához. Ott van valahol a városban, nélkülem. Vajon

hiányzóm neki egyáltalán? Észrevette-e, hogy nem vagyok ott vele?

Körülnézek, próbálok találni valamit – bármit –, ami elvonhatná a figyelmem attól a nyomorúságos érzéstől, hogy én én vagyok. Körülöttem tele van a helyiség fiús dolgokkal – posztterek, nagy, szennyes ruhakupacok, bemelegítő hevernek mindenfelé. Van valami a földön, az ágy alatt: talán egy könyv. Azt gondolom, biztos pornó lesz – azt tartanak a srácok az ágyuk alatt, nem? Magam felé csúsztatom a szőnyegen, és érzem, ahogy végigfut a borzongás a hátamon. Nem nyomtatott könyv vagy magazin, amit találok, hanem egy notesz. Ez az a jegyzetfüzet, amit Adamnál láttam, azon az első napon, még az iskolában.

Kézbe veszem, az egyik tenyeremen pihentetem, a másikkal pedig lesöpröm a borítójáról a rátapadt port és szöszöket.

Tudom, hogy az övé.

Tudom, hogy privát.

Nem volna szabad belenézniem.

Kinyitom.

Az írása csúnya, rendezetlen. Egybefüggő és erősen jobbra dől. A lapok eredetileg csak vízszintesen vannak megvonalazva, de ő minden oldalra függőleges vonalakat is húzott, hogy oszlopokat hozzon létre, és ezekbe neveket meg dátumokat jegyzett fel, azután leírásokat és újabb dátumokat. Rengeteg lap van így teleírva.

Csak egyet futok végig.

„Junior, 2026-09-04, a suliban, erőszakos, késpenge, vérszag, émelygés, 2026-12-06.”

Junior. Ő az, aki miatt letartóztatták Adamot. Ő már szeptember negyedikén leírta a srác halálát a noteszába, három hónappal azelőtt, hogy az ténylegesen bekövetkezett volna.

Ez kész dinamit. Tényleg nem tudom, hogy vajon Adam ölte-e meg a fiút, vagy sem, de ha ezt meglátják, bűnösnek ítélik.

Lapozok egyet, és elakad a lélegzetem, amikor meglátom, milyen név áll a bal oldali oszlop tetején.

„Sarah.”

ADAM

Képtelen vagyok erre. Már csak két nap van hátra, én meg itt kuksolok egy cellában. Tudat alatt mindig is sejtettem, hogy rám fogják varrni Junior halálát. Hogy is lehetne mást várni tőlük? Leírtam a halála pontos dátumát – feljegyeztem a palmetembe, az apu laptopjára és a noteszomba is. Ott van, feketén-fehéren. Nem tagadhatom, és hogy is értethetném meg bárkivel is, hogy bár előre tudtam róla, nem én terveltem ki? Ki hinne nekem?

Tudtam, hogy rám fognak szállni, de azt azért nem gondoltam, hogy máris. Azt hittem, a dédivel leszek és Sarah-val, hogy segíték nekik, segíték megtalálni Miát, és biztonságba helyezhetem őket. Úgy érzem, cserbenhagytam őket. Nem vagyok ott, amikor pedig szükségük volna rám.

A zsaruk azt mondják, holnap megyünk a bíróságra, és tetszik vagy sem, a rendőrbíró egészen a tárgyalásig vizsgálati fogságban fog tartatni. És csak Isten tudja, arra meddig kell várnom.

Újra itt vannak a fekete öltönyösök. Pont mielőtt bezárnának ide, bejön a két fickó a vallatósobába, a kövér meg az a vörösés hajú.

– A Grosvenor téren mutatkozni, nos, nem volt valami okos húzás – kezdi a potrohos. – Láthattad, micsoda pánikot keltettél. Te, meg a te „barátaid”. Tudjuk, kik ők: Sarah Halligan, Val Dawson, Nelson Pickard. Tudjuk, hol van a dédanyád meg Sarah – erre összerándul a gyomrom az idegességtől, és érzem, hogy kezd eluralkodni rajtam a pánik –, de az a harmadik, ő hol van, Adam? Nelson merre van?

Megrázom a fejem.

– Nem tudod, vagy nem akarsz elárulni? Nyakig benne vagy a slamasztikában. De mi talán... segíthetünk.

Felcsillan bennem a remény. Talán ez a hazavezető adum.

– Kijuttatnak innen?

Megrázza a fejét.

– Gyilkossággal vádolnak, Adam. Ebből még mi sem tudunk kihúzni.

Azonban jelentősen megkönnyíthetjük a dolgokat, átszállíthatunk egy kórházba. Ez a hangokat hallás, számokat látás, a családi örökségek. Az édesanyád, meg minden. Elintézhethetjük, hogy megfelelő ellátást kínáljanak.

Félrefordítom a fejem.

– Csak tudni szeretnénk, hol van Nelson, ez minden.

Utálom hallani, amiket mondanak, és féltem Nelsont, megijeszt, hogy mibe rángattam bele. Egyenesen a fickó szeme közé nézek.

– Nem mondom meg – szögezem le. – Nelson egy hős. Százszor annyit ér, mint maguk együtt. Elérte az embereket. Rávette őket, hogy mozduljanak. Maguk pedig francot se tettek. Tudtak a dologról, mégse tettek semmit. Semmit! Nem beszélek, akkor sem, ha egyesével letépik a körmeimet.

Erre felnevet.

– Mi nem csinálunk ilyet, legalábbis ebben az országban. – Rövid szünet után hozzáteszi: – Sajnos.

Pillantást váltanak, összemosolyognak. Gondolom, ők így viccelődnek egymás közt. Szeretném letörölni a képükről ezt az önelégült vigyort. Azt akarom, hogy tűnjenek innét.

– Nem tudom, miért vesztegetik itt az idejüket – mondom, és mélyen a szemükbe nézek, egyiknek a másik után. – Már maguknak is rég azon az autópályán kellene lenniük. Nem sok idejük maradt.

Az idősebb homlokráncolva mered rám.

– Ez úgy hangzik, mint valami fenyegetés.

– Nem fenyegetés, ember! Csak azt mondom, amit látok.

Hátratulja a székét, és az ajtó felé indul.

– Vigye el innen! – mondja az ajtónálló zsarunak. – Juttassa ki Londonból!

SARAH

Val valamivel éjfél után ér haza. Kimerültnek tűnik, a szeme táskás, a szája komor vonallá préselődik.

– Vádat emeltek ellene. Azt mondják, valami fiatalokú bűnözők intézetébe szállítják, fene sok mérföldre innen. Isten tudja, hogy fogom így meglátogatni ott!

Lesegítem róla a kabátját, és felteszem a teavizet forni. A notesz a konyhaasztalon. Úgy tűnik, Val észre sem veszi. Arra koncentrálok, hogy meggyújtson egy szál cigit. Az öngyújtójából már csaknem teljesen kifogyott a gáz, és egyre hevesebben és dühödtebben próbál újra meg újra tüzet csíholni belőle.

– Mi lesz már! – morogja a szája sarkából lecsüngő cigivel. – Gyulladj már meg, a fene beléd! Miért nem gyulladsz meg?

– Van valahol egy másik. Tessék! – Azzal lekapok egy újat a mikro tetejéről, meggyújtom, és odatartom a lángot a szál végéhez. Olyan erősen markolja a régi gyújtót, hogy úgy tűnik, mindjárt összeroppantja. Gyengéden kiviszem a kezéből, és leteszem az asztalra Adam notesza mellé. Ekkor veszi észre.

– Ezt meg honnan szedted?

– Megtaláltam. Az ágya alatt volt. Nem kutattam, vagy ilyesmi. Csak megakadt rajta a tekintetem.

– Tudod, mi ez? – Azok a mogyorószínű szemek most óvatosan fürkészenek.

– Aha.

– Elolvastad?

Nem tudok hazudni neki. Hiszen a vesémbe lát. – Beleolvastam. Csak néhány részletet. – *Eleget. Túlsókat. A saját számomat. Miáét.* – És te?

Megrázza a fejét. – Nem. Én nem akarom. Vagyis, talán igen, de akkor sem. Pontosan tudom, hogy mire céloz.

– Sarah, szabadulj meg tőle! – kéri.

– Micsoda?

– Meg kell szabadulnunk tőle. Adam már így is épp elég nagy bajban van. Nem segítene rajta, ha ezt megtalálnák. Nesze! – nyújtja felém az új öngyújtót. Azt akarja, hogy égessem el.

– De hát ez Adamé. Személyes holmi.

– Van benne bármi arról a Junior gyerekről?

Erőszakos, késpenge, vérszag, émelegés, 2026. – 12-06.

– Igen, van.

– Akkor rajta! Égesd el, Sarah! Tudom, hogy nem ő volt. Ő mondta nekem, és én hiszek neki. Szerintem találtak valamit a laptopján, de ez itt garantáltan a rács mögé dugná. Akár halálra is ítélik érte. A halálbüntetés tizenhat éves kortól lép érvénybe. Elintézhetik, Sarah. Az én srácomat. Az én gyönyörű dédunokámat.

Elveszem tőle az öngyújtót, és körülnézek. A kuka műanyag, így az ki van zárva. Nem mehetek ki az udvarra sem, a kint gyülekező sajtó miatt. Nem vágyok semmilyen francos közönségre, azt meg végképp nem akarom, hogy lencsevégre kapjanak bizonyítékok megsemmisítése közben. Akkor hát, marad a mosogató csapja.

Egyik kezemmel fölemelem a jegyzetfüzetet, a másikkal alá tartom a gyújtót, az egyik sarkára koncentrálna a lángot. Nem tart sokáig, hogy tüzet fogjon. Tartom, ameddig tudom, de amikor a lángok már az ujjaimat kezdik nyaldosni, elengedem az égő noteszt, és hagyom, hogy behulljon a mosogató kagylóba. Val mellett állok, együtt nézzük, ahogy a lapok sorra felkunkorodnak a hőségtől, míg végül nem marad belőlük más, csak egy füstölgő, szürke és fekete hamukupac. Pusztá kézzel összesöpröm, és kidobom a kukába.

– Ezzel megvolnánk – állapítja meg Val. – Köszönöm, Sarah!

A csap alá dugom, és alaposan megdörzsölöm a kezem, hogy lemossam a bőrömrre tapadt kormot és pernyedarabkákat. Bárcsak ilyen könnyen kimoshatnám magamból a notesz tartalmát is! De az itt van a fejemben, magamban hordom, mint ahogy Adam teszi már oly régóta – halálos ítéletek, dátumok, számok. A sajátom és Miáé.

202711.

Te...

Jó...

Isten...!

ADAM

A tárgyalóteremben elől, az emelvényen valami asztalféle mögött három díszruhás alak feszít – két férfi és egy nő. A nő középkorú, és a jelek szerint ő a góré közöttük. Élre vasalt, vörös talárt visel, és gonosz kinézetű, feketekeretes szemüveget.

A bírák előtt valami asztalszerűség van, a terem végében pedig egy kis, korláttal elkülönített terület, néhány széksorral. Egy fickó ül ott notebookkal, meg a dédi és Sarah.

Nem számítottam rá, hogy itt látom őket. Meg sem fordult a fejemben, hogy eljönnek.

Nem akarom, hogy így lássanak.

Nem bírok rájuk nézni.

A dédi felemeli a kezét, integetni kezd, de a másik irányba fordítom a fejem, és szó nélkül elmegyek mellettük.

Odavezetnek az ügyésznő melletti székhez. Miközben helyet foglalok, rám mosolyog, és bátorítólag megszorítja picit a karom.

– Minden rendben? – kérdi.

Nem bírok válaszolni. Tompa vagyok. Nem hiszem el, hogy ez történik velem.

– Rendben, kezdetjük! – szólal meg a vörös taláros, mire az egyik öltönyös pasas talpon terem, és elkezd kérdésekkel bombázni. Neve? Címe? Születési helye és ideje?

Elmormogom a válaszokat, azután hangosan felolvassák az ellenem emelt vádat. Gyilkosság.

Tovább beszélnek, de nem tudom, miről.

– Esküdtszéki tárgyalás... vizsgálati fogság... előzetes meghallgatás... Majd mindenki föláll, ismét közrefognak az örök, és ideje újra menni. Mi lesz most? Mi történik?

Az ügyvédnőm felém hajol.

– Akkor hát, találkozunk Sydenhamban. Holnap, vagy holnapután. Akkor majd beszélhetünk.

– Sydenham? Az meg hol van? Mi folyik itt?

– Fiataikorú bűnözők intézete – feleli. – Ott leszel a hivatalos tárgyalásig. Húzd meg magad! Ne csinálj semmi ostobaságot! Holnap találkozunk...

A dédi átnyúl a korlát fölött, ahogy elhaladok mellettük. Az őt elállja az útját, engem meg előre taszít, hogy majd' orra bukók.

– Adam! – kiált fel, de nincs időnk. Már is kinn vagyok a teremből, le a lépcsőn, és vissza a cellámba. Leveszik rólam a bilincset, aztán az ajtó dőndülve rám zárul, és hallom, ahogy az őt léptei végigvisszhangzanak a folyosón.

– Mi történik? Mi történik velem?

Döngetni kezdem a rácsot. Azt mondták, elvisznek valahová, erre tessék, megint itt vagyok.

A lépések elhallgatnak.

– Csend legyen odabent! Majd átszállítunk, ha lesz szabad furgon! Ma egész nap kurva nagy káosz van Londonban. Csak maradj a fenekeden, és fogd be!

Hogy maradjak a fenekemen? Kifutunk az időből! Érzem, ahogy a fejemben ketyegve telnek a másodpercek, mint egy vég nélküli visszaszámlálás. A bíróságon az óra fél tizenkettőt mutatott. Vagyis alig fél nap maradt szilveszterig. Vajon mit csinál most a dédi és Sarah? És én mi a jó francot kezdjek így, besuvasztva ebbe a rohadt cellába?

SARAH

Szilveszter. Val és én a bíróságon töltjük a délelőttöt, a délutánt pedig a telefonon lógva. Felhívom a gyermekjólétiseket, és próbálom kideríteni, hol lehet Mia. Val beszél a rendőrséggel, az ügyésznővel, és mindenki mással, aki csak az eszébe jut. Mindketten úgy érezzük, mintha a süket falnak beszélénk. Mindenki azt mondja, hogy követni kell az előírásokat, és az ilyen esetekre előírt procedúra bizony időbe telik.

Tájékoztatnak, hogy „valamikor a jövő héten vagy azután” meghallgatnak. Holnap állami ünnepnap, így aztán csak néhány ügyeletes lesz bent, a sürgősségi esetekre.

– De hát ez is sürgős eset!

– A lányod biztonságban van. Gondját viselik. Az ünnepnap után majd behívunk egy személyes interjúra. Ezt valószínűleg egy sor hasonló beszélgetés követi majd. Látnunk kell a teljes képet rólad, a körülményeidről, a szülőként szerzett tapasztalataidról. Ha reálisan nézzük a dolgot, talán valamikor február elején tanácskozunk hivatalosan az ügyedről, és nem sokkal az után születik majd döntés a hosszú távú felügyeletről.

– Valamikor? Nem sokkal az után? Nekem most kell látnom a lányomat. Legkésőbb holnap! Nem várhatok. Nem érti?

– Attól tartok, ezt írja elő a rendszer.

– Nem láthatnám legalább? Csak látni szeretném! Nem érdekel, ki lesz még jelen.

– Majd csak az első interjúd után döntünk az ideiglenes láthatási jogaidról.

– Akkor legalább annyit áruljon el, hogy hol van most!

– Biztonságban van.

– Kérem!

– A kislányod biztonságban van. Majd az újévi ünnepnap után kapcsolatba lépünk veled.

Azzal bontja a vonalat. Ennyi. Elhajtottak. Maradjak veszteg. Pár na230

SZÁMOK pig ne csináljak semmit. Csak üljek nyugodtan a fenekemen, miközben az egész világ széthullik körülöttünk. Ne tegyek semmit, mialatt Londont darabokra szaggatják az elemek. Kibámulok a konyhaablakon. Odakint már sötétedik. Az emberek kezdik felkapcsolni a villanyokat a körülöttünk magasodó panellakásokban. Minden egyes fény azt jelenti, hogy valaki otthon van, de korántsem annyian, mint azt az ember várná. Feltételezem, sokan máris távoztak.

Val sem jár nálam nagyobb szerencsével abban, hogy beszélhessen Adammal, vagy elérje, hogy ne szállítsák át a fiatalokúak büntetőintézetébe, ahová küldenék. Miközben beszél, a konyhaajtó félfájának támaszkodom. Már innen látom, hogy nem megy valami fényesen a dolog, de amikor végül leteszi a kagylót, megereszt egy sor olyan cifra káromkodást, amire magam is büszke volnék.

– Még azt se engedik, hogy legalább láthassam, Sarah! Legalábbis egy pár hétig nem. Még fiatal srác. Meg fog örülni odabent. Ismerem őt. Agyon fogja aggódni magát miattunk, te és Mia meg énmiattam. Elég indulatos természetű. Bármire képes.

– Mit tehetnénk?

– Nem tudom, szívem. Nem tudom.

Melegítünk némi harapnivalót, bár egyikünk sem eszik valami sokat belőle. Aztán csak ülünk, és bámuljuk a tévét, ahogy a friss hírekről átvált az óév áttekintésére, majd az úgynevezett „szórakoztató” műsorokra, amiket hetekkel ezelőtt vettek fel stúdiókban, jókora órákkal a háttérben.

– Hát persze, szilveszter van, szívem! Tavaly ilyenkor teljesen egyedül ünnepeltem...

– Én meg otthon voltam, anyuéknál.

Mindkettőnknek elég kellemetlen ez a téma, és egyikünknek sem akaródzik jobban belemenni, úgyhogy Val témát vált:

– Akarsz inni valamit? Mert én igen.

– Nem nagyon iszom alkoholt.

– Akkor csak egy kortyot.

Kisiet a konyhába, és két konyakospohárral tér vissza, bennük sűrű, sötét

folyadékkal, meg egy üveggel a hóna alatt.

– Egy korty sherry – nyújtja át az egyik poharat.

– Igen, köszönöm! – Megszimatolom. Már a párája is marja a torkomat. A tenyerembe fogom, semmi ingerenciám, hogy megigyam ezt a borzalmas lötytöt. Val azonban pillanatnyi tétovázás nélkül legurítja.

– Nem kellene előkészülnünk? – kérdem. – A holnapi napra.

– Mit gondolunk, mi lesz az? Bomba? Földrengés? Feltételezem, a metróalagút felé kellene vennünk az irányt. A II. világháborúban ezt tették.

– Tegyük mi is azt? Táborozzunk le odalent?

– Nincs sok kedvem hozzá. Legjobb esetben is bezárva érezném magam úgy, összezsúfolva. És mi van, ha többé nem sikerül kijutnunk? Nem, én azt hiszem, inkább megkockáztatom, hogy itt maradok. Majd elbújok a konyhaasztal alatt, vagy ilyesmi. És te? Mit akarsz tenni?

Azt hiszem, én is megkockáztatom. Láttam a számát Adam noteszében. És a sajátomat is. Val és én, mi rendben leszünk. Nem számít, hol vagyunk, amikor beüt a ménkü – *mi túl fogjuk élni.*

Miával azonban más a helyzet. Miának már csak órái maradtak. Az én kislányomnak. A kisbabámnak.

– Meg kell találnom Miát.

Tölt magának egy újabb pohár sherryt, majd ránéz az én érintetlen adagomra, és leteszi az üveget.

– Gondolkoztam – mondja. – Szerintem te pontosan tudod, hogy hol a kislányod.

– Micsoda?

– A rémálmodban. A látomásodban. Újra és újra láttad őt. Kell lennie valami nyomravezető jelnek arról, hogy merre vagytok. Mesélj róla!

– Csak lángok és tűz mindenütt, meg egy épület, ami összeomlik körülöttünk. Csapdába estünk. Adam is ott van. Elveszi őt tőlem. Beviszi a tűzbe.

– Rendben, ez az, ami történni fog, de hol vagytok? Gondolkozz, Sarah, gondolkozz! Ott van a válasz valahol.

Most egyenesen rám mered: az akaratával segít, hogy visszaemlékezzek. A szemébe nézek, és hagyom, hogy egyre mélyebbre merüljek önmagamba.

– Gondolkozz, Sarah, gondolkozz! Hunyd le a szemed! Mit láatsz most?

ADAM

Innen nincs kiút. Nem törhetek ki csak úgy az ablakon. Sem az ajtón. Az egyetlen esélyem a szökésre akkor lesz, amikor átszállítanak.

Amikor idehoztak, a kezem előttem volt összebilincselve, és másokkal együtt utaztam egy rendőrségi furgonban. Nehéz lesz elbánni egy őrral és megszökni így, összebilincselve. Vajon csatlakoznak hozzám a többiek? A legmegfelelőbb pillanat az lesz, amikor kivezetnek; közvetlenül azelőtt, hogy bezárnának a rabomobilba. Fel-alá járkálok a cellámban, és a könyökre, térdre és lábszárakra mérhető ütésekkel gondolkozom – hogy milyen kárt tehetek bennük. Meg kell tennem. Ha Sydenhamba visznek, nekem lóttek. Akkor bezárva töltöm az újév első napját. Nem hagyhatom, hogy ez megtörténjen; nem leszek könnyű célpont, besuvasztva egy francos cellába, aki nem lát, nem hall, nem tudja, mi történik odakint! Akit talán maguk alá temetnek a falak. Utolsó nyughelyem, egy kibaszott börtön?! Na nem! Ez nem történhet meg. Nem hagyom!

Amikor letartóztattak, elvették az órát és a derékszíjamat, így aztán lövésem sincs, mennyi az idő, amikor végül értem jönnek. De legalább tíz-tizenkét órának el kellett telnie, mert közben kétszer is hoztak ételt, már ha annak lehet nevezni ezt a moslékot, és a falba vágott kicsiny ablak már rég besötétedett.

Azért nem egészen erre számítottam. Ezúttal egy őrhöz bilincselnek hozzá. Egy hájas disznó, legalább tíz évvel idősebb nálam, pelyhedző bajusszal az orra alatt. Még két ór kísér minket előlről és hátulról, és mire észbe kapnék, már kint is vagyunk az udvaron, és beszállunk a furgonba. Beindul a motor, és már megyünk is.

A fenébe! A fenébe! A fenébe! Elmulasztottam az egyetlen esélyem. Most akkor mi a bűdös francot kezdjek?

- Hány óra, öreg? – kérdem.
- Negyed óra múlva éjféli.
- Basszus!

– Mi a gond? Lemaradsz egy partiról? Hát, tudd meg, hogy én is. Szilveszter éjszaka van, a fenébe is, ezek meg töröltek minden eltávozt!

– Miért tettek ilyet?

– Hát hol éltél eddig? Egy barlangban? Az egész város megbolondult. Az emberek eldugítják az utakat, próbálnak kijutni Londonból, a többiek pedig, akik maradtak, úgy viselkednek, mintha 1999 szilvesztere volna. Felállítottak egy ideiglenes tábori kórházat a Trafalgar téren, hogy ellássák az összes sebesült részegét. Jézusom! Az emberek teljesen megkergültek ebben a városban!

– Én azért el tudnám viselni, ha köztük lehetnék. Komolyan, öregem, ki kell jutnom innen.

Óvatosan rám néz, én pedig elcsípem a számát. Január elseje. Pompás! Hozzá vagyok bilincselve egy olyan fickóhoz, aki legkésőbb huszonnégy órán belül halott lesz. Ugyanakkor viszont, nem kapok semmilyen további támpontot a számából a halál pontos okát illetően: csak üres feketeség, amit látok. Különös.

– Ne kezd ezt! – figyelmeztet.

– De tényleg fontos! El kell jutnom a családomhoz.

Megrázza a fejét.

– Hát, pajtás, ma éjjel ugyan nem. Sydenhamba mész, és kész. Már a folyónál vagyunk, max tizenöt perc és odaérünk. Ezekből a rabszállítókból pedig nincs kiszállás.

– Semmiért nem állnak meg?

– Semmiért. Semmi cigiszünet, pisiszünet, semmi.

– Mi van, ha megütlek?

– Hát, először is olyat kapnál tőlem, hogy azt se tudnád, mi történt veled. Tudod, ki vagyunk képezve, meg minden. Másodszor, ott az a kamera fent. A srácok a volánnál mindent látnak, ami idebent történik. Ha rendetlenkedni kezdesz, bekapcsolják a szirénát, padlóig nyomják a gázt, és meg sem állnak a legközelebbi rendőrőrsig, ahol megkapnád életed legnagyobb verését. – *De ahhoz ki kellene nyitniuk az ajtót, nem igaz?* – Őszintén? Nem éri meg, haver. Hidd el, csak rontana a helyzeteden, és...

Olyan szorosan ökölbe szorítom a két kezem, ahogy csak bírom, félrehajolok előle, és keményen halántékon vágom. Oldalra billen, majd visszanyerve egyensúlyát az övéhez nyúl, és előhúz egy gumibotot.

– Te hülye kis köcsög! – kiáltja. Meglódítja felém a botot, de valahogy sikerül négykézlábra pattanom, és a sarkammal tiszta erőből ágyékon taposom. Előregörnyed, mire kikapom a kezéből a gumibotot, és tarkón vágom vele. Émelyítő reccsenést hallok, ahogy lecsap a fegyver. 202711. Vajon elmúlt már éjfél? Lehet, hogy éppen én végzek vele? Miattam hal meg?

Eldobom a gumibotot, és a nyakához nyomom az ujjam, igyekezve kitapintani a pulzusát. Még él, szerencsére.

Ekkor megszólal a riasztó, fülsiketítő hangon, amely betölti a teljes utasteret, és mindketten hátralendülünk, ahogy a jármű teljes gázzal gyorsulni kezd. Ki kell szabadulnom ebből a bilincsből. Az őrelőrebillenve, ernyedten ül, feje a térdei között lóg. Letaszítom a kispadról, négykézláb ereszkedem, és elkezdem átkutatni a zsebeit. Sehol nem találok kulcsot.

A gumibot közben átgurult a padló másik végébe. Érte nyúlok, magammal vonszolva az őrelő karját is, és nyújtózva addig matatok az ujjaimmal, amíg összezárulnak a markolat körül. Majd föltérdelek, és föllendítem a karját a pad szélére. Olyan messze húzom a kezem az övétől, amennyire csak bírom, így a bilincs láncra kifeszül. Tiszta erőből rávágok a láncre a bottal. Néhány szem meghorpad, de nem törik el.

– A francba! A francba!

A furgon vadul megbillen. Hátrazuhanok, beverem a fejem a padlóba. Visszalendülünk a másik oldalra. Ez az egész jármű elég ingatag.

– Álljanak meg! – kiáltom, bár tudom, hogy akkor sem vennének rólam tudomást, ha egyáltalán hallanák a hangom ebben a szirénavijjogásban. – Az isten szerelmére, fékezzenek már!

Előrevonszoló magam, és a gumibottal dübögni kezdek a furgon falán.

– A társuknak segítségre van szüksége! Vigyenek minket kórházba!

Nekicsapódok az ülőkének, ahogy a kocsni újra megbillen, ezúttal azonban

nem jön egyenesbe. Miközben a sziréna továbbra is teljes hangerővel visít, felbukfencezünk, és egyszerre a fal lesz a padló, a padló pedig a fal, és ismét. Utastársam rám zuhan, teljesen kipréselve belőlem a levegőt, majd minden átfordul, és már én vagyok őrajta. A jármű nagy robajjal rázkódik és csapkod, és hatalmas zaj támad, azután beverem az arcomat a padlóba – vagy lehet, hogy a falba vagy a plafonba –, és egyszerre minden elsötétül.

SARAH

Lehunyam a szemem. A tévé harsogva számolja vissza a másodperceket.

– Hat! Öt! Négy!... – Nem látok semmit. Nem tudok eljutni oda. – Három! Kettő! Egy!... – A Big Ben harangjai a nappalin át is hallatszanak. – Boldog új évet!

Odakint olyan tűzijáték- és petárdadurrogás veszi kezdetét, mintha Kilburn valóságos csatatérré vált volna.

– Gondolkozz, Sarah!

A lángok mögöttem és előttem is ott vannak. Nem találom Miát. Nem látom őt. Az épület recseg-ropog, csikorog. Valami eltörik. Istenem, mindjárt lezuhan a tető! Nagy a forróság. Elviselhetetlen. A festék felhólyagosodik és lepattogzik a lépcsőkorról. *A lépcsőkorról!* A belefáradt lány ívek, amiket még tovább simítottak a gyermeki kezek, amikor a lépcsőn lefelé csattogva rendszeresen leugrottak az utolsó három fokról, és körbelendültek a korláton. A gyerekek. A bátyáim és én. Kinyitom a szemem.

– Az én házam. A szüleimnél van. Nekik adták oda.

Val még mindig engem néz, a tekintetében tengernyi szimpátia és határtalan erő.

– Akkor hát oda megyünk. Visszaszerezzük őt. Gyerünk, Sarah, most vagy soha!

– Most?

– Most! Csak hozom a táskám a konyhából, és indulhatunk.

Ebben a pillanatban a tévé hangos csattanással kialszik, és sötétség borul a házra.

– Ördög és pokol, már megint?!

A tűzijáték még egy darabig folytatódik, most ragyogóbb, mint valaha, azután lassan elenyészik. Sötét lesz, de van valami hátborzongató, szinte természetfölötti ebben a sötétségben. Elnézek Val mellett, a kinti konyhaablak felé.

– Jézusom!

– Jól vagy?

– Én igen. De az ég! Nézd az eget!

Így, hogy kiment az áram, nincs, ami tükröződjön az üvegen, és akadályozza a kilátást. A tornyok vastag, fekete ujjakként merednek a magasba, körvonalaik kirajzolódnak az égbolton, amely mintha megtévelyodött volna. Zöld és sárgás fénypázmák pulzálnak a levegőben. A szemünk előtt változnak, ritmikusan felizzanak és elhalványulnak, széteszlanak és újra megjelennek.

– Mi a fene...?

– Nagyon király, Val! Mi lehet ez?

– Nem tudom, kedvesem. Még sosem láttam ilyet. Észrevettél még valamit?

– Mit?

– Az a francos kutya abbahagyta az ugatást.

Igaza van. Egész nap hallottuk a csaholását és vakkanásait a falon keresztül, most azonban síri csend van. Minden elnémult.

– Istennek legyen hála az ilyen apró kegyelmi ajándékokért! – sóhajtja. Ismét csend ereszkedik ránk, majd a szomszéd kutya kisvártatva nyüszítő vonyításba kezd.

– Hát, ezt elkiabáltuk, kedvesem. Istenem, kikészít ez az eb! Nem tudom, Norma mit képzelt, hogy pont egy ilyen kis mopszlit vett.

Azután felharsan a legnagyobb dörej, amit életemben hallottam, és a padló felpúposodik a talpam alatt, a levegőbe vet, és nem tudom, merre van fölfelé és merre lefelé. A fülem cseng a rettenetes csikorgástól, recsegéstől és csattogástól, aztán a fejem és a vállam valami keménynek ütközik, vörös villanást látok a szemem előtt, és végül minden elfeketedik.

ADAM

A fél oldalam iszonyatosan fázik, tiszta víz. Reszketve felülök. Felettem robbanások szaggatják az eget; rakéták süvítenek, szikrázó csillagok záporoznak rám. Mindenütt színek, felvillanó fények. Mintha körbe vettek volna, olyan az egész, mint egy csatatér. *Guy Fawkes napján ilyen a tűzijáték, gondolom. Aztán ráeszmélek, hogy mi ez az egész. Nem november 5-ét írunk, ma Szilveszter éjszakája van. És elmúlt éjjél Beköszöntött az újév, január 1-jét írunk.*

A kezemre támaszkodva megpróbálok felkelni a földről. Valami fémes karperec nyomja a csuklómat. Karperec? De hiszen én nem viselek ékszert, soha nem is szoktam. Bilincs van rajtam. A kezem alatt pedig valami sikamlós anyag, mi ez? Sár. Ragadós sarat érzek az ujjaim között, a folyópartra kerültem, csak egy-két méternyire folyik tőlem a víz.

Most egy újabb rakéta hasít bele az ég feketéjébe, felvillanó fényénél sikerül körbenéznem. Egy furgont látok az oldalára fordulva. A hátsó része összezúzódott és az ajtaja nyitva van. A szirénája néma. Nagy nehezen végre összeszedem magam és botorkálva néhány lépést teszek a furgon felé. Egész testemben fájdalmat érzek. A furgon mellett a földön megpillantok valamit, lehajolok hozzá, hogy közelebbről is megnézzem. Egy holttest az. Az őrzőm holtteste, a karján neki is ott az ép és érintetlen bilincs, a lánc azonban elszakadt.

– Hé, haver, igazán sajnálom! – csak ennyit tudok neki mondani.

Odabotorkálok a járgányhoz. Nedves a talaj, csúszik. Alig tudok megállni a lábamon. Két holttest van a furgonban, a légszákok működtek, de ez sem mentette meg őket.

Elfordulok, ott hagyom a hullákat. Hol a fenében vagyok?

Elindulok az orrom után, de valami hidegbe ütközik a kezem, nyirkos és csúszós – a folyóparti kőfal az. Követem a falat a part mentén, a lábam alatt mindenütt szemét, ki tudja, mi mindent hordott ide a folyó. Amikor a lépcsőkhöz érek, már jártányi erőm is alig van, lerogyok a kőre, nehezen

kapok levegőt.

Véget ért a tűzijáték, a távolban még néhány rakéta robban. Lent a víz zöld és sárga színekben vibrál, odafent pedig színek szalagja olvad az égbe.

– Hát, ez meg mi a franc...? – életemben nem hallottam még ekkora robbanást.

A föld megmozdul a lábam alatt. Hirtelen felemel engem, feldob, bokáig érő vízbe érkezem. Az égen még színek vibrálnak, de mindenhol máshol sötétség honol...

Mindenütt kialudtak a fények. Sötétségbe burkolózik a város. És óriási csend van. Nincs forgalom, nincsenek szirénák, csak egy-két kiáltás visszhangzik a víz fölött.

A folyó kezd lassan visszahúzódni, végigmossa a lábamat és leviszi rólam a sarat. Mintha engem is húzna magával, el akar ragadni a Temze. Pont olyan, mint Westonban a tenger, ugyanúgy csapkodnak itt is a hullámok – egy hirtelen megáradt folyó hullámai.

De most már vége. Az áradat ahogyan jött, úgy el is vonult. Most mindenütt csak sár van. Át kellene kelnem a folyón a túlsó partra, hogy hazamenjek végre dédihez. A sötétben sehol nem találok a hidat, a víz viszont annyira visszahúzódott, hogy akár át is gázolhatnék a túloldalra. Mintha kihúzták volna a dugót. Hirtelen elragad egy emlék, és megint Westonban vagyok, a gyermekkori tengerparton. *A hullámok jönnek-mennek.*

De ez nem lehet! A víz nem tűnhet el! Itt lesz mindjárt újra! És a fejem megtelik a fuldokló emberek halálsikolyával, a reményvesztett huszonhetesek tüdeje megtelik vízzel, és elnyeli őket az ár.

El kell hagynom a folyómedret. Futni kezdek a közelebbi part felé, de a ragadós sárban olyan az egész, mintha valami lassított felvétel lenne. Bal kéz felől már hallom is a morajló hangot. *Gyerünk már! Gyerünk!* Kűszködöm tovább a sárban, el kell érnem a parti lépcsőket, valami magasabban fekvő helyre kell jutnom!

Késő! Hiába nézek hátra a vállaim fölött, semmit sem látok egyelőre – de hallom a zajokat. Az áradat zaját. Tonnaszám zúdul a víz, mint egy ősvilági szörnyeteg, amely most életre kelt és nekem ront. Próbálnék levegőt venni,

tele szívni a tüdőmet, mielőtt víz alá kerülök, de már nem lehet. Az őrzöngő ár ledönt a lábamról, összeszorítom a számat és a szememet, és hagyom, hogy magával ragadjon, és elvigyen a víz, mint egy rongybabát. A víz mindent ellep, a mellkasom szinte már szétpattan. Már nem bírom tovább. Lélegeznem kell! Ki kell nyitnom a számat.

Nem bírok levegőt venni! Pedig muszáj.

SARAH

Mindenem fáj, nemcsak a fejem, mindenem. Azt sem tudom, hol vagyok, a földön fekszem. A karomat még meg tudom mozdítani, de a lábaimat már nem. Valami van a számban, haj vagy mi a szősz, ráragadt a nyelvemre, öklendeznem kell. Próbálok megszabadulni tőle. Hallom, ahogy valaki kiabál a sötétben:

– Adam? Adam?

Val lesz az. Tehát él, és nem is lehet messze. Visszakiáltanék neki, de nincs semmi hangom, mindössze csak egy suttogásra futja az erőmből.

A lábamra rázuhant valami. Nem látom pontosan, mi az, de olyan mintha egy karosszék lenne. Nem túl nehéz, de egyelőre nem bírom elmozdítani. Két kézzel próbálok meg arrébb rakni. Ahogy egy kicsit is megmozdul, már ki is tudom szabadítani a lábaimat. Felülök végre. Átjárja a testem a fájdalom, olyan mintha hatalmas tűkkel szurkálnának.

– Jézusom! – sírom el magam, a hangom is akadozik.

– Ki az? – kérdezi Val a távolból, – Én vagyok az, Sarah! – felelem neki.

Csend.

– Kicsoda? Mit keresel itt a házamban?

– Én vagyok az Val! Sarah vagyok, Adam a barátom.

– Bárki is vagy, gyere segíts felkelnem a padlóról. Úgy érzem magam, mint egy hátára fordult bogár, aki nem tud lábra állni.

A hangjából ítélve, csak néhány méternyire lehet tőlem. Nem bírok lábra állni, úgyhogy kúszva indulok a hang irányába. A testem alatt különböző ismeretlen tárgyakat veszek észre, Val csecsebecsési lehetnek, legalábbis ami megmaradt belőlük. Az apró emlékek, amiket összegyűjtött az élete során, jobb ha bele sem gondolok, mi minden. Kinyújtom a kezemet, érzem, hogy ott van, ő is észreveszi, ahogy megérintem:

– Te vagy az, Adam?

– Sarah vagyok.

– Sarah?!

Úgy ejti ki a nevemet, mintha próbálná helyrerakni a memóriáját, és elhelyezni a nevem a szerteszét hullott, törött emlékei között. Mintha igyekezne újra felidézni valamit.

– Sarah vagyok – erősítem meg újra. – Sarah, a kisbabával. Én vagyok az, Val. A lány, aki fest.

– Sa-rah? – mintha derengene neki valami. – Sarah, a kisbabával.

– Igen, én vagyok az.

– Oh, Istenem! Emlékszem rád... De hol van Adam?

– Fogalmam sincs, Val. Elvitték, bezárták, emlékszel, ugye?

– A francba! Az én kisfiámat bezárták? A drága fiamat!

– Tudsz mozogni, Val? Vagy nagyon megsérültél? Muszáj kijutnunk innen!

Az egész épület szinte zihál köröttünk.

– Val, még egyszer kérdezem, tudsz mozogni?

– Nem is tudom, segíts felállni!

A sötétben összetalálkozik a kezünk, kétségbeesett, csontos tenyere hozzásimul az enyémhez. Úgy csüng rajtam, mintha sohasem akarna elengedni. Sikerül feltápászkodnunk.

– Muszáj kijutnunk innen! – kérlelem újra.

– Jó, drágám, menjünk! Hol az ajtó?

– Nincs szükségünk az ajtóra, Val, csak menjünk innen!

– Hogy-hogy? Mi az, hogy nincs szükségünk az ajtóra?

– Az egész ház romokban áll, az utca felőli oldal teljesen eltűnt.

– Ne őrjíts meg, hiszen csak annyi történt, hogy volt egy kis durranás. És mi is itt vagyunk, viszonylag épségben. Akkor a háznak is itt kell lennie.

– De nincs. A fél ház hiányzik, úgyhogy menjünk!

Egymásba karolva egyensúlyozunk keresztül a törmeléken. A hold fénye világítja be a terepet, épp eléggé világos van ahhoz, hogy eligazodjunk, a részleteket azonban elrejtí a homály. Valaki az utcán elemlámpával keresgél, néhány másodpercre éppen mifelénk irányítja a fénysugarat. És ekkor látjuk

meg végre, hogy mi is történt. A törmelék óriási halomban áll a ház utcafronti részénél, leomlott a fal. Fel kell rá másznunk, csak így juthatunk ki az utcára.

Ahogy a zseblámpa fénye tovább vonul, nekünk ismét a sötétségben kell botorkálnunk. Elég nehezen jutunk át a leomlott részen, a kertfal egy része még megmaradt, úgyhogy letelepszünk rá egy kicsit megpihenni. Visszanézünk a ház romjaira.

A levegő tele van porral, a vastag porrétegen átszűrődő holdfényben láthatjuk, mi történt. A házsor minden részén leomlott az utcafronti rész. Olyan az egész, mint egy hatalmas babaház, be lehet látni a lakásokba.

– Szerencsénk volt, hogy sikerült élve kikerülnünk onnan – jegyzem meg.

– Szerencsénk – ismétli Val. – Szerencsénk.

A szemem sarkából látom, hogy valami megmozdul mellettem a földön. Felsikoltok az ijedtségtől:

– Mi ez?

Azt hittem, hogy egy emberi kéz, vagy egy kar vagy valami, de nem. Apró, feketeség vergődik nyüszítve a törmelék alatt. Leszállók a falról és odatérdepelek mellé. Elsimítom a port és a törmeléket, puha szőrt tapintok ki a kezemmel. A holdfényben megpillantom a vergődő kis teremtményt.

– Egykutya, Val.

– Kutya? – kérdezi. – Norma kutyája?

Végigsimítom a hátát, zihál és egyre csak nyüszít, valami nincs rendjén. Próbál közeledni hozzám, a mellső lábaival kaparja a földet és hason csúszik, mint a kommandósok. Csak húzza maga után a hasznavehetetlen hátsó lábait.

– Valami baja van a lábának. Nem tud járni.

Val letérdel mellénk.

– Hadd nézzem!

Végigsimítja ő is a kutya hátán a kezét.

– Szerintem eltörött a gerince – állapítja meg. – Szólni kellene Normának. Hol van Norma?

A szomszédos lakás irányába pillantunk, ahol Norma lakik, de itt még rosszabb a helyzet, mint Val lakásában: leszakadt a mennyezet is. Az egész lakás romokban hever.

– A francba! – mondja, nem látom az arcát, de a hangja híven tükrözi, mit érez. – Szegény Norma! Adam megjósolta, hogy ez fog történni, figyelmeztetett minket. Én mindig is hittem neki, de azt nem gondoltam volna, hogy ilyen lesz...

A kutyára pillant.

– Szerencsétlent nem hagyhatjuk így, már nem segíthetünk rajta. Gyorsan el kell intéznünk. Sarah?

Azt akarja, hogy öljem meg a kutyát, hogy én adjam meg neki a kegyelemdöfést. Beleborzongok a gondolatába is.

– Én nem tudom megtenni, Val!

Val előrehajol, nem látom jól a sötétben, hogy mit csinál, csak hallom, hogy matat. Valami van a kezében.

– Jól van, jól van, jó kutya!

Annyit látok csupán a félhomályban, hogy a feje felé emeli a kezét és lesújt. Csak egy tompa puffanás az egész. Val nem szól egy szót sem, csak felnyalábolja a szerencsétlen jószágot és megindul az összedőlt lakás irányába.

– Mit csinálsz?

– Eltemetem szegényt. Oda, ahová való. Norma mellé.

Vele tartok és halomba rakjuk a téglákat meg köveket a kutya teteme fölött. Aztán visszaülünk a kertfalra újra.

– Köszönöm – sóhajtja Val. Megkeresi a kezemet, magához húzza és megszorítja.

Ott ülünk csendben hallgatva egy jó darabig. Egyszerűen szóhoz sem jutok. Fel sem tudom fogni igazán, hogy mi történt. A város döbbsen némaságát fokozatosan felváltják a zajok: szirénák, riadt kiáltások. Kétségbeesett emberek kiáltoznak segítségért az utcán.

Eszembe ötlik, hogy vajon azok, akik elvitték Miát, most ugyanígy tesznek-

e? Csapdába estek valahol, vagy biztonságban vannak? És vajon Mia sír? Vagy az is lehet, hogy a kicsi végigaludta ezt az egész borzalmat? Vagy lehet, hogy meghalt? Mia száma itt van a fejemben, Adam könyvében olvastam és megjegyeztem. 202711. Azaz ma. És itt van... El fogok késni.

– Val – kezdem – meg kell találnom Miát. Csak ez az egy dolog számít igazán!

– Miát? – kérdezi Val. – Mia a kislányod?

– Igen, muszáj megtalálnom őt.

– Persze, muszáj – habogja – menjünk is csak... csak még...

– Mi az?

– Nem akarok Cyril nélkül elmenni innen. Vinnem kell Cyril dobozát is magammal.

– Cyril dobozát?! – üvöltenék legszívesebben. Egy évvel ezelőtt meghalt ember hamvai miatt aggódik, mikor a szétrombolt Londonban egy baba értem sír valahol.

– Val, hagyjuk már azt a dobozt. Sose találjuk meg ebben a káoszban. Muszáj megkeresnem Miát, kérlek!

– De csak ennyi maradt meg belőle.

Úgy érzem, szétrobban a fejem. *Nem számít már! Cyrilnek ez már semmit nem jelent, ő már elment régen!* – De... mégiscsak számít.

– Val, hagyd már! Nem biztonságos visszamenni! Amúgy sem találnád meg a sötétben.

– Mindjárt világos lesz. Csak addig maradjunk, amíg megvirrad.

Próbálok nyugodt maradni, de a kétségbeesés egyre jobban a hatalmába kerít.

– Val, nekem muszáj elindulnom.

– A sötétben nem jutnánk messzire úgysem, a világosban majd közlekedni is könnyebb lesz.

Nézem az utat. A holdfény bevilágítja valamelyest, így azért nem teljesen koromsötét az egész. Elindulok a járdán, de egy néhány lépés után olyan, mintha belezuhannék a semmibe, a járda eltűnt! Egyre mélyebbre csúszok,

próbálok közben valamiben megkapaszzkodni. Végezetül egy combomig érő gödörben találok magam, bele is lépek valamibe:

– Mi a szar ez? – kiáltok fel.

Hirtelen ott terem mellettem Val:

– Sarah? Sarah? Mi történt?

Megragadja a vállamat, csontos kezével erősen szorít.

– Beleestem valami gödörbe.

Val odalép mellém és segít, hogy kikászálódjak a gödörből.

– Ne indulj még, Sarah! – kérlel. – Legalább addig várj, amíg pirkadni kezd.

Az utca túloldaláról kiáltozásra leszünk figyelmesek:

– A feleségem! Ott van benn, segítsenek, kérem! Segítség!

Érzem, hogy hevesen dobog a szívem, reszketek. Most már tudom, hogy mit kell tennem, és mégis úgy érzem, hogy szinte belehalok.

– Maradj itt, Val! – sóhajtok. – Nekem mennem kell. Segítenem kell ezeken az embereken. Amikor kivilágosodik, akkor indulok és megkeresem Cyrill dobozát a romok alatt, utána pedig... akkor majd együtt megyünk el innen.

– Én is megyek veled, segíteni a szomszédoknak – zárja le a dolgot Val.

Átevickélünk a törmeléken az utca túlsó oldalára. Megpróbáljuk elmozdítani a köveket, a téglákat meg a kiszakadt gerendákat. Sikerül is kiszabadítanunk a szomszédasszonyt a romok alól, nincs életveszélyes állapotban, de sokkos állapotba került. Csak ül a járdán, mellette gubbaszt a férje pizsamában és köntösben, fogja a kezét.

A szemünk végre kezdi megszokni a félhomályt, úgyhogy szinte észre sem vesszük, mikor kezd el hajnalodni, az ég színe szürke. A kezembe temetem az arcomat, érzem, hogy sajog a derekam a hajlongástól, próbálok körbetekinteni végre.

– Oh, Istenem, Val! Oh, édes Istenem!

– Mi az? Találtál valamit?

– Nem, dehogy! Csak nézz szét!

Val felemelkedik, körbetekint, csípőre tett kézzel. Csak nézi az utcát

hitetlenkedve, furcsa sóhajtás hagyja el az ajkát:

– Oh, édes Jézusom!

A házak körülöttünk romokban állnak, de nem is ez az, ami a legmegdöbbentőbb az egészben. Hanem az út. Vagy legalábbis, ami megmaradt belőle. Tíz méter széles, kétszáz-háromszáz méter hosszú rész tátong a házak között. Mintha valaki elővette volna a világ legnagyobb kését és végighasította volna a földet.

És úgy érzem, mintha az a kés engem is végighasított volna. Nem maradhatok itt, egy percet sem most már. A lányom itt van valahol, a romok között ebben a szétszaggatott, megkínzott városban.

– Val, az Istenre kérlek, induljunk végre!

– Jó, Sarah, megyünk! Csak beugrók még a lakásba, nem tart egy percig sem.

– Ne tedd, Val! Nem biztonságos, látod.

Nem hallgat rám, elindul a romokon át a lakás irányába. Utána megyek, amikor mellé érek, a vállára teszem a kezem:

– Ül le, Val! Majd én.

– Tudod, hogy néz ki a doboz, ugye? Fából készült, ott volt a kandallópárkányon.

– Persze, hozom azonnal.

Nekivágok a törmeléknek, nehéz biztos helyet találni, ahová léphetek. Folyton megbotlom, kifordul a bokám. A lakás hátsó fala furcsa mód még mindig áll, de az oldalsó falak rogyadozva tartják a mennyezetet, bármikor leomolhat. A kandalló viszonylag épségben megmaradt, a szőnyeg azonban egyáltalán nem látszik a törmelék alatt, mindent sűrű por borít. Kezdem pakolgatni a törött nipelket. A mennyezet megcsikordul, egy nagy adag por kíséretében valami levágódik mellém.

– Megtaláltad? – érdeklődik türelmetlenül Val odakintről.

Nem is válaszolok neki, csak keresek tovább. Össze-vissza vágják az ujjaimat a törött nipel, ahogy a porban matatok, fájdalmas és reménytelennek tűnik az egész. Nem akarom beismerni, hogy képtelen

vagyok megtalálni Cyrill dobozát, de a ház recseg, minden pillanatban összedőlhet, és minden egyes zajra újra pánikroham tör rám. Nem akarom, hogy élve eltemessen ez a zűrzavar.

– Gyere ki, Sarah! Nem maradhatsz ott benn tovább! – kiabál Val. – Hagyd a fenébe. Nem számít.

Reménytelen, nem bírom megtalálni. Felegyenesedem, hogy körbetekintsek, indulnom kell, mielőtt ráomlik a plafon. És akkor megpillantok valami furcsa fehérséget a por közt. Egy képkeret alatt van, leguggolok, hogy megvizsgáljam – egy hattyú az, porcelán, épségben megúsza a katasztrófát egyelőre. Zsebreteszem a hattyút és végre kifelé indulok a romba dőlni készülő házból. Val már türelmetlenül vár, átöleli a vállamat:

– Végre, hogy kint vagy, Sarah! Azt hittem rád zuhan a ház és maga alá temet. Soha nem bocsátottam volna meg magamnak. Nem is tudom, hogy gondolhattam ilyet, hogy vissza kell menni Cyrill dobozáért. Micsoda önző alak vagyok én!

Mögöttünk az épület vészesen recseg-ropog.

– Menjünk arrébb innen, Val! Mindjárt összedől.

Megállunk az úton és visszanezünk.

– Sajnálom Cyrillt – mondom. – De találtam valami mást, nézd! Nem is tört el!

A zsebembe nyúlok és átadom neki a hattyút. A tenyerében tartja, végigsimítja.

– A nászutunkról való – sóhajt, mintha csak magának beszélne. – Egy hét Swanage-ban, a déli tengerparton. Olyan tüzes volt Cyrill, hogy azt hittem soha többé nem tudok majd járni.

Látja, hogy furcsán nézek, úgyhogy hozzáteszi:

– Túl sokat beszélek, mi? – csak bólintok zavartan. – Köszönöm, Sarah. Ezt a kis nippet, jó, hogy megmentetted. Kár, hogy a doboz nincs meg.

– Az csak hamu, Val. Cyrill már nincs itt. – Próbálom megtalálni, mi is lenne a legmegfelelőbb, amit mondhatnék.

– Tudom én kicsim, persze. Nem is erről van szó. De eldugtam abba a

dobozba Cyrill mellé nyolcezer rongyot is, drágám.

Leesik az állam.

– Nyolcezret?! Mit csináltál? Bankot raboltál?

– Nem én, drágám, hanem Cyrill. Tartalék volt ez a pénz a rosszabb időkre, ahogy ő mondta.

– Visszamenjek érte?

Nézzük a házat, éppen a kémény szakad le nagy robajjal, és a tető is megbillen.

– A francba, ennek már annyi.

Összeomlik az egész, rászakad a tető a bedőlt falakra, repked a törmelék. Ösztönösen átölelem Vált. Mint valami bombarobbanás után, úgy szállong a por mindenfelé, minket belep pillanatok alatt. Lehajtom a fejem és csukott szemmel próbálom átvészelní a kritikus időszakot. Amikor felpillantok, a házból már csak a törmelék és a romok látszanak, falak sehol. Val halálsápadt.

– Te is ott lehattél volna, a romok alatt, drágám. Oh, Istenem! Miért engedtelek vissza?

– Semmi gond, itt vagyok melletted, nem esett bajom.

Magamhoz szorítom Vált, de én is reszketek, remeg a kezem, a lábam, az egész testem rázkódik a félelemtől és a fájdalomtól. Ő ringat engem most már, próbál megnyugtatni engem. Lesöpri az arcomra tapadt porréteget.

– Gyerünk, Sarah! Meg kell találnunk a babádat, nem igaz?! Nem vesztegethetjük itt az időt! Indulnunk kell, keressük meg Miát!

ADAM

A fejem végre a felszínre ér, lélegeznem kell. Víz és levegő áramlik be a számon, köhögnöm kell, fuldokló érzés szorít. Újra maga alá temet a víztömeg, de mostmár tudom, mit kell tennem. Próbálok felfelé tartani, a karjaimmal irányítom a testemet. Újra sikerül levegőt vennem, köhögök a víztől, de lélegzem. Igyekszem fenn maradni a víz színén, hátrahajtom a fejemet és mélyeket lélegzek a hideg levegőből. Felettem a félhold, halvány fényében itt-ott ki tudok venni bizonyos sötét alakokat magam mellett. Azt sem tudom, hol vagyok, merre vitt a víz. Fogalmam sincs meddig lehettem a víz alatt, de érzem, hogy az áramlat most is iszonyatos erővel visz magával.

Dühögő és hatalmas erejű áradat ez. Nincs mit tenni. Hagyom, hogy magával ragadjon. Még majdnem tetszik is ahogyan száguldva ringat, és nem kerülök a hullámok alá. A karom most hirtelen beleakad valamibe, leszakad a ruhám ujja. A lábam is nekiütközik valaminek és beszorul, megakadok, a víz hömpölyög, igyekszem lábra állni, de a testemet sodorja az erőteljes ár. Alig bírok a víz alól feljönni, kapkodnom kell újra a levegőért. Valami korlátfélébe akadhatott be a lábam, nem bírom kiszabadítani. A hömpölygő áradat teljesen kiveszi az erőmet, érzem, hogy egyre gyengébb leszek. Le kell merülnöm, megragadnom a sportcipőmet. Nem enged, nem tudom kiszabadítani, úgyhogy próbálok kihúzni belőle a lábamat. Amikor végre sikerül kiszabadulnom, újra elragad a tovasuhanó ár.

A lábammal tempózni kezdek, már amennyire az örvénylő és kavargó víz engedi, először reménytelen próbálkozásnak tűnik, de nem szabad feladnom. Mennem kell tovább a part felé. Végre megérezem, hogy leér a lábam. Innen már nem tud továbbsodorni a hullámozó Temze.

Zihálok, el sem hiszem, hogy megtettem, hogy élve kijutottam az özönvízből. Ha ma kellene meghalnom, akkor a Halál óriási lehetőséget szalasztott el, hogy magával vigyen. A suliban még a 25 métert is nehezen úsztam le, nevettek is rajtam mindig a többiek: „*A néger srácok nem bírnak úszni!*” Fogalmam sincs, hogy csináltam ezt mégis meg.

Ahogyan gázolok kifelé a vízből, nekiütközöm valaminek. A halvány

holdfényben alig látom, mi lehet az. Továbbúszik, tovább sodorja az ár, de mintha két keze lenne, nem tudom. Mennem kell tovább, ki kell jutnom a partra. Nem telik túl sok időbe, mire rájövök, hol vagyok. Meglátom a túlparton a London Eye-t. Az anyám jut eszembe.

„Ne menj Londonba! Ne hagyd, hogy Dédi odavigyen!”

És ő most vajon hol van? Anya. Lát engem? Vajon néz, figyel, törődik velem? Velem volt akkor is, amikor kievickéltem a hömpölygő folyóból? Ő adta azt az extra energiát, amire szükségem volt, hogy megmeneküljek? Mindketten elfelejtettük, mire figyelmeztetett minket: Dédi is és én is. Dédi azért, mert szerintem maga se tudja, mit akar. Én meg azért, mert találkoztam Sarah-val, és segítenem kellett neki. Elfelejtettük, mire figyelmeztetett anya, és most ezért kell szenvednünk.

Isten tudja, mi lehet Sarah-val és Dédivel. A szívem mélyen érzem és tudom, hogy velük minden rendben van, hiszen láttam a számaikat. Tudom, hogy mind a ketten túlélők. De azért még félttem őket. Keresztül kell vágnom a sötétbe borult városban, haza kell érnem!

Órákba kerül hazajutnom. Először is át kell kelnem a folyó túlsó oldalára. London hídjai jórészt leomlottak az éjjel, a Vauxhall Bridge azonban még áll. A rendőrség őrzi, és nem engednek rá senkit, azt mondják nem biztonságos. Engem nem tudnak megállítani, kijátszom őket és átugrok a kordonon. Végigrohanok a hídon, a túlsó parton megint ott a rendőrség, de itt már nem jelent gondot átjutnom.

Hajnalodik mire a High Roadra érek, de amikor befordulok az utcánkba, egyszerűen nem hiszek a szememnek. A fél utca eltűnt, több száz méter ūrt találok. Riasztó leomlott épületek, felhasított úttest, káosz, rettenet. Flirtelen azt sem tudom, melyik volt a házunk, hogy hol keressem az otthonunkat a törmelék alatt. Az utcafront végig összeomlott, a földem mindenütt leszakadt. Végül is úgy találok rá a házra, hogy megpillantom a gnómokat. Kiterült kerti törpék apró törött holttesteinek fekszenek a romok közt szerte szét. Ez volt Dédi háza, az otthonunk.

– Oh, Istenem! – üvöltök.

Ezt senki sem élhette túl, ha bent volt a házban. És hol máshol lettek volna?

Nem értek semmit. Azt hittem, mindketten túlélők. Úgy gondoltam, hogy ő a jövőm – Sarah.

Nem bírok már megállni a lábamon. Földre rogyva a tenyerembe temetem az arcomat. Ez nem lehet, ezt nem tudom elviselni. Ez nem igazság!

– Sikerült kijutniuk, fiam.

– Hogy?

Felnézek, egy pizsamás öregember szól hozzám. Nézi a kezemen a bilincset, de nem teszi szóvá.

– A Dédidnek meg a lánynak. Kijöttek, mielőtt leszakadt a mennyezet.

– Biztos benne?

– Biztos. Itt voltak, ők segítettek nekem is kiszabadítani a feleségemet. Nagyszerű emberek, igazi hősök.

Fellélegzek, élnek. Elönt az életkedv hulláma újra.

– És a gyerek? Velük volt a kicsi?

Az öreg megrázza a fejét.

– Csak ketten voltak.

– És hova mentek?

Újra csak a fejét rázza.

– Fogalmam sincs, nem mondták. Nem olyan régen mentek el, talán húsz, legfeljebb harminc perce.

Húsz, harminc perc, az semmi. Utolérem őket. Meg fogom találni őket. Csak tudnám, merre induljak. *Gondolkodj, Adam! Gondolkodj!* Behunyom a szemem. Sarah-ra próbálok összpontosítani, mi járhat a fejében? Ha nem volt velük Mia, akkor csakis arra tud gondolni, hogy visszaszerezze a gyereket. De hol lehet a kicsi? Mert ott lesznek Ők is, ahol Mia.

Sarah szülei ott voltak a rendőrségen. Lehet, hogy ők vitték el Miát, már ha a szociális segítők megengedték nekik. És miért ne engedték volna? Két rendes állampolgár, rendezett házuk van Hampsteadben, frankó kocsijuk, normális életvitelük.

– Jól vagy, fiam – tudakolja a pizsamás öreg.

Jól, hát. Mint egy megnyúzott állat. Ha ledölnék itt az útra, el is aludnék

egyből.

– Jól vagyok, persze – felelek neki. – Csak hát ideje a hölgyek után indulnom.

– Ah, cherchez la femmes – keresd a nőt! – teszi hozzá, és rám kacsint. – Sok szerencsét, fiam!

Szörnyen érzem magam, az egész testem sajog. A karomat végighorzsolta valami, kificamodott a bokám, a csuklóm meghúzódott, a tüdőm fáj, ha levegőt veszek. De a lábam a legrosszabb. A törmelékben jártam cipő nélkül, így jöttem keresztül a romba dőlt Londonon. Valami rendesen szétvágta a talpam. Így soha nem jutok el Hampsteadbe. Kell egy cipő! Észreveszem, hogy egy függöny viszonylag épen megmaradt az egyik ablakban. Letépek, és hevenyészett lábbelit készítek belőle. Zseniális! Kipróbálom, hogy esik benne a járás, nem is rossz, ki lehet bírni.

Nekivágok Londonnak újra. Elindulok a háztól, ahol az apám nevelkedett annak idején, és talán még én is az otthonomnak neveztem egy ideig ezt a helyet. Otthon. Az otthon ott van, ahol a szeretteid vannak. És az a három ember, akiket én szeretek már nincs itt.

De én megyek. Megyek és megtalálom őket. Meg kell találnom a szeretteimet!

SARAH

Ahogy keresztül vágunk a városon megdöbbenő kép fogad. Ez nem London, legalábbis nem az a London, amit megismertem, ez nem az a város már, ahol felnőttem. Semmi sem ugyanaz, mint ami volt. Minden megváltozott. Azonban most sem hallgat a város, riasztók szólalnak meg újra és újra, szirénák szakítják szét a csendet. A lelki szemeim előtt újra úgy látok mindent, mint annak idején. Az épületeket, pedig csak romok között járunk, s felettünk újra megnyílt az ég.

Az út előttünk számos helyen szétnyílt, egy olyan mély és széles szakadékhoz érünk, amit nem tudunk átugrani. Másfelé kell mennünk. Akármerre megyünk, mindenütt jajveszékkelő emberekbe botlunk, kétségbeesetten keresik eltűnt hozzátartozóikat. A családok, a szomszédok összefognak, együtt kutatják át a törmeléket, hátha sikerül még kiszabadítani valakit a romok alól.

Rendőrségnek, tűzoltóknak, katonáknak nyoma sincs. Se itt, se Kilburnben. Magunkra maradtunk, ezt tudomásul kell vennünk. Ha nem teszünk semmit, akkor nem történik semmi sem. Meg kellene állnunk segíteni a romok között kutató embereknek, de csak Miára tudok gondolni, úgyhogy továbbmegyünk.

Nyolc óra körül jár az idő, amikor megpillantjuk az első tüzet. Néhány utcányira tőlünk lakások égnek egy sorház emeletén. Füstcsíkok kúsznak az égre. Két ember ott ragadt egy lakásban, alattuk tombol a tűz. Az utcán kartondobozokat hordanak össze az emberek, hevenyészett mentőakciót szerveznek, és üvöltöznek a bent ragadtaknak: „*Ugorja tok le!*”

Kéz a kézben zuhan a két ember a mélységbe, a kartondobozokra. Hiába. A papír nem fogja fel az ugrást, ott maradnak a földön, nyakukat szegetten. A rémülettől dermedt csendben indulunk tovább, miközben kartonpapírokkal takarják le a két holttestet.

Az utcák tele vannak emberekkel, van, aki céltalanul baktat, mit sem értve, sokan az útpadkán üldögélnek fejcsóválva vagy tenyerükbe temetett arccal. Sokan pedig azon vannak, hogy igyekezzenek segíteni, ahol és akiknek még

lehet.

Persze vannak, akik most is önmaguk boldogulását tartják leginkább szem előtt. Kifosztott üzleteket találunk a bezúzott kirakatablakok mögött. Számos üzlet ablakát törte be a természeti katasztrófa, de ami üveg még megmaradt, azt elintézik most a baseball ütők. Az emberek úgy járkálnak ki és be a boltokba, mintha most lenne a januári nagy leárazás. És visznek haza mindent, csak éppen senki nem fizet.

Megnézem az órát, negyed tíz, és még alig tettünk meg néhány kilométert. Megállók.

– Val, ez így nem jó. Nem érünk oda időben. Mit csináljunk?

– Előre mész magad, én meg majd követlek? Úgy gyorsabban haladnál.

Tulajdonképpen pontosan ez jár a fejemben, de hálátlanság lenne itt hagyni Vált egyedül.

– Nem, nem. Oda akarok érni, de nem egyedül. – Eszembe jut valami. – Val, tudsz biciklizni?

– Hát, hogy a fenébe ne tudnék! Voltam én is fiatal, nehogy azt hidd!

Londonban szinte mindenhol lehet találni kölcsönözhető kerékpárokat, sorokban állnak az utcákon, aprópénzért elvihetők. Vannak köztük leharcolt példányok szép számmal, de a legtöbb azért használható.

– Gyerünk! – sürgetem Vált. – Van nálam apró.

Már éppen be akarok dobni egy eurót, amikor Val felsikolt mögöttem, mint egy megriasztott madár. Megpördülök, az utcán mindenki sikít, vagy üvölt a rémülettől. Hatalmas robajjal tör ránk az újabb csapás. Az aszfalt felszakad, végigfut az úttesten egy hatalmas hullám, nem az áradat ért ide, hanem maga az út hajlik meg, mint egy hatalmas szalag.

Nincs időnk elfutni sem, úgyhogy megragadom Vált és lerántom magam mellé a földre. Hirtelen minden felemelkedik, magasra dob a földrengés hulláma minket. Elszabadul a pokol, mint a tengeren hánykódó hajókat, úgy dobálnak a természet erői minket, üvegszilánkok záporoznak és törmelék, repülnek körülöttünk a biciklik, az autók és az emberek. Most már azok az épületek is összeomlanak, amelyek túléltek az első földrengés pusztítását.

– Maradj a földön! – üvöltök. – Még nincs vége.

De vége van. Hirtelen abbamarad az egész, már nem mozdul semmi sem.

– A francba! – hallom Val hangját magam mellett.

– Jól vagy? – kérdezem.

– Jól, persze, gondolom. És te, Sarah?

– Nem tudom.

Annyira megvisel ez az egész, nem fizikailag, hanem lelkiileg. Nem tudom, hogy végig bírom-e csinálni. Már azt sem tudom, van-e egyáltalán miért.

– Gyerünk, Sarah! Meg kell találnunk a kicsi lányt. Muszáj megtalálnunk Miát!

ADAM

Követem őket a városon át. Ha kutya lennék, érezném az illatukat.

Bárcsak kutya lehetnék, könnyebben tudnám követni a nyomukat. És akkor abban is biztos lehetnék, hogy jó nyomon járok. De így kétségek gyötörnek. Biztos, hogy erre mentek? Keresztülvágok Londonon, és ha mégsem érem utol őket, ha valahol máshol vannak, akkor mi lesz? Próbálok nem is gondolni erre a lehetőségre.

Amikor a dédi házához mentem még sötét volt, úgyhogy nem igazán kaphattam képet arról, milyen károkat okozott a földrengés a fővárosban. Azóta megvirradt és a reggeli fényben iszonyatos szembesülni vele, hogy mit hagyott maga után. Valami, ami ennyire állandónak, szilárdnak és biztosnak tűnt – és egy hatalmas város volt valamikor – most már csak egy óriási romhalmaz. És ahogy az épületek sorra leomlottak, a felhőkarcolók helyén felettünk újra látható az ég. És ragyogóan süt a nap, és szikrázik a fény. Hetek óta nem volt ilyen napsütés Londonban. Túlságosan fényes és világos minden. Lehajtom a fejemet, hunyorogva lépkedem az utcán. Igyekszem nem figyelni az emberekre, a holttestekre meg pláne nem. Mindenütt ott van a rettenet, rémálmok váltak valóra. És én láttam őket, hónapok óta ebben éltem, éreztem, tudtam, hogy így lesz. És most szembesülnöm kell vele, hogy teljes mértékben igaz minden, amit az emberek szemében láttam. Most érzem magam jól ettől az egésztől, attól hogy én megmondtam előre, hogy ez lesz? Attól, hogy én meg akartam mondani mindenkinek, csak nem hallgattak rám? Attól, hogy most láthatják, hogy nekem volt igazam? Hát, nem érzem jobban magam ettől egy cseppet sem. Csak a rettegés van bennem is és az iszonyat. Üresnek és hasznavehetetlennek érzem magam. Megpróbáltam segíteni az embereken, és mégis meghaltak. Százával-ezrével pusztultak el, akiket megmenthettem volna, és most... most is itt haldoklanak körülöttem szerte szét a romba dőlt városban.

Mégsem hagyhatom abba. Nem adhatom fel, tovább kell folytatnom ezt az egészet, tenni kell a dolgomat. Figyelmeztetnem kell az embereket. És meg

kell találnom a szeretteimet. Időnként fel-felpillantok rohanás közben, hátha meglátom Sarah-t vagy Dédit. Közeledek Sarah-ék környékéhez, itt kell lenniük valahol, nem sokkal járhatnak előttem.

És akkor meglátom a füstöt. Fekete füstcsík kanyarog az égre. És eszembe jut minden...

A rémálom..

Sarah lidérces álmai, a lángok, a hőség.

Az iszonyat és a rettegés.

Meg kell, hogy álljak. A tenyerembe temetem az arcomat. Ha nem nézek oda, akkor is látom a lángokat, és érzem a szörnyű forróságot. Én már jártam itt valamikor. Fájdalmasan ismerős érzések öntenek el, félelmek és borzalom. Ömlik rólam a veríték a futástól, mégis valami jéghideg rettenet mardos legbelül.

Felszáll a füst... *Nem kellene itt lennem.* Csak arra tudok gondolni, hogy nem szabad tovább mennem. *Meg kell, hogy forduljak. El kell tűnnöm innen. És akkor Mia megmenekül.* Félek. Félek a tüztől. Félek a lángtól. Rettegek attól, hogy meg fogok halni, attól hogy újra összeég a testem. És rettegek attól, amit majd megteszek. És meg kell tennem mégis. Meg kell történnie. Úgy, ahogyan Sarah megálmodta. Mert én vagyok az, aki a rémálmaiban fájdalmasan megjelent. Sarah retteg és gyűlöl engem. Gyűlöl, mert elviszem tőle a gyermekét. Magammal kell vinnem majd Miát... a lángok közé.

De én nem azért vagyok itt, hogy bántsam Miát. Azért jöttem, hogy megmentsem őt. Gyűlölöm a számokat, és meg akarom változtatni őket. El akarom törölni, meg akarom szüntetni ezt az egészet, és ha nem lehet, akkor is megpróbálom, és vállalom, ha kell a halált is.

SARAH

Semmi mást nem akarok, csak újra látni őt. Mióta elvették tőlem, másra sem gondolok. Újra a karomban akarom tartani Miát.

Amikor meglátom az égre felkúszó füstcsíkot, rögtön tudom, hogy a mi házunk ég. Rámtör újra rémálmaim valósága. *Itt van minden, itt van Mia, itt van Adam. És valóra válik a rémálom.* Most ütközik meg a képzelet és a realitás, a jövő és a jelen. Csak valahogy mégis összekeveredtek a dolgok. Adam nincs itt, viszont itt van mellettem Val. Mi történhet itt? Be kell sétálnom a rémálmaimba.

Felfordul a gyomrom.

Azt sem tudom, mi van Miával él-e, hal-e. Tudom, hogy ma van a napja. Láttam a számát, láttam a kislányom halálos ítéletét. Mégis *érzem*, hogy még él. Még életben van.

Nincs idő már gondolkodni se, hazaértem. És észre sem veszem, hogy a rombadőlt Londonhoz képest itt minden ugyanúgy van, mint amikor leléptem innen, csak két fa dőlt ki, meg egy lámpaoszlop. A házunk kapuja tárva nyitva áll. A tetőgerendák égnek, kormos fekete füst gomolyog az égre.

Ledobom a biciklit a földre, aztán rohanok befelé az égő házba, az otthonunkba. Rengeteg ember gyűlt össze az udvarunkon, alig tudok utat törni közöttük. Marty és Luké, az öcsém ott gubbasztanak a földön a tömegben árván. Odarohanok hozzájuk, de először meg sem ismernek. Hát persze, leborotváltam a hajamat, nem így emlékeznek rám.

– Luké, Marty! Én vagyok az, Sarah!

Csak néznek rám meredten, aztán Marty hirtelen a nyakamba borul, Luké pedig kétségbeesetten zokogni kezd.

– Hol van anya és apa?

– Odabent!

– És a kicsi?

– Itt van a kicsid, Sarah. De mindig csak sír.

– Mia is bent van?

– Igen.

– Hol? Az emeleten vagy a földszinten?

Csak megrázza a fejet. Nézem a házunkat, a fenti hálószoba leomlott. Valaki megérinti a vállamat. Mrs Dixon az, az egyik szomszédasszony.

– Sarah! – kezdi. – Te vagy az?

Úgy néz rám, mintha most jöttem volna a Marsról.

– Igen, Mrs Dixon. Hazajöttem.

– Hol voltál eddig? A szüleid... Oh, Istenem... a szüleid...

Robbanás rázza meg a házat, kitörnek az ablakok, szerte repül a sok törött üvegcserep, ahogyan kicsapnak az épületből a lángok.

– Álljanak hátrébb! Mindenki menjen hátrébb! – üvölti valaki.

– Mrs Dixon megkérhetném, hogy vigye ki az utcára a fiúkat, itt nem biztonságos maradniuk.

– Hát persze, drágám. De te mit csinálsz...?

Döbbenet néz utánam, ahogyan berohanok az égő épületbe. Eltakarom az arcomat, iszonyatosan perzselő a hőség, pedig viszonylag távol vannak tőlem a lángok. Egy férfi fekszik odabent a földön. *Oh, Istenem!* Az apám az. Tudom, hogy nem lehet más.

– Mi az, Sarah? – kérdezi Val, aki közben mellém ért.

– Semmi. Csak ott fekszik valaki. A padlón.

– Jézusom!

– Val, menj innen! Vissza kell menned! Itt nem biztonságos.

– Nem megyek sehova, amíg meg nem találtuk Miát! Azért jöttem, hogy segítek neked.

Nem vitatkozom veled, hanem lehajolok apám égett teteméhez. Még most is reszketek, félek tőle. Szinte azt várom, hogy kinyissa a szemét és ordítva megragadja a csuklómat.

Hagyd már őt békén, Sarah! Menj! Keresd meg Miát, amíg nem késő!

– Ő az...? – kérdezi Val.

– Igen, az apám...

Ott kell hagynunk a holttestet, magára kell hagynom végre. Nem az apám miatt jöttem ide vissza. Hol lehet Mia? Berontok a hallba, kiabálni kezdek, hátha van itt még valaki.

– Helló!

Semmi válasz, csak az égő gerendák recsegnek félelmetesen a fejünk fölött. És hőség, elviselhetetlen forróság mindenütt.

És akkor mintha meghallanék valamit végre. Valamit, ami olyan ismerős, ami mindennél fontosabb. Megállók, mozdulatlaná dermedve, mögöttem Val. Ő is ugyanúgy megáll. Ráteszem a kezem a karjára.

– Sssss! Hallod?

– Túl veszélyes itt lenni, Sarah. Ki kell jutnunk innen.

– Nem hallod?

Oldalra fordítja a fejét, próbál fülelni.

– Nem, ne haragudj, de nem hallok semmit.

Hatalmas robajjal zúdul le az egyik lángoló gerenda fentről. Ösztönösen egymásba kapaszkodunk, és védekezőleg a fejünk fölé emeljük a karunkat. De szerencsére megússzuk, nem zuhan ránk az égő mennyezet.

– A francba, tűnjünk innen, Sarah! Ki kell jutnunk valahogy.

– Én nem mehetek, Val. Hallottam őt! Hallottam Miát sírni! Itt van benn a lángok között és él!

A vállamra teszi a kezét.

– Hallottad? Lehet, hogy csak azt képzeled. Mert hallani akarod a hangját.

– Nem, Val, nem! Tényleg hallottam. Itt van valahol, és sír! Meg kell keresnem őt!

– Nem maradhatunk, ez túlságosan veszélyes.

– Én nem mehetek el innen Mia nélkül!

– Sarah, kérlek, gyere most már!

Visszanézünk a folyosóra, ahonnan bejöttünk. Összefüggő falat alkot mögöttünk a tűz. Sárga és narancsvörös lángnyelvek nyaldossák a

mennyezetet. És akkor egy alak bukkan fel a lángtenger közepén. Egy férfi az, lépdél keresztül a tűzön egyenesen felénk!

Az apám! Uramisten, az apám!

De az nem lehet. Az apám halott, láttam. Ott feküdt élettelenül a földön. Ez nem lehet ő... De akkor ki az...?

– Adam! – rikoltja Val. – Oh, édes Istenem, fiam!

Val megtesz néhány lépést, aztán megtántorodik és a dédunokája karjaiba zuhan.

Adam itt van. Valóra válik a rémálom. *A sebhelyes arcú idegen elveszi tőlem a gyermekemet és besétál vele a lángok közé.*

Mia! Kicsim! Hol lehetsz? Meg akarlak menteni téged!

– Csak négy lépés! – üvölti Adam. – Csak négy lépés a lángok között és ki lehet jutni. Gyertek innen! Kifelé! Itt vagyok, majd én megkeresem a kicsit!

Val megindul.

– Csak négy lépés, Dédi, és odakint vagy! Menni fog. Mi is megyünk utánad.

– Jó. – bólint Val. – Adam...?

– Ne most, Dédi. Egy perc és utánad megyek.

A vállára teszi a kezét és elindítja a kijárat felé. Csak négy lépés. A lángok közt. Val visszanéz Adamre, aztán eltűnik a lángoló forráságban.

– Adam.. – kezdem, de ekkor meghallom újra.

Felhangzik ismét a gyenge kis sírás, mintha valami apró állat vinnyogna. Adam is meghallja, látom az arcán. Valami letompítja a hangot, de azt érzékeljük, hogy valahonnan oldalról jön. Egyszerre ugrunk oda Adammal a lépcső alatti szekrényhez. Az én kezem éri el hamarabb a kilincset, megégeti az ujjamat rendesen, de sikerül felrántanom az ajtót.

Odabent félhomály van, és eltart egy rövid ideig, amíg a szemem megszokja a sötétet és meglátom őket. Mia életben van, vörös és keservesen sír anyám karjában. Véres az arca, de ez nem az ő vére. Anya halántékán hatalmas seb tátong. Az ő vére csörgött le Miára. Anya már nem tudta letörölni róla, kifejezéstelen tekintettel mered rám. Halott.

Befurakodom melléjük a szekrénybe, mindenütt törött üvegek. A tartalmuk szétfolyva a padlón: whisky, gin és savanyúság keveredik az éles üvegszilánkokkal. Előrehajolok és kiveszem Miát anya karjaiból.

– Jól van, kicsim! Jól van! – csitítgatom. – Megtaláltalak végre.

Magamhoz szorítom, megcsókolom az arcocskáját. Érzem a bőrén mennyire forró. Tiszta tűz, hogyan bírhatta ki ezt az elviselhetetlen forróságot.

Az én kicsi lányom.

Az életem.

Él, és itt van végre újra a karjaimban.

ADAM

Sarah bemászik a szekrénybe. Nem látom tőle, mi lehet odabent.

– Itt van Mia? – kiáltom. – Megtaláltad?

Furcsa morajlás hallatszódik fentről. Le fog szakadni az egész mennyezet.

– Sarah! – üvöltöm a félelemtől reszketve – Gyerünk már! Megtaláltad a kicsit? Hozd ki onnan gyorsan!

Végre meghallom a gyereksírást, és bedugom a fejem a szekrénybe. Meglátom őket. Sarah anyja bezúzott fejjel. A kicsi már Sarah karjaiban van – és hála Istennek él.

– Jézusom! – szakad fel belőlem. – Az Isten szerelmére, Sarah, próbáljunk kijutni innen!

Hirtelen sístergő robajjal szakad le fentről egy lángoló gerenda. Menekülve előrevetem magam és nekiütközöm Sarah anyjának, a holttest felborul, és Sarah iszonyatos sikoltozásba kezd. Magán kívül van a történetek teljesen felőrölték az idegeit.

Csapdába kerültünk a lezuhanó gerenda elzárja előttünk a menekülés útját. Sarah képtelen elhallgatni, kétségbeesetten jajgat. Mia szegény, torkaszakadtából üvölt. Köröttünk a lángok, egyre forróbb és elviselhetetlenebb minden. Egy arc bukkan elő a lángok közül. *Junior az. Hátratántorodik, a gyomrára szorítja a kezét, aztán felbukik, elesik, és úgy marad a földön. Körülöttünk a lángok. Égetik a bőröm. Elevenen megsütnek engem.*

– Sarah, ezt hagyd abba! Megrémiszted a gyereket is.

– De a tűz! A tűz... Csapdába estünk, Adam!

– Tudom.

– Most mit fogunk tenni?

Nézem a lángokat, mint egy kemencében olyan ez az egész. Vajon örültség lenne most kimenni? Maradjunk, és a testemmel védjem meg Sarah-t és Miát. Átölelem majd őket és úgy tartom távol tőlük a perzselő lángokat. Ez

nem lehet, ez nem lehet igaz.

– Muszáj kitörnünk, Sarah. Át kell vágnunk a lángokon!

– Nem, azt nem lehet!

– De lehet, és meg is kell tennünk. Én megyek majd elöl, és meglátom, milyen a helyzet. És aztán majd szólok neked, amikor jöhetsz. Dédi is átjutott, látod.

Sarah előrelép, szorosan magához ölelve Miát. A könyökét fogom, próbálok neki segíteni. A szeme könnybe lábad, és nagyon piros. Alig tudja nyitva tartani, a füst, a hőség, a lángok fénye mind-mind kínozzák.

– Oh, Istenem, nem megy. Nem tudom megtenni.

Összerogy és letérdepel.

– Négy lépés, Sarah, és átjutsz. Csak négy lépés.

– Nem fog menni, Oh, Istenem.

– Erre most nincs idő, Sarah! Mennünk kell!

Följük hajolva állok, háttal a tűznek. A lángok a hátamat mardossák szinte, elviselhetetlen a hőség.

– Add ide Miát! Add ide nekem a kicsit!

És akkor rám néz. Látom a lángok vetületét, ahogyan ott vibrálnak a szemében. És itt a káosz közepén, az égő házban egy furcsa pillanatra megfeszül közöttünk minden, beáll a csend, és csak egymásra figyelünk. Mindketten tudjuk, hogy érkezett a perc. Rélmálmai kellős közepén vagyunk. Most kell eldőlnie mindennek.

Itt az idő.

Most történik meg... aminek történnie kell.

És most dől el, hogyan.

Sarah még kivár, egy végtelennek tűnő másodpercre, kettőre... Ég a hátam, érzem, hogy lángol a ruhám. Nincs mire várni tovább!

– Sarah, add ide a gyereket!

És ő átnyújtja nekem. Mia vergődik a karjaimban, de biztos kézzel tartom.

– Menj! – kérem tőle.

És Sarah elindul a lángokon át, és egy röpké pillanatig még látom őt. Feketén rajzolódik ki a teste körvonala a lángtenger előtt, de aztán belép a kavargó káoszba és eltűnik a szemem elől. Mia keservesen sír, próbálom megnyugtatni, de az én szememet is elöntik a könnyek. Azt hittem, ismerem a fájdalmat. Azt hittem, ismerem a rettegést és a félelmet..

Tévedtem.

Ez az igazi fájdalom.

Ez az igazi rettegés.

Magamhoz szorítom a gyereket, saját testemmel akarom megóvni összegömbölyödött kis testét a lángoktól. Tűzforró a teste, és ahogy a karjaiban tartom, azt érzem, hirtelen görcsbe rándul és megmerevedik. Mia szeme felakad, rángatni kezdi öntudatlanul a karját és a lábát.

Mia! Mia! Ne! Ne most! Ne még! Tarts ki, kérlek!

Magamhoz szorítom a vergődő kis testet és elindulok vele a lángok közé.

SARAH

Adam azt mondta, hogy csak négy lépés az egész. Egy kettő három négy. Lüktetnek a fejemben a számok. Ott kell hagynom Adamot, és ott kell hagynom vele a kislányomat is.

Iszonyatos forróság csapódik a testemnek, a lángoló ház perzselő leheleté. Behunyom a szemem és nekivágok az égő tűznek. Egy, kettő, három, négy. Kinyitom a szemem, de hiába. Még mindig lángok vesznek körül. Tombol körülöttem a pusztító tűz. Adam hazudott nekem! Hazudott! Megbízta benne, ő pedig becsapott. És most ott van benn Miával. Soha nem látom újra őket.

Megfordítom a lépteimet, vissza kell mennem. Nem lett volna szabad otthagynom Miát vele. Nem bírom nyitva tartani a szememet, akkora a hőség. A lehunyta szemhéjam mögött megjelenik Adam arca. Nagy, barna szemével néz rám, úgy érzem, belém lát.

És érzem az arcát, úgy, ahogyan annak idején az iskolában, amikor először érintettem meg. A bőre olyan selymes volt még akkor.

Adam. A fiú, aki utánam jött. Aki hazakísért, aki átadta nekem az ágycát. Aki itt maradt Londonban, pedig tudta jól, hogy menekülnie kellene innen. Adam... A fiú, aki megcsókolt.

Válaki megragadja a karomat és megfordít. Csontos ujjak markolnak belém.
– Erre! Csak néhány lépés az egész!

Ki sem nyitom a szememet, úgy vánszorgok, vezetve az ismeretlen kéz által a tűzön át.

És akkor hirtelen megszűnik az iszonyatos hőség, megszűnik a tűz dörgő morajlása a fülemben. Kint vagyok. Emberek rohannak ide hozzám és a kezükkel paskolják a lángra kapott ruhámat. Friss levegő áramlik végre a tüdőmbe.

Próbálok megszabadulni a kezeiktől, a hangoktól. Vissza akarok menni. Azt akarom, hogy Adammal és Miával legyek. Értük kell mennem. A hangok kórusban zihálnak, felhangzik egy kiáltás:

– Nézd!

Megfordulok, Adam sétál keresztül a konyhaajtón. Csupa tűz az alakja, lángok lobognak a ruháján, ég a haja is.

– Ó, Istenem!

Aztán körülveszik az emberek. Eltűnik a szemem elől.

– Adam! – sikítok. – Adam!

Szétnyílik az emberek alkotta fal körülötte és meglátom őt, a földön fekszik, bebugyolálva valamibe tetőtől talpig. Görgetik egyik oldalról a másikra. És végig ez a zaj, a jajgatás és a kiabálás, és mégis... a fülem meghallja azt a hangot, amit annyira szeretnék hallani, a hangot, ami olyan kedves számomra...

A kislányom hangját hallom. Mia sír. Mia itt van. Mia életben van!

Kigöngyölik Adamet a takaróból. Az emberek elhallgatnak, amikor láthatóvá válik, először a feje, aztán a válla és a mellkasa. Az oldalán fekszik, háttal nekem. A haja teljesen eltűnt, leégett, a ruhái is ráégték a testére. A bőre felhólyagosodott.

A szeme csukva van, de előlről nem égette annyira össze a tűz, az arcán és a karján nem látni olyan súlyos sérüléseket, mint a hátán. A hátával fogta fel a hőt és a lángokat. Mia még mindig ott van a karjaiban. A kis lábát és a karját olyan furcsán tartja, mereven.

– Engedjenek! – esedezem és gyengéden apró testéhez nyúlok, felemelem és magamhoz húzom a gyermekem. Amint felveszem, érzem, hogy megnyugszik, kis testét nem szorítja görcsbe. Sírása is halkabb, még néhány utolsó zokogás és elhallgat, kinyitja a szemét és rám néz.

– Mia. – szólítom halkán. – Mia, egyetlenem.

Csak bámul rám a nagy kék szemével.

– Mia. Most már biztonságban vagy. Minden rendben. Most már biztonságban vagy.

– Jól van a kicsi?

Kérdezi Adam suttogva. A szemei most már neki is nyitva vannak.

– Igen – bólintok. – Jól van. Nézd csak, jól van, látod? Te mentetted meg

őt, Adam. Neked köszönheti az életét.

Odatartom neki a gyermeket, egészen közel az arcához, hogy láthassa őt, de Adam lehunyja a szemét.

– Nem bírom, Sarah – sóhajt. – Nem merek ránézni.

– De igen, Adam. De igen. Nézd csak, Mia jól van. Nézz csak rá.

Mia nyöszörög és megfeszíti apró kis karját. A finom szőrszálak megperzselődtek, de a bőre rózsaszín és egészséges, sértetlen. Megérinti az arcát, és kinyitja a szemét.

– Ó, Istenem! – suttogja.

– Mi az?

– Mia... – rebegi Adam, és ahogy kimondja a nevét, zokogni kezd.

ADAM

A sokkos roham szerencsére nem ölte meg a gyermeket. Még zaklatott ugyan és remeg egy kicsit, de jól van. Ott van végre Sarah karjaiban, az édesanyjánál, ott, ahol lennie kell.

Valami azonban mégis megváltozott. Lüktet a fejem, kavarog az elmém. Nem bírom felfogni. Nem értem, mi történhetett. Semmit sem értek.

A szemeim megtelnek könnyel. Igyekszem pislogni. Nem tudom levenni a tekintetemet Miáról, csak nézem a kislányt, az arcát, a szemét.

– Rendben van – nyugtat Sarah. – Jól van. Megmentetted őt.

Megmentettem...

Igen, azt hiszem tényleg megmenekült. Látom a szemén. És mégis, és mégis...

Sarah idetartja nekem a gyermeket. Mia az arcomra teszi a kezét, mintha megsimogatna, paskol. Nem mosolyog. Komoly tekintettel néz rám, szinte ünnepélyes komolysággal. Végre megnyugodott. És csak néz, néz a nagy szemével, rám mered, és hang nélkül bámulom én is.

Sokszor hallottam már az időtlen lelkekről, de igazából soha sem tudtam, mik azok. Most azt hiszem megértettem. Van valami időtlen a kisgyermekekben. Lehet, hogy Mia is még csak egy hónapos, még csak egy hónapja van itt – de úgy érzem, korábban is látott már dolgokat és valaha sok-sok helyet bejárt. És amikor ránézek, úgy érzem, ezt ő is tudja, még emlékszik mindenre és még mindent megért.

Mia arca az utolsó dolog, amit látok, mielőtt elveszítem az eszméletemet. Velem marad, ahogy ájulásba zuhanok. Ott lebeg előttem, lüktet, bent a fejemben. Aztán egyszer csak minden megváltozik. Színesből fekete-fehérré fakul a kép. Majd negatív fényben tűnik fel, ahol eddig sötét foltok.

Aztán Mia arca szétesik darabokra, és a részek táncolva lebegnek előttem. És amikor újra összeállnak, akkor is rossz sorrendben. Csúfondárosan tekint rám az összekuszálódott arc, mintha nekem kellene összeraknom, hogy újra emberi formája legyen. Olyan, mint egy kirakós játék. Szeretném ismét

megpillantani Mia arcát. Azt akarom, hogy újra lássam őt. A részeknek illeszkedniük kell. Ha nem tudom összerakni, akkor minden rossz lesz. Ha nem tudom megcsinálni, akkor akár meg is halhatok.

Az előbb még valami zaj volt – pattogó és sziszegő lángok zaja, és nyögött az épület, a tűz tombolt, az emberek sírtak és kiabáltak. Most elül minden zaj, csak a csend cseng, és megremeget a némaság, mint egy hátborzongató sikoly.

SARAH

Olyan az egész, mint egy film. Mint egy katasztrófa film. Benne vagyok én is, de mégis valahogy úgy nézem, mint egy tőlem független történetet.

A ház most már teljesen lángokban áll. A mentésre semmi esély. A hátsó kertben kuporgó emberek csoportokba verődnek; Adam körül, Mia körül és körülöttem.

Minden jellegzetes dolog megtalálható itt, aminek egy kertvárosi ház udvarán ott kell lennie. Itt vannak a hinták, a mászóka, a trambulín. Apa holtteste ott fekszik egy méterre tőlem, valami mélyedésben. Valaki betakarta, de a keze és a lába még így is kilóg. Nézem őt, kíváncsi vagyok, vajon mit érez.

Én nem érzek semmit, még nem. Csak egy letakart holttestet látok magam előtt. Sokkal felkavaróbb, ha anya jut eszembe, ott a lépcső alatti szekrényben. A lángok mostanra már biztosan elérték. És elhamvasztották. Még rágondolni is borzalmas.

Tartozom neki. Bármi volt is köztünk, amikor még otthon voltam, ő mentette meg Miát. Még holtában is védeni akarta őt.

Még egyszer ránézek a lángoló házra, az otthonunkra.

– Köszönöm – mondom magamban. – Szeretlek, anya.

Tényleg szeretem őt? A nőt, aki szemet hunyt afelett, ami velem történt? Szerettem-e őt valaha? Szeretem őt?

A lángok most már üvöltenek, mint valami vadállat, izzó hamut és füstöt lövellnek a magasba, az égbe.

– Nem bírja már tovább – mondja valaki.

Adamre nézek. Adamról beszélnek. Még mindig ott fekszik az oldalán, de a szeme csukva van. A bőr a hátán és a vállán is kifakult – fehérre égette a tűz.

– Elveszítette az eszméletét, sokkot kapott.

Hetek, hónapok teltek el ebben a borzalmas rémálomban, és én annyira kétségbeesettnek éreztem magam Mia miatt, hogy senki másra és semmi

másra nem tudtam odafigyelni. Pánik és rémület volt az életem. Attól rettegettem, hogy a kislányom meg fog halni.

Soha nem gondoltam arra, hogy Adam élete is veszélybe kerülhet.

– Ne menj el, Adam. Ne menj el.

Kinyitja a szemét, meredten bámul egy pontra, nem tudom, mit láthat. Óvatosan leteszem Miát a földre, aztán félig guggolva, félig feküdve odahajolok Adamhez. A kezeimbe fogom az arcát. A szemébe nézek. Az arcom csak néhány centire van az övétől.

– Adam! Nézz rám! Nézz rám, végre, Adam!

A szemei nyitva vannak, mégsem lát engem. Nem érzékeli a jelenléteimet.

– Adam! Kérlek..., szeretlek!

Odahajolok az arcához és gyengéden megcsókolom. A száján érzem a füst ízét. Nem csókol vissza.

– Vége – sóhajt valaki.

– Nem! Nem, ez nem lehet!

Még jobban előrehajolok, és megcsókolom a szemeit. Kicsordul a könnyem, záporosóként hullik szempilláira.

ADAM

Régen gyűlöltem a számokat. Gyűlöltem azt, hogy látnom kell őket. Rettegtem tőlük. Fogalmam sem volt, miért kaptam meg ezt az adottságot. Ezt az átkot.

Most azonban, be kell ismernem, egy szám mentette meg az életem. Sarah száma.

Élet és halál között lebegtem, egy alagútban.

Mindenütt sötét van, de az alagút végén meglátom a fényt, melegséget érzek. Valaki vár rám. Anya. Olyan, mint amilyen mindig is volt – nem olyan, mint amikor meghalt. Tartja a kezét, én nyúlok feléje, de az ujjaink nem érhetnek össze. Anya mosolyog, olyan jó látni újra. Soha nem gondoltam volna, hogy így lesz. Anya beszél hozzám, de az ajka nem mozog. Hallom a gondolatait.

– Mit keresel itt, drágám? Ennek még nincs itt az ideje.

Más hangokat is hallok, kiabáló, síró hangokat. Mérföldekre innen.

– Vége.

– Nem! Nem, az nem lehet! Még nem lehet vége!

És akkor megérzem, hogy van még valaki. Közel van hozzám, nagyon szorosan, nagyon közel. Kinyitom a szemem, de nem látom őt. Csak a fényt látom, és anyát. És anya ez a fény, valahogy egyek ők. Anya és a fény.

Csak ennyit akartam látni. Már annyira hiányzott nekem. Valami a szememre cseppen. Pislognom kell, meglátom Sarah arcát. És a szemében a számot. És eláraszt újra az élet reménye, olyan, mint az első alkalom, mint amikor először láttam meg őt.

És most már tudom, hogy ott leszek én is. Ott leszek veled, átölelem, fogom a karjaimban. Én is része vagyok, része vagyok a fénynek, a szeretetének és az életének.

Így már nem tudok elmenni, maradnom kell. Az alagút eltűnik, anyát sem látom már, de nem baj. Hálás vagyok, hogy újra láthattam őt.

SARAH

Pislog. Egyszer. Kétszer. Aztán rám néz.

– Adam – sűgom neki gyere vissza! Gyere vissza hozzám!

És abban a pillanatban, a másodperc törtrésze alatt visszaérkezik. Magamhoz akarom szorítani. Ez az érzés annyira erős bennem, hogy szinte fáj. De tudom, hogy nem szabad, nem szoríthatom magamhoz összeégett testét. Nem tehetek semmit, csak nézem őt.

A tekintete keresi az enyémet, a szemembe néz, nem létezik most kettőnkön kívül semmi más. Minden más elműlik. Nincs rajtunk kívül semmi sem.

– Gyere vissza hozzám, Adam. Szűkségem van rád.

A szája mozog. Végre megértem a szavait.

– Szeretlek, Sarah.

– Én is szeretlek. Mindig is szerettelek, csak féltem.

– Én is féltem, s még most is...

Még akar mondani valami mást is, de nehezen találja a szavakat.

– Shh. – nyugtatom. – Ne mondj most semmit. Minden rendben lesz. Majd később elmondod nekem.

– Sarah... a számok... – suttogja.

– Ne is törődj velük. Ne foglalkozz most ezzel. Most ne.

– De Sarah... ezt most még nem érted, de...

– Mit? Miről van szó?

– Mia számáról...

Megdermedek a réműlettől. Mia száma... a mai nap... *Ó, Istenem, ó Istenem!* Közelebb hajolok Adamhez, hogy megértsem a szavait. A szájához tartom a fületem. Alig hallhatóan beszél, elakad a lélegzete, úgy sűgja nekem a szavakat. Számokat sorol. Nem értem, Istenem, nem értem... Kettő. Hűsz. Kettő...

– Adam? Adam, mit mondasz?

– Mia száma... – sóhajtja, halk lélegzetvételnél alig több a hangja – a szám... megváltozott.

– Ó, Istenem. Mi az, hogy megváltozott? Miért változott meg? Mi lesz most Miával?

– Nem tudom. Nem értek semmit.

– Mi történt, Adam? Ha megváltozott a szám, akkor... akkor nem lehet a mai nap! Akkor minden rendben van, nem igaz? Adam, mondd meg nekem, így van? Mondd meg Mia számát, könyörgöm!

– 2022054 – mormolja. – Ugyanaz, mint a dédi száma. Hol van dédi? El kell mondani neki. Hol van?

Felemelkedem Adam mellől és körülnézek a tömegben. Az emberek, akik körülünk állnak, mind minket bámulnak. Neki is itt kell lennie valahol, de egyelőre nem látom.

Keresem a tekintetemmel, de nincs sehol. És akkor hirtelen rádöbbenek, akkor láttam őt utoljára, amikor Adam a vállára tette a kezét és elindította őt a lángok közé. Nem volt ott a kertben, amikor kiértem, de ott bent, a tűzben még hallottam a hangját. Még a kezének az érintésére is emlékszem, segített kijutnom a lángok közül.

– Sarah!? – néz rám Adam kérdő tekintettel, remegve. – Sarah hol van dédi?

SARAH

Nem lesz képes otthagyni őt a füstölgő romok alatt. Pedig ő maga is sérült, még hozzá súlyosan. Be kell vinni a kórházba, el kell látni az égési sérüléseket a testén. Nem fogja engedni. Nem lesz hajlandó elmenni innen nélküle.

– Ott van benn... – suttogja, a ház felé nézve. – Dédi még bent van! Érte kell mennem!

Még ha lenne is jártányi ereje, hogy visszamenjen a házba, akkor is lehetetlen lenne, a lángok tombolva csapnak fel az épület romjai között. Adam is épphogy csak megmenekült. Egy hajszálon múlt az élete, de sikerült túlélnie a pusztító tüzet. És megmentenie Miát. Nincsenek tűzoltók, hogy eloltsák a lángokat, csak a szomszédok nézik tehetetlenül, amint a ház porig ég.

Öten maradtunk: Adam, Marty, Luké, Mia és én – és nézzük a tomboló tüzet, a ház összeégett, széthulló romjait, és várunk. Megvárjuk, amíg a lángok alábbhagynak, és az otthonunk helyén felszálló füstoszlop a semmibe vész.

A kertben töltjük az éjszakát, pár méterre tőlünk parázsló fények világlanak az üszkös romok között, szürke füst gomolyog és hamut hord a szél. Reggel kilátástalanságra ébredünk. Az egész ház összeomlott, nem maradt más belőle, csak egy nagy halom hamu, elszenesedett fa és fém... és valahol a romok alatt emberi csontok. Anyukám bent van, ugyanúgy, mint Val. Adam csak bámul meredten, nézi kétségbeesve a parázsló maradványokat.

– Adam – szólítom meg –, ezt már nem lehet...

El akarok tűnni innen. Segítséget kell keresnünk. Adamnek orvosi ellátásra van szüksége. Az éjjel a bőr a hátán felhólyagosodott. Azt mondja, nem fáj. Dehogynem fáj! Iszonyat ránézni! Nem is tudom, hogy lehet még életben valaki, aki ennyire összeégett. Mindenesetre örülök, hogy így van, hogy Adam képes volt túlélni ezt az egészet.

Igaz, amit mondanak: nem is tudod, mid van, amíg el nem veszíted azt. Én

nagyon közel jártam ahhoz, hogy elveszítsem Adamet. Azt hittem, el is vesztettem. Elment, de visszajött.

– Dédi... – remeg Adam hangja, ahogy az üszkös romokra tekint.

– Annyira sajnálom. – Próbálom nyugtatni, olyan gyengéden, amennyire csak tudom.

– Nem hagyhatjuk ott.

Hirtelen eszembe jut a múlt, ott látom magunkat újra a Carlton Villás környékén. Vált látom, ahogy csak bámulja az otthona romjait. Nem akart eljönni onnan, én vettem rá, hogy hagyja el összedőlt otthonát. És most valahol ott fekszik bent holtan a porrá égett házban. És most Adamet kell rávennem, hogy hagyja itt elporladt dédnagyanyját.

– Már semmit sem tehetünk érte – súgom neki. Rám se néz. – Orvost kell találnunk.

– Miért?

– Orvosra van szükséged.

– Miért? – kérdezi újra.

Azt hiszem, nincs tisztában égési sérüléseivel. Ő maga nem látja a sebeket, nem tudja, milyen szörnyen néznek ki, nincs tisztában vele mennyire súlyosak. De aztán megértem, hogy nem is erre gondol, nem foglalkozik egyáltalán önmagával. Azt mondja:

– Miért kellett meghalnia, Sarah? Hogyan változhatott meg a száma?

– Nem tudom. De Val mindig is úgy gondolta, hogy meg lehet változtatni a számokat. Ő hitt ebben. És én is hiszek benne, azt hiszem, ez lehetséges. Igen, Adam, te voltál az, aki megmentetted az embereket. Nem tudom, hány ember menekült el Londonból, de biztos vagyok benne, hogy több száz, talán több ezer is. Megmentetted őket, és ezzel lehet, hogy megváltoztattad a számukat is. Miát is megmentetted, és az ő száma...

Adam döbbenten néz rám.

– Nem tudom, hogy azzal a több száz vagy több ezer emberrel mi történt. Nem tudom, mi volt a számuk, fogalmam sincs vajon tényleg megváltozott-e a halál szemükbe íródott könyörtelen dátuma, de Mia... Mia száma

megváltozott...

Egy darabig csak a csend feszül közöttünk. Aztán Adam szólal meg újra:

– Te ismerted Mia számát, ugye?

– Igen, Adam. A füzetedben fel volt írva.

– Tévedtem. Nem jól láttam, tévedés volt az egész.

– Nem tévedés volt. Jól láttad Mia számát. Csak megváltozott. Te változtattad meg.

Elfordítja a tekintetét, és könnyezik.

– Meg akartam menteni Miát, de azt nem akartam, hogy... azt soha nem akartam... Én soha... – zokogja.

Nem kell, hogy befejezze. Tudom, mit érez. Soha sem bántotta volna Vált.

– Mit tettem, Sarah? Megöltem őt?

– Nem, dehogyis. Nem te voltál. Te megmentetted az embereket, Adam.

Tágra nyílt szemmel néz rám, elgyötört, megkínzott tekintettel. Szeretném megnyugtatóni. Bárcsak tudnám, mit kell mondanom.

– Adam, én nem is tudom... Nem értem, hogyan működik ez az egész. Miért vannak a számok, ha nem lehet őket megváltoztatni? Nem tudom, mik a szabályok. Nem értem a számokat. Nem tudom, hogy működhet ez az egész. Lehet, hogy te vagy az, aki képes megváltoztatni őket. Talán. Vagy talán Val volt az. Val mindig is segíteni akart. Nagyon szeretett téged, Adam. Az életénél is jobban. És ő nem akármilyen nő volt, rendelkezett bizonyos képességekkel.

– Gyűlöltem őt, Sarah. Gyűlöltem..., de ugyanakkor szerettem is. Csak soha nem mondtam el neki.

– Ezt nem kellett elmondanod. Val tudta, nagyon is jól tudta, hogy szereted őt.

– Tényleg?

– Hát persze.

Megrázza a fejét és elfordul tőlem.

– Adam – szólítom meg újra –, te hős vagy. Ezrek életét mentetted meg.

Nem is néz rám. Nem válaszol. Hatalmas könnycsepp csordul ki a szeméből, és lassan végigcsorog arca sebhelyes bőrén.

ADAM

Hetekig Londonban maradunk, először a tábori kórházban, amit a Trafalgar-téren hoztak létre, majd amikor azt mondják, túl vagyok a veszélyen és az égési sebeim végre kezdenek begyógyulni, akkor át kell mennünk a Hyde Parkban létesített táborba. Nem tudom, mire várunk. Remélhetjük-e, hogy a dolgok hamarosan visszatérnek a normális kerékvágásba? Csak telnek-múlnak a napok, a hetek, és semmi sem változik, csak az, hogy a várólisták egyre hosszabbak, és a napi ételmenü-segélyek egyre kisebbek.

A város sötétbe borul éjszaka. Az áramszolgáltatás még mindig szünetel. Vannak ugyan generátorok itt is, de este tízkor elzárják a villanyt, és koromsötét van hajnalig. Öten lakunk a sátorban, de úgy érzem, mintha ötszázan lennének. Éjszakáról éjszakára a fiúk egyre zaklatottabbak, vonagló sírásuk betölti a sátrat. Nem az ő hibájuk. Sarah rémálmai most valóra váltak, a gyerekek pedig különösen érzik ezt. Amikor az egyik fiú sírni kezd, felébred a másik is, és akkor rákezd ő is, és mindannyian ébren töltjük az éjszakát.

Sarah mindent megtesz, de a fiúknak az éjszaka közepén nem rá lenne szükségük, hanem az édesanyjukra. Ő azonban már soha nem ölelheti át őket újra.

A rémálmodok engem is gyötörnek. Mindig ugyanazt látom újra és újra – egy elmosódott alak elindult tőlem a lángok közé. Nem érem el őt. Nem hall meg engem, pedig ordítok. Nem fordul meg. Csak állok meredten és nézem, ahogy a lángok elragadják őt.

Sarah alig alszik, nem is annyira Mia, hanem inkább a fiúk miatt. A helyzet az, hogy Mia gyakorlatilag nem sok gondot okoz. Nem is nagyon sír, ha Sarah megeteti, akkor alszik, utána pedig megint eszik és így tovább. Azt hihetnénk, hogy egy három hónapos babával csak a baj van egy ilyen helyen, de Mia egy kis angyal: nyugodt, kiegyensúlyozott és boldog. Amikor úgy érzem, végképp kivagyok, vagy amikor azt hiszem, hogy már nem bírom tovább, akkor felveszem az ölembe, és ahogy a karomban tartom őt, azt

érezem, újra ember vagyok.

Fogytán az ivóvíz. Katonai járőrök osztják szét a tábor lakói között nap, mint nap az egyre kisebb adag vizet. Itt az ideje, hogy távozzunk innen.

– Hová megyünk? Merre tovább? – kérdezi Sarah.

– Nem tudom. Valahová vidékre, ahol megterem az enivaló. Keresünk valahol egy folyót, hogy legyen annyi vizünk, amennyire csak szükségünk van. Meg egy erdőt, hogy legyen elegendő fa a tűzrakáshoz és meg tudjunk melegedni.

– Oh, Adam – sóhajt –, miért akarsz vidékre költözni? Nincs ott semmi. Éhezni fogunk. Ott nem lehet élni.

– Mert ez neked élet, ami itt van? A táborban már most felütötte a fejét a kolera. Járvány lesz hamarosan. Egyelőre titokban tartják, de hallottam, hogy három ember meghalt. El kell vinnünk innen a gyerekeket, Sarah. Ez rossz hely.

Magához húzza Miát, szorosán átöleli a kicsit.

– Mi a helyzet a fiúkkal, Adam? Rossz számaik vannak?

A gyomrom görcsbe rándul. A számokról nem szoktunk beszélni. Megpróbálom kizárni őket az életemből, nem nézek senkire, nem is gondolok a számokra. De most itt vannak megint, úgy törnek rám, mint az árvíz, amikor átszakad a gát.

– Nem számít! A számokkal nem kell törődnünk, Sarah! – És anélkül, hogy tudnám, már ordítok is. – Nem lehet megbízni bennük. A számok megváltoznak. A rossz számokból jó lesz, a jó számokból pedig rossz.

Sarah megérinti a karomat és megsimogatja.

– Minden rendben, Adam. Minden rendben. Nyugodj meg. Elmegyünk innen.

– Sajnálom, Sarah. Nem akartam kiabálni. Csak... csak...

– Tudom, Adam, tudom – nyugtat. – Ma már nem indulhatunk el, túl késő van, de holnap útra kelünk.

Reggel csendesen összepakolunk néhány szükséges holmit és felkészülünk az útra.

– Helyes dolog ez, Adam? – kérdezi Sarah indulás előtt.

Sötét karikák húzódnak meg a szeme alatt, az arca is sokkal vékonyabb, mint régen. Még mindig gyönyörű így is.

Csak nézem őt, és a száma tölt be mindent bennem újra. Sarah száma, a jövő, a remény, a szeretet és a fény. És én hiszek neki, képes vagyok hinni a boldogságban újra. Kezembe fogom az arcát és gyengéden megcsókolom.

– Igen, Sarah – erősítem meg. – Ez a helyes dolog. Minden rendben lesz majd, meglátod.

És ebben hinni akarok. El kell, hogy higgyük. Tényleg.

Vetünk még egy utolsó pülantást a táborra, aztán Sarah beleteszi Miát a babakocsihoz, szól a fiúknak, megfogják egymás kezét, én pedig megragadom a holminkat és útnak indulunk.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Szeretném megköszönni mindenkinek, a Chicken House és a Scholastic munkatársainak, mindazt, amit tettek, azt hogy segítettek megvalósítani az álmaimat és megváltoztatni az életem.

Barry, Imogen, Rachel, Elinor, Chrissie, Nicki, Claire és Esther, és kedves író társaim – tudjátok-e, milyen inspiráló emberek vagytok?

Köszönetem szól továbbá Marynek és Beckynek, a rendkívüli publicistáknak, és persze Steve-nek a csodálatos borítóért.

Köszönöm a szüleimnek, Shirley-nek és Davidnek, az anyósomnak és az apósomnak, Ann-nek és Peternek, és az egész családnak, meg a barátainknak, akik osztoztak az örömünkben.

Köszönöm, Alinak és Pete-nek, akik többet jelentenek nekem, mint amit valaha könyv jelenthet egyáltalán, még akkor is, ha az írás időnként elválaszt engem tőletek.

Köszönet illeti a barátaimat, akik a Bath & North East Somerset Tanácsnál, illetve a Keynsham Városi Tanácsnál dolgoznak, mindazért, mert érdeklődéssel fordultak az én másik, „titkos” életem felé és mindenben támogattak engem.

Végül köszönet mindazoknak, akik elolvasták a „*Számok*” című könyvemet, és szakítottak időt arra is, hogy elmondják a véleményüket – fogalmam sem volt, mennyire megindító lesz megismernem ezeket a visszajelzéseket. Köszönöm.

RACHEL WARD

„Negyvenegynéhány éves vagyok, és jelenleg éppen regényírással foglalkozom. Kamaszoknak és fiatal felnőtteknek írok. (Vannak természetesen olyan felnőttek is, akiknek tetszik, amit írok.)

Szeretek a kamaszokkal beszélgetni, az olvasásról meg az írásról is, szívesen látogatok el iskolákba, könyvtárakba, ifjúsági csoportokhoz, meg hasonló helyekre.

Személy szerint szeretem még például:

- az olvasást,
- a korai reggeleket (na, jó, nem is),
- ha a családommal lehetek,
- az úszást, különösen élő vízben,
- TV nézés (oké, inkább csak elaludni a TV előtt),
- a vegetáriánus ételeket,
- Bath városát (ahol élek)

És igen:

- az írást

Az első könyvem, a *Számok* 2009-ben jelent meg Angliában és az Egyesült Államokban, aztán 2010-ben Németországban, Franciaországban, Svédországban, Hollandiában, Lengyelországban – majd Magyarországon is.”

(RACHEL WARD)